

MARC LEVY

TOATE ACELE LUCRURI PE CARE NU NI LE-AM SPUS

„Există două moduri de a vedea viața: unul ca și cum nimic n-ar fi o minune, celălalt, ca și cum totul ar fi miraculos”

Albert Einstein

- Ei, cum ți se pare?
- Întoarce-te și lasă-mă să mă uit.
- Stanley, de o jumătate de oră mă tot examinezi din cap până-n picioare. Nu mai suport să stau proțâpită pe podiumul ăsta.
- I-aș mai lua ceva din lungime; să ascunzi niște picioare ca ale tale ar fi un sacrilegiu!
- Stanley!
- Scumpo, vrei sau nu vrei să-ți spun părerea mea? Mai întoarce-te o dată, să te văd din față. Este chiar așa cum îmi imaginasem: Între decolteu și răscoiala spatelui nu e nici o diferență; cel puțin, așa, dacă te pătezi cumva, poți să întorci rochia... cu fața la spate, că-i tot aia!
- Stanley!
- Ideea asta de a cumpăra o rochie de mireasă de la solduri mă înfioară. Dacă-i pe-așa, de ce să n-o iei prin internet? Ai vrut să-mi afli părerea, poftim, acum, o știi.
- Scuză-mă, dar nu-mi pot oferi ceva mai bun, cu salariul meu de infograficiană.
- Desenatoare, prințesa mea! Doamne, ce oroare am de vocabularul ăsta din secolul XXI!
- Eu lucrez pe computer, Stanley, s-a zis cu creioanele colorate!
- Prietena mea cea mai bună schițează și dă viață unor personaje minunate; prin urmare, cu computer sau fără computer, este desenatoare, nu infograficiană! E musai să discuți tu toate alea!
- O scurtăm sau o lăsăm așa?
- Cinci centimetri! Și, după aia, o să trebuiască luată de aici, de la umăr și strâmtată în talie.
- Bun, am înțeles: detești rochia asta.
- N-am zis așa ceva!
- Dar asta gândești!

— Lasă-mă să contribui și eu la cheltuieli și hai să dăm o fugă la Anna Maier; te implor, ascultă-mă și pe mine măcar o dată!

— La zece mii de dolari rochia?! Te-ai țicnit de tot! Nici măcar nu dispui de asemenea sumă și, la urma urmei, nu-i decât o nuntă, Stanley.

— Nunta ta!

— Știu, oftă Julia.

— Cu averea pe care o are, taică-tău ar fi putut...

— Ultima oară când l-am văzut pe tata, eu eram la un stop, iar el într-o mașină care trecea pe Fifth Avenue... acum șase luni. Gata cu discuția!

Julia ridică din umeri și coborî de pe estradă. Stanley o prinse de mână și o strânse în brațe.

— Scumpo, ție ți-ar veni de minune toate rochiile din lume, eu vreau doar ca a ta să fie perfectă. De ce nu-i ceri viitorului tău bărbat să ți-o plătească?

— Pentru că părinții lui Adam plătesc deja nunta și, dacă am putea evita să se spună în familia lui că se însoară cu o Cosette, m-aș simți mai bine.

Cu pas ușor, Stanley traversă magazinul și se îndreptă spre un stativ de lângă vitrină. Sprijiniți în coate de teigheaua pe care se afla casa de marcat, vânzătorii și vânzătoarele, prinși în focul discuției, nu-i dădură nici cea mai mică atenție. El apucă o rochie-furou din satin alb și făcu stânga-mprejur.

— Încearc-o pe asta și să nu mai aud o vorbă!

— Asta-i măsura 36, Stanley, n-o să intru în ea cât e hăul!

— Ce-am zis eu?

Julia își dădu ochii peste cap și o porni spre cabina de probă, pe care Stanley i-o arăta cu degetul.

— Asta-i 36, Stanley! Spuse ea, îndepărtându-se. După câteva minute, perdeaua cabinei se ridică la fel de brusc cum se lăsase.

— În fine, uite ceva care aduce a rochie de mireasă pentru Julia, exclamă Stanley. Urcă imediat pe podium.

— N-ai cumva o macara să mă care? Fiindcă, dacă îndoii nițel un genunchi...

— Îți vine de minune!

— Dacă înghit un fursec, crapă toate cusăturile.

— În ziua nunții nu se mănâncă! Îi dai drumul un picuț peste bust și ai să arăți ca o regină! Crezi că poți găsi vreun vânzător în magazinul ăsta? Ei, nu, asta e chiar incredibil!

— Eu ar trebui să fiu nervoasă, nu tu!

— Nu sunt nervos, sunt îngrozit că mai ai patru zile până la nuntă și trebuie să te târâsc eu să-ți cumperi rochia!

— În ultima perioadă n-am făcut altceva decât să muncesc! Și n-o să-i suflăm nici o vorbuliță lui Adam despre ziua asta. De o lună încoace, îi jur că totul e gata.

Stanley înhăță o perniță de ace trântită pe brațul unui fotoliu și îngenunche la picioarele Juliei.

— Bărbatu-tău nici nu-și dă seama ce baftă are: ești superbă.

— Mai termină cu micile tale înțepături la adresa lui Adam. La urma urmei, ce ai să-i reproșezi?

— Seamănă cu taică-tău...

— Vorbești prostii. Adam n-are nimic de-a face cu el. De altfel, îl detestă.

— Adam îl detestă pe taică-tău? Asta-i o notă bună pentru el.

— Nu, tata îl detestă pe Adam.

— Taică-tău a urât întotdeauna tot ce se apropia de tine. Dacă ai fi avut un câine, l-ar fi mușcat.

— E cât se poate de adevărat, dacă aș fi avut un câine, cu siguranță că l-ar fi mușcat pe taică-meu, spuse Julia, râzând.

— Taică-tău l-ar fi mușcat pe câine!

Stanley se ridică și se dădu înapoi câțiva pași, ca să-și contemple opera. Clătină din cap și oftă adânc.

— Ce mai e? Întrebă Julia.

— E perfectă sau, mai degrabă, nu, tu ești perfectă. Lasă-mă să-ți ajustez cordonul și, după aia, poți să mă duci, în sfârșit, la masă.

— Într-un restaurant pe care îl alegi tu, scumpul meu Stanley!

— Pe soarele ăsta, prima terasă o să fie numai bună. Cu condiția să stăm la umbră, iar tu să nu te mai fâțâi atâta, ca să pot termina și eu cu rochia asta... aproape perfectă.

— De ce aproape?

— Fiindcă-i de la solduri, scumpo!

O vânzătoare care trecea pe acolo îi întrebă dacă aveau nevoie de ajutor. Stanley o îndepărtă cu un gest al mâinii.

— Crezi că o să vină?

— Cine? Întrebă Julia.

— Taică-tău, toanto.

— Nu-mi mai vorbi de el. Ți-am spus că, de luni de zile, nu mai știu nimic de taică-meu.

— Dar asta nu înseamnă că...

— N-o să vină!

— Dar tu i-ai dat vreun semn de viață?

— Am renunțat de multă vreme să-i mai povestesc viața mea secretarului particular al tatălui meu, fiindcă tatăl meu e ori în călătorie, ori într-o ședință și n-are vreme să stea de vorbă cu fiică-sa.

— I-ai trimis o invitație?

— Mă mai ții mult?

— Încă puțin! Parcă ați fi o pereche bătrână. E gelos. Toți tații sunt geloși! O să-i treacă.

— Asta e chiar prima oară când te aud luându-i apărarea. Și, pe urmă, așa e: suntem o pereche bătrână; prin urmare, am divorțat de ani de zile.

Melodia „I Will Survive” se făcu auzită din geanta Juliei. Stanley o întrebă din priviri.

— Vrei telefonul?

— Cu siguranță că e Adam sau studioul.
— Nu te mișca, că-mi distrugi toată munculița; ți-l aduc eu.
Stanley își vârî mâna în geanta prietenei lui, scoase telefonul mobil și i-l întinse. Gloria Gaynor amuți pe loc.
— Prea târziu! Oftă Julia, uitându-se la numărul afișat.
— Ei, cine e? Adam sau careva de la dugheană?
— Niciuna, nici alta, răspunse ea, posomorâtă.
Stanley o fixă cu privirea.
— Ne jucăm de-a ghicitul?
— Era de la biroul lui taică-meu.
— Sună-l tu!
— Categorie nu! N-are decât să mă sune el.
— Păi, tocmai asta a și făcut, nu?
— Tocmai asta a și făcut secretarul. Era numărul lui.
— Nu mai fi copil, aștepți telefonul ăsta de când i-ai trimis invitația. Când mai ai doar patru zile până la nuntă, o lași mai moale cu stresul. Ce, vrei să-ți iasă un herpes cât toate zilele la gură sau să faci o erupție cumplită pe gât?
Hai, sună-l imediat.
— Ca să-mi explice Wallace că taică-meu e nespus de mâhnit, dar că pleacă în străinătate și, vai, n-o să poată anula o călătorie planificată de atâtea luni de zile? Sau că, din păcate, în ziua aia o să fie ocupat cu o afacere de cea mai mare importanță? Ori o să-mi îndruge te miri ce altă scuză?
— Sau chiar că e încântat să vină la nunta fiicei sale și vrea să o asigure că, în ciuda problemelor lor, ea o să-l aibă alături la masa de onoare!
— Pe taică-meu îl doare drept în cot de onoruri; dacă ar veni, ar prefera să fie așezat lângă vestiar, cu condiția ca tânăra care se ocupă de haine să fie bine făcută!
— Nu-l mai urî atâta și sună-l, Julia. Oh, dar, la urma urmei, fă ce vrei, parcă văd că ai să stai tot timpul să-i pândești sosirea, în loc să te bucuri de nuntă.
— Și, uite așa, am să uit că nu mă pot atinge de fursecuri, ca să nu fac explozie în rochia pe care mi-ai ales-o tu!
— Mi-ai zis-o, scumpo! Fluieră Stanley, îndreptându-se spre ușa magazinului. O să luăm masa într-o zi când o să fii în toane mai bune.
Julia aproape că se împiedică, în timp ce cobora de pe estradă. Alergă după el. Îl prinse de umăr și, de data asta, ea îl strânse în brațe.
— Iartă-mă, Stanley, nu voiam să spun asta, îmi pare nespus de rău.
— Îți pare rău în privința lui taică-tău sau a rochiei pe care ți-am ales-o și ajustat-o atât de prost? Îți atrag atenția că nici coborârea dezastruoasă, nici cavalcada ta prin magazinul ăsta pârlit nu par să fi desfăcut vreun milimetru de cusătură!
— Rochia ta e perfectă, tu ești cel mai bun prieten al meu, fără tine nici măcar n-aș putea visa să ajung la altar.

Stanley se uită la Julia, scoase din buzunar o batistă de mătase și șterse ochii umezi ai prietenei lui.

— Vrei, cu adevărat, să traversez biserica la brațul unei lungane smucite, sau cea mai recentă măgărie a ta e să mă prezinți drept ticălosul de taică-tău?

— Nu te umfla în pene, n-ai destule riduri ca să fii credibil în acest rol.

— Îți făceam un compliment, bleago. Te mai întineream și eu nițel.

— Stanley, vreau ca tu să fii cel ce mă va conduce până la soțul meu!

Cine altcineva decât tu?

El zâmbi, arătă spre telefonul Juliei și spuse cu voce tandră:

— Cheamă-l pe taică-tău! O s-o muștruluiiesc pe tâmpita asta de vânzătoare, care nu pare a ști ce-i aia client, să-ți pregătească rochia pentru poimâine, și noi haidem odată la masă. Acum, Julia, că mor de foame!

Stanley se întoarse pe călcâie și se duse la casă. În drum, se uită cu coada ochiului la prietena lui, o văzu ezitând și, în cele din urmă, telefonând. Profită de ocazie și își scoase, cu discreție, carnetul de cecuri, plăti rochia, retușul și adăugă un supliment, pentru ca totul să fie gata în patruzeci și opt de ore. Își băgă bonul în buzunar și se întoarse spre Julia, care tocmai închisese telefonul.

— Ei? O întrebă, nerăbdător. Vine?

Julia scutură din cap.

— De data asta ce pretext invocă pentru a-și justifica absența?

Julia respiră adânc și îl privi țintă pe Stanley.

— E mort!

Cei doi prieteni rămaseră o clipă muți, uitându-se unul la celălalt.

— Apăi, trebuie să-ți spun că scuza asta este ireproșabilă! Șopti Stanley.

— Știi ceva? Ești pur și simplu tâmpit!

— Sunt derutat, n-am vrut să spun chestia asta, nici măcar nu știu ce m-a apucat. Sunt trist pentru tine, scumpo.

— Eu nu simt nimic, Stanley, n-am nici cea mai mică durere în suflet; nu-mi vine să vărs nici măcar o lacrimă.

— O să-ți vină, fii pe pace! Încă nu-ți dai seama.

— Ba tocmai că-mi dau seama.

— Vrei să-l suni pe Adam?

— Nu, nu acum, mai încolo.

Stanley se uită îngrijorat la prietena lui.

— Nu vrei să-i spui viitorului tău bărbat că taică-tău tocmai a murit?

— A murit aseară, la Paris; corpul o să-i fie adus în țară cu avionul, înmormântarea o să aibă loc peste patru zile, adăugă ea cu o voce abia auzită.

Stanley începu să numere pe degete.

— Sâmbăta asta? Spuse și se holbă.

— Chiar în după-amiaza nunții mele..., murmură Julia.

Stanley se duse imediat la casieră, își recuperă cecul și o trase pe Julia în stradă.

— Te invit eu la masă!

New Yorkul se scälda în lumina aurie a lui iunie. Cei doi prieteni traversară Ninth Avenue și se îndreptară spre Pastis, o braserie franțuzească, adevărată instituție a acestui cartier aflat în plină mutație. În cursul ultimilor ani, vechile depozite din Meat Packing District își cedaseră locul firmelor de lux și celor mai căutați creatori de modă. Hoteluri prestigioase și magazine răsăriseră ca prin farmec. Vechiul drum de fier care trecea prin mijlocul străzii fusese transformat într-o bandă verde ce ajungea până în Tenth Street. Aici, o veche uzină reconvertită adăpostea o piață bio la parter, precum și societăți de producție și agenții publicitare la celelalte etaje. La cinci, își avea și Julia biroul. Malurile Hudsonului, reamenajate, le ofereau o lungă promenadă cicliștilor, amatorilor de jogging și îndrăgostiților ce stăteau pierduți în visurile lor, pe băncile manhattaniene ale lui Woody Allen. Începând de joia seara, cartierul nu se mai golea de vizitatorii veniți din New Jerseyul învecinat; aceștia treceau râul ca să se plimbe pe străzi și să se distreze în numeroasele baruri sau restaurante la modă.

După ce se așezară la o masă de pe terasa localului, Stanley comandă două cappuccino.

— Ar fi trebuit să-l sun deja pe Adam, spuse Julia, cu un aer vinovat.

— Dacă voiai să-i spui că tocmai a murit taică-tău, da, ar fi trebuit să-l informezi deja, fără nici o îndoială. Acum, dacă voiai să-l anunți că trebuie să vă amânați nunta și să le dați de veste preotului, restaurantului, invitaților și, de bună seamă, părinților lui, hai să spunem că treaba mai poate aștepta puțin. E o vreme de vis, mai lasă-l o oră, încă nu-i strica ziua. Și, apoi, ești în doliu, asta îți dă niște drepturi, măcar profită de ele!

— Cum să-i dau asemenea veste?

— Scumpo, ar trebui și el să înțeleagă că e destul de greu să-ți îngropi tatăl și să te măriți în aceeași zi; și, chiar dacă mă bate gândul că ar putea fi tentat de o asemenea idee, treaba ar fi destul de nelalocul ei. Dar cum de s-a putut întâmpla una ca asta? Doamne Dumnezeule!

— Crede-mă, Stanley, că Dumnezeu n-are nici un amestec aici; numai și numai taică-meu a ales această dată.

— Nu cred eu că s-a hotărât taman aseară, la Paris, să moară numai ca să-ți strice ție nunta, chiar dacă admit că a dat dovadă de oarecare rafinament în ceea ce privește alegerea locului!

— Nu-l cunoști! Ca să mă bage-n boală, ar fi în stare de orice!

— Hai, bea-ți ceașca de cappuccino! Să ne bucurăm de baia asta de soare și, după aia, să-l sunăm pe exviitorul tău bărbat!

Roțile avionului 747 Cargo al companiei Air France scrâșniră pe pista aeroportului John Fitzgerald Kennedy. De la marile ferestre ale clădirii centrale, Julia privea sicriul masiv, de acaju, care cobora pe banda rulantă din pânțele aparatului, spre dricul parcat pe pistă. Un ofițer de la poliția aeroportuară veni s-o caute în sala de așteptare. Escortată de secretarul tatălui, de logodnic și de prietenul ei cel mai bun, Julia urcă într-o mică mașină utilitară, care o duse până la avion. Un responsabil al vămii americane o aștepta lângă carlingă ca

să-i înmâneze un plic ce conținea câteva documente administrative, un ceas și un pașaport.

Julia îl răsfoi. Câteva vize atestau pe unde călătorise Anthony Walsh în ultimele luni de viață. Sankt Petersburg, Berlin, Hong Kong, Bombay, Saigon, Sidney. Atâtea orașe pe care nu le cunoștea, atâtea țări pe care și-ar fi dorit să le viziteze împreună cu el!

În timp ce patru bărbați se agitau în jurul sicriului, Julia se gândea iar și iar la lungile călătorii pe care tatăl ei le făcea pe vremea când ea era încă o fetiță și se bătea pentru te miri ce nimicuri în timpul recreației.

Câte nopți nu veghease, pândindu-i întoarcerea, câte dimineți nu sărise pe trotuar, în drum spre școală, inventând un șotron imaginar și spunându-și în gând că, dacă jocul se încheia bine, însemna că tatăl ei avea să vină negreșit! Și, apoi, câteodată, după rugăciuni înălțate în van nopți de-a rândul, dorința i se îndeplinea: ușa camerei se deschidea, trasând pe parchet o dâră de lumină magică, pe care se profila umbra lui Anthony Walsh. Atunci, el venea să se așeze la capătul patului ei și lăsa pe cuvertură un obiect micuț, ca să-l descopere Julia, când avea să se trezească din somn. Aceasta era lumina ce marcase copilăria Juliei: un tată care îi aducea din fiecare escală fiicei sale obiectul unic ce povestea câte ceva despre călătoria încheiată. O păpușă din Mexic, un penel din China, o statueta de lemn din Ungaria, o brățară din Guatemala erau adevăratele ei comori.

Și, apoi, venise vremea când mama începuse să dea primele semne de boală. Cea dintâi amintire: jena pe care o simțise într-o duminică, la cinema, când mama întrebuse în toiul filmului de ce era stinsă lumina. Memoria mamei se transforma neîncetat într-o strecurătoare cu găurele mici și apoi din ce în ce mai mari. Pierderile de memorie o făceau să confunde bucătăria cu salonul de muzică și să scoată niște țipete greu de îndurat, pentru că pianul cu coadă dispăruse... Dispariție de materie din pricina căreia uita numele celor din casă. Abis, în ziua când exclamase, privind-o pe Julia: „Dar ce face copilița asta așa de frumoasă în casa mea?” Vid infinit, în acel îndepărtat decembrie, când fusese luată de ambulanță, după ce dăduse foc rochiei de casă de pe ea, încremenită și încă fermecată de această putere pe care o descoperise aprinzându-și o țigară. Ea, care nu fuma.

O mamă care murise, după câțiva ani, într-o clinică din New Jersey, fără să-și mai fi recunoscut vreodată fiica. Adolescența Juliei se născuse sub semnul doliului; fata era sătulă de prea numeroasele seri în care își repeta lecțiile, supravegheată de secretarul particular al tatălui ei, în timp ce acesta își vedea de călătoriile tot mai dese, tot mai îndelungate. Colegiul, universitatea, absolvirea universității, după care Julia se lăsase, în sfârșit, în voia singurei sale pasiuni, aceea de a inventa personaje, de a le da formă cu ajutorul cernelurilor colorate, de a le da viață pe ecranul computerului. Animale devenite aproape umane, însoțitoare și complice pline de fidelitate, care binevoiau să-i zâmbească dintr-o simplă trăsătură de creion și cărora ea le usca lacrimile cu o simplă ștersătură de gumă.

— Domnișoară, acest act de identitate este într-adevăr al tatălui dumneavoastră?

Vocea agentului vamal o aduse pe Julia la realitate.

Ea îi confirmă cu o simplă mișcare a capului. Bărbatul își puse iscălitura pe un formular și o ștampilă pe fotografia lui Anthony Walsh. Ultima ștampilă de pe un pașaport în care parafele cu numele orașelor nu aveau să mai spună decât povești despre o absență.

Sicriul fu încărcat într-un break lung și negru. Stanley urcă lângă șofer. Adam îi deschise Juliei portiera, plin de atenții față de tânăra femeie cu care ar fi trebuit să se căsătorească în acea după-amiază. Cât despre secretarul particular al lui Anthony Walsh, acesta se așeză pe o strapontină, în fundul mașinii, cel mai aproape de trupul neînsuflețit. Convoiul se puse în mișcare și părăsi zona aeroportului, luându-o pe autostrada 678.

Mașina se îndrepta spre nord. Nimeni nu vorbea. Wallace nu pierdea din ochi cutia în care se afla corpul fostului său patron. Stanley își privea mâinile, Adam se uita la Julia, iar Julia contempla peisajul cenușiu al periferiei New Yorkului.

— Pe unde o luați? Îl întrebă pe șofer, când se apropie drumul lateral, ce ducea în Long Island.

— Pe Whitestone Bridge, doamnă, îi răspunse acesta.

— N-ați putea să treceți pe podul Brooklyn?

Șoferul își puse în funcție semnalizatorul și schimbă imediat banda.

— Este un ocol imens, șopti Adam, drumul lui era mai scurt.

— Oricum, ziua asta e bulită; măcar să-i facem și lui o plăcere.

— Cui? Întrebă Adam.

— Tatălui meu. Să-i oferim pentru o ultimă oară un drum prin Wall Street, TriBeCa, SoHo și, de ce nu, prin Central Park.

— De bulită, ziua e ea bulită, trebuie să recunosc. Așa că, dacă vrei să-i faci o plăcere... Dar o să trebuiască să-i spunem preotului că întârziem, preciză Adam.

— Îți plac câinii, Adam? Întrebă Stanley.

— Da, mă rog, așa cred. Dar ei nu mă prea iubesc. De ce?

— N-are a face; e doar așa, o idee..., răspunse Stanley, deschizând larg geamul de pe partea lui.

Convoiul traversă insula Manhattan de la sud la nord și, după o oră, ajunse în 233-rd Street.

La intrarea principală a cimitirului Woodlawn, bariera se ridică. Mașina o luă pe un drum îngust, trecu printr-un spațiu circular, lăsă în urmă un șir de mausolee, traversă un pasaj peste lac și se opri în fața aleii unde un mormânt proaspăt săpat avea să-și primească în curând viitorul ocupant.

Un slujitor al Bisericii îi aștepta. Sicriul fu pus pe două suporturi, deasupra gropii. Adam se duse către preot, pentru a pune la punct ultimele amănunte ale ceremoniei. Stanley o luă pe Julia pe după umeri.

— La ce te gândești? O întrebă.

— La ce mă gândesc exact în clipa de față, când îmi înmormântez tatăl cu care n-am mai vorbit de ani de zile? Dragă Stanley, îmi pui întotdeauna niște întrebări derutante!

— De data asta, sunt serios; la ce te gândești exact în clipa de față? Este important să-ți amintești de momentele astea. Ele vor face parte întotdeauna din viața ta, crede-mă!

— Mă gândeam la mama. Mă întrebam dacă o să-l recunoască, acolo sus, printre nori, sau dacă rătăcește mereu în uitarea ei.

— Acum, crezi în Dumnezeu?

— Nu, dar nu ești niciodată la adăpost de o veste bună.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva, scumpa mea Julia, și jură-mi că n-o să râzi de mine, dar, pe măsură ce trec anii, cred tot mai mult în Dumnezeu.

Julia schiță un zâmbet trist.

— De fapt, dacă mă gândesc la tata, nu sunt prea sigură că existența lui Dumnezeu ar fi o veste bună.

— Preotul întreabă dacă suntem toți, vrea să știe dacă poate începe, spuse Adam, revenind lângă ei.

— Nu suntem decât noi patru, răspuse Julia, făcându-i semn secretarului tatălui său să se apropie. Asta e soarta marilor călători, a piraților solitari. Familia și prietenii lor nu sunt decât niște cunoștințe risipite în cele patru zări... Iar cunoștințele vin rareori, de departe, la o înmormântare; asta e o împrejurare în care nu mai poți nici să faci servicii, nici să acorzi favoruri cuiva. Te naști singur și mori singur.

— Chestia asta a spus-o Buda, iar taică-tău era un irlandez cât se poate de catolic, scumpo, răspuse Adam.

— Un doberman, ți-ar trebui un doberman cât toate zilele, Adam! Oftă Stanley.

— Da' pe tine ce te-a apucat de vrei să-mi tot pui în brațe un câine?

— Nimic, las-o-ncurcată!

Preotul se apropie de Julia și-i spuse cât îi părea de rău că trebuie să slujească la o asemenea ceremonie, când el ar fi vrut atât de mult să-i celebreze azi căsătoria.

— Nu puteți să împușcați doi iepuri dintr-o dată? Îl întreabă Julia. Pentru că, la urma urmei, ne cam doare în cot de invitați. Pentru Patronul dumneavoastră, intenția contează, nu?

Stanley nu-și putut stăpâni un hohot de râs din toată inima, în timp ce preotul se arătă indignat.

— Vai, domnișoară!

— Vă asigur că nu-i o idee chiar așa de prostească; în felul ăsta, ar fi asistat și tata la cununia mea!

— Julia! O mustră de data asta Adam.

— Bun; vasăzică, după părerea unanimă, e o idee proastă, admise Julia.

— Vreți să spuneți câteva cuvinte? Întreabă preotul.

— Aș vrea atât de mult, spuse ea, fixând cu privirea sicriul. Poate dumneata, Wallace? Îi propuse secretarului particular al tatălui său. La urma urmei, i-ai fost cel mai credincios prieten.

— Cred că nici eu n-aș fi în stare, domnișoară, răspunse secretarul, și, apoi, tatăl dumneavoastră și cu mine ne înțelegeam, de obicei, în tăcere. Poate doar un singur cuvânt, dacă îmi îngăduiți, dar nu lui, ci dumneavoastră. În ciuda tuturor defectelor pe care i le atribuiți, să știți că era un om câteodată dur, adesea plin de haz, ba chiar extravagant, dar un om bun, fără nici o îndoială, și vă iubea.

— Ei bine, dacă socoteala mea e corectă, a spus ceva mai mult decât un cuvânt, tuși ușor Stanley, văzând că ochii Juliei se umezeau.

Preotul spuse o rugăciune și își închise ceaslovul. Sicriul lui Anthony Walsh începu să coboare încet în groapă. Julia îi întinse un trandafir secretarului tatălui său. Bărbatul zâmbi și îi dădu floarea înapoi.

— După dumneavoastră, domnișoară.

Atingând lemnul sicriului, petalele se risipiră; alți trei trandafiri căzură, la rândul lor, apoi cei patru însoțitori de pe ultimul drum al lui Anthony Walsh făcură cale îtoarsă.

În capătul aleii, dricul își cedase locul unor limuzine.

Adam își luă logodnica de mână și o trase spre una dintre mașini. Julia ridică ochii spre cer.

— Nici un nor; albastru, albastru, peste tot albastru, nici prea cald, nici prea frig, nici urmă de adiere, ce zi minunată pentru nuntă era asta.

— Or să mai fie și altele, nu te îngrijora, o asigură Adam.

— Ca asta? Exclamă Julia, deschizând larg brațele. Cu un cer ca ăsta? Cu o asemenea temperatură? Cu copaci care explodează de verdeață? Cu rațe pe lac? Mă îndoiesc! Poate doar dacă așteptăm până la primăvara viitoare.

— La toamnă o să fie la fel de frumos, crede-mă, și apoi, de când îți plac ție rațele?

— Lor le place de mine! N-ai văzut câte erau adineauri pe lac, lângă mormântul lui taică-meu?

— Nu, n-am fost atent, răspunse Adam, puțin cam îngrijorat de brusca însuflețire a logodnicei lui.

— Erau cu zecile; zeci de rațe sălbatice, cu papionul la gât, care s-au lăsat pe lac exact atunci și care au plecat de cum s-a terminat ceremonia. Sunt rațele care hotărâseră să vină la nunta MEA și care mi s-au alăturat la înmormântarea tatălui meu!

— Julia, nu vreau să te supăr chiar astăzi, dar nu cred că rațele poartă papion.

— Ce știi tu? Tu, ăsta, desenezi cumva rațe? Eu, da! Așa că, dacă eu îți spun că astea s-au îmbrăcat în costum de ceremonie, te rog să mă crezi! Țipă ea.

— De acord, iubirea mea, rațele tale erau în smoching; acum, hai să ne întoarcem acasă.

Stanley și secretarul particular îi așteptau lângă mașini. Adam o trase pe Julia după el, dar ea se opri în fața unei pietre de mormânt din mijlocul întinsei peluze. Citi prenumele celei ce se odihnea la picioarele ei și data nașterii, veche de un secol.

— O cunoșteai? Întrebă Adam.

— E mormântul bunicii. De acum, toată familia mea se odihnește în acest cimitir. Sunt ultima din neamul Walsh. Mă rog, cu excepția câtorva sute de unchi, mătuși, veri și verișoare, niște necunoscuți care trăiesc în Irlanda, Brooklyn și Chicago. Iartă-mă pentru adineauri, cred că m-a cam luat valul.

— Nu-i nimic; trebuia să ne căsătorim, și, în loc de asta, îți înmormântezi tatăl. E normal să fii zguduită.

Înaintară pe alee. Cele două mașini Lincoln erau doar la câțiva metri.

— Ai dreptate, continuă Adam, uitându-se și el spre cer, e o zi superbă; taică-tău chiar că ne-a frecat la melodie până-n ultima lui clipă.

Julia înțepeni pe dată și își trase brusc mâna din mâna lui.

— Nu te uita așa la mine! O imploră Adam, doar ai spus-o chiar tu de cel puțin douăzeci de ori, de când ai fost anunțată de moartea lui.

— Da, eu pot s-o spun de câte ori vreau, dar tu nu! Urcă-te în prima mașină, cu Stanley, eu o s-o iau pe a doua!

— Julia! Îmi pare nespus de rău...

— Să nu-ți pară! În seara asta, am nevoie să stau singură, la mine acasă, și să aranjez lucrurile acestui tată care ne-a frecat la melodie până în ultima lui clipă, după cum spui tu.

— Dar nu eu spun asta, pentru Dumnezeu, tu spui! Strigă Adam, în timp ce Julia se urca în limuzină.

— O ultimă chestie, Adam: în ziua cununiei, vreau rațe, rațe sălbatice cu gâtul verde, zeci de rațe! Adăugă ea, trântind portiera.

Lincolnul dispăru după grilajul cimitirului. Înciudat, Adam se urcă în a doua mașină și se instalează pe bancheta din spate, la dreapta secretarului particular al lui Walsh.

— Sau poate un foxterier! E mic, dar mușcă tare... conchise Stanley, așezat în față. Apoi îi făcu semn șoferului că poate demara.

Mașina care o ducea acasă pe Julia mergea încet pe Fifth Avenue, sub o aversă dezlănțuită brusc. Blocată în ambuteiajul care dura de minute întregi, Julia fixa vitrina unui mare magazin de jucării de la intersecția cu 58th Street. Recunoscu vidra imensă de pluș cenușiu-albăstrui.

Tilly se născuse într-o după-amiază de sâmbătă asemănătoare acesteia, când ploaia era atât de puternică, încât formase, în cele din urmă, râulețe ce curgeau pe lângă ferestrele biroului în care lucra Julia. Pierdută în gânduri, își imagina că șuvoaiele deveneau râuri; marginile de lemn ale ferestrei se transformau într-un estuar din Amazonia, iar grămada de frunze măturată de ploaie, casa unui mic mamifer, pe care potopul era gata s-o ia cu el, lăsând familia vidrelor în cea mai mare disperare.

Noaptea care urmasese fusese la fel de ploioasă. Singură în marea sală a calculatoarelor ce aparțineau studioului de animație unde era angajată, Julia schița se atunci primele trăsături ale personajului său. Îi era cu neputință să socotească miile de ore pe care le petrecuse în fața ecranului ei, desenând, colorând, animând, inventând fiecare expresie, fiecare mimică ce avea să dea viață vidrei azurii. Îi era cu neputință să-și amintească mulțimea de ședințe la ore târzii, numărul de weekenduri pe care le petrecuse istorisind povestea lui Tilly și alor ei. Succesul pe care l-ar fi obținut desenul animat ar fi fost răsplata pentru cei doi ani de muncă ai Juliei și ai celor cincizeci de colaboratori ce lucraseră sub conducerea ei.

— Cobor aici, o să mă întorc pe jos, îi spuse Julia șoferului.

Acesta îi atrase atenția că furtuna era violentă.

— Asta e chiar primul lucru care îmi place astăzi, îi declară Julia, închizând deja portiera în urma ei.

Șoferul aproape că nici nu avu timp să-o vadă alergând spre magazinul de jucării. Ce conta averea, când, din spatele vitrinei, Tilly părea să-i zâmbească, bucuroasă de vizita ei. Julia nu se putu împiedica să-i facă un semn; spre marea ei surpriză, o fetiță care stătea lângă uriașa jucărie de pluș îi răspunse. Mama acesteia o luă brusc de mână și încercă să se îndrepte spre ieșire, dar fetița se împotrivi și se aruncă în brațele larg deschise ale vidrei. Julia urmări scena. Fetița se agăța de Tilly, în timp ce maică-sa o lovea peste degete, ca să-i dea drumul. Julia intră în magazin și se duse spre ele.

— Știați că Tilly are puteri magice? Întrebă Julia.

— Dacă o să am nevoie de o vânzătoare, am să vă fac semn, domnișoară, răspunse femeia, aruncând spre fetița sa o privire reprobatoare.

— Eu nu sunt vânzătoare, sunt mama ei.

— Poftim? Vorbii mama de familie, ridicând tonul.

Până la proba contrarie, eu sunt mama ei!

— Mă refeream la Tilly, jucăria de pluș care pare să se fi atașat de fetița dumneavoastră. Eu am adus-o pe lume. Îmi permiteți să i-o dăruiesc? Mă întristează să-o văd singură-singurică în vitrina asta din cale afară de luminată. Luminile puternice ale spoturilor îi vor decolora, în cele din urmă, blana, iar Tilly e atât de mândră de hăinuța ei cenușiu-albăstruie. Nici nu vă puteți închipui câte ore ne-am căznit ca să-i găsim cele mai bune nuanțe pentru ceafă, gât, burtă, bot! Cele care să-i aducă din nou zâmbetul, după ce căsuța ei a fost înghițită de fluviu!

— Tilly a dumneavoastră o să rămână în acest magazin, iar fiica mea o să se învețe minte, să rămână lângă mine când ne plimbăm în oraș! Răspunse mama, trăgându-și copila de braț atât de tare, încât aceasta fu nevoită să dea drumul labei uriașe.

— Tilly ar fi mulțumită să aibă o prietenă, insistă Julia.

— Vreți să-i faceți pe plac unei jucării de pluș? Întrebă mama, uluită.

— Astăzi este o zi nițel mai deosebită, Tilly și cu mine am fi fericite, și fetița dumneavoastră la fel, cred eu. Un singur da ca să ne fericiți pe toate trei. Pentru așa ceva, cred că merită să mai reflectați, nu-i așa?

— Ei bine, nu! Alice n-o să primească nici un cadou, cu atât mai puțin de la o necunoscută. Bună seara, domnișoară! Spuse femeia, îndepărtându-se.

— Alice îl merită cu prisosință. Să nu-mi veniți peste zece ani să vă plângeți! Strigă Julia, stăpânindu-și furia.

Mama se întoarce și o privi de sus.

— Dumneavoastră, domnișoară, ați născut o jucărie de pluș, iar eu un copil, așa că țineți-vă pentru dumneavoastră lecțiile de viață, dacă nu vă e cu supărare!

— E adevărat, fetițele nu sunt ca jucăriile de pluș; dacă le răniți, nu puteți să le cârpiți, după aceea!

Femeia ieși indignată din magazin. Mama și fiica se îndepărtară pe Fifth Avenue fără să privească în urmă.

— Iartă-mă, scumpa mea Tilly, îi spuse Julia jucăriei de pluș, cred că nu prea am dat dovadă de diplomație. Tu mă cunoști, asta nu e chiar punctul meu forte. Dar, fii pe pace, o să-ți găsim o familie cumsecade numai și numai pentru tine, ai să vezi.

Directorul, care nu pierduse nimic din scenă, se apropie.

— Ce plăcere să vă văd, domnișoară Walsh, a trecut o lună întreagă de când n-ați mai fost pe aici.

— Am avut mult de lucru în ultimele săptămâni.

— Avem un succes nebun cu creația dumneavoastră, e al zecelea exemplar pe care îl comandăm. Patru zile în vitrină și, hop, dispar imediat, o asigură directorul magazinului, punând jucăria la locul ei. Cu toate că asta e aici de aproape două săptămâni, dacă nu mă înșel. Dar, cu vremea asta...

— Vremea n-are nici un amestec, răspuse Julia. Această Tilly este cea adevărată, așa că se lasă mai greu, trebuie să-și aleagă ea însăși familia în care va intra.

— Domnișoară Walsh, chestia asta mi-o spuneți de fiecare dată când veniți să ne vedeți, răspuse directorul, înveselit.

— Toate sunt originale, afirmă Julia, salutându-l.

Ploaia se oprise; Julia părăsi magazinul și plecă pe jos spre capătul de jos al Manhattanului. Silueta ei dispăru în mulțime.

Copacii de pe Horatio Street se încovoiau sub povara frunzișului ud. Acum, spre seară, soarele reapăruse, în sfârșit, pregătindu-se să se culce în apele Hudsonului. O lumină blândă, purpurie, poleia străduțele din West Village. Julia îl salută pe patronul micului restaurant grecesc din fața casei sale; bărbatul, ocupat să-și aranjeze mesele de pe terasă, îi răspuse și o întrebă dacă vrea să-i rezerve o masă. Julia îi refuză cu politețe oferta și-i făgădui că o să vină să-și ia brunch-ul a doua zi, de dimineață.

Răsuci cheia în broasca ușii de la intrarea micii clădiri în care locuia și urcă scara până la etajul întâi. Stanley o aștepta, stând pe ultima treaptă.

— Cum ai intrat?

— Cu Zimoure, șeful magazinului de la tine, de la parter. Ducea cutiile de carton la subsol, eu l-am ajutat, am intrat în vorbă, am discutat despre ultima lui colecție de pantofi, pur și simplu o minune. Dar cine mai poate să-și ofere asemenea opere de artă, în ziua de azi?

— Dacă iei în considerație gloata care intră și iese în permanență de la el, în weekend, cu brațele pline de pachete, crede-mă că multă lume, răspunse Julia. Ai nevoie de ceva? Îl întrebă, deschizând ușa apartamentului.

— Nu; dar tu, de companie, ai, fără nici o îndoială.

— Cu mutra ta de spaniel bătut de soartă, nu știu care dintre noi doi e mai apăsător de singurătate.

— Ei bine, ca să-ți cruț amorul propriu, iau asupra mea întreaga responsabilitate pentru faptul că am venit aici fără să fiu invitat!

Julia își scoase pardesiul și îl aruncă pe un fotoliu de lângă șemineu. În încăperea se simțea parfumul delicat al glicinei care se întindea pe toată fațada de cărămidă roșie.

— Casa ta e chiar încântătoare, exclamă Stanley, lăsându-se să cadă pe canapea.

— Măcar am reușit și eu să fac ceva, anul ăsta, spuse Julia, deschizând frigiderul.

— Ce-ai reușit?

— Să aranjez etajul vechiturii ăsteia de casă. Vrei o bere?

— Moartea siluetei! Un pahar de vin roșu se poate?

Julia puse la iuțea două tacâmuri pe masa de lemn, așeză și o farfurie cu brânzeturi, destupă o sticlă, inseră un disc cu Count Basie în lectorul CD și îi făcu semn lui Stanley să ia loc în fața ei. Stanley privi eticheta cabernetului și scoase un fluierat admirativ.

— O adevărată cină sărbătorească, replică Julia, așezându-se la masă. Abstracție făcând de lipsa celor două sute de invitați și a câtorva fursecuri, ne-am putea crede, dacă închidem ochii, la petrecerea mea de nuntă.

— Vrei să dansezi, scumpo? Întrebă Stanley.

Și, mai înainte ca Julia să-i poată răspunde, o sili să se ridice și să se avânte cu el într-un swing.

— Vezi că este totuși o seară de sărbătoare, spuse el, râzând.

Julia își puse capul pe umărul lui.

— Ce m-aș face fără tine, bătrânul meu Stanley?

— Nimic, dar eu, unul, știam asta de mult.

Melodia se termină și Stanley se întoarse la locul lui.

— Măcar l-ai sunat pe Adam?

Julia profitase de lungă preumblare și îi ceruse scuze viitorului său bărbat. Adam îi înțelegea nevoia de a fi singură. El era cel ce își făcea reproșuri pentru felul în care se purtase la înmormântare. Mama lui, cu care vorbise după ce se întorsese de la cimitir, îl muștrase pentru lipsa de delicatețe. Adam

pleca în cursul serii la casa de la țară a părinților săi, ca să-și petreacă, alături de familie, restul weekendului.

— Sunt unele momente în care mă întreb dacă taică-tău n-a făcut bine când și-a aranjat înmormântarea chiar azi, șopti Stanley, turnându-și încă un pahar de vin.

— Tu nu-l iubești chiar deloc!

— N-am zis niciodată așa ceva!

— Am fost singură trei ani, într-un oraș în care se află două milioane de celibatari. Adam este curtenitor, generos, atent și îndatoritor. Îmi acceptă programul ăsta imposibil. Se dă peste cap ca să mă facă fericită și, mai presus de orice, mă iubește, Stanley. Așa că fă-mi plăcerea și fii mai îngăduitor cu el.

— Dar n-am nimic cu logodnicul tău, este perfect! Numai că eu aș fi preferat să văd în viața ta un bărbat care să te cucerească, indiferent dacă e plin de defecte, în loc de unul care să te lege de el doar pentru că are unele calități.

— Ce ușor îți e să-mi dai lecții. Dar, atunci, tu de ce ești singur?

— Nu sunt singur, scumpa mea Julia, sunt văduv, nu-i același lucru. Dacă omul pe care-l iubeam a murit, nu înseamnă că m-a părăsit. Ar fi trebuit să vezi cât de frumos era Edward chiar și pe patul de spital. Boala nu-i luase nimic din semeție. Chiar și ultima lui frază era plină de umor.

— Care a fost fraza asta? Întrebă Julia, luându-l pe Stanley de mână.

— Te iubesc!

Cei doi prieteni rămaseră tăcuți, privind-se unul pe celălalt. Stanley se ridică, își puse vestonul și o sărută pe Julia pe frunte.

— Mă duc la culcare. În seara asta, ai câștigat. Criza de singurătate mă așteaptă pe mine.

— Mai stai puțin. Cu aceste ultime cuvinte, el voia să-ți spună, cu adevărat, că te iubește?

— Măcar atât, de vreme ce murea pentru că mă înșelase, spuse Stanley, cu un zâmbet.

A doua zi, de dimineață, Julia, care adormise pe canapea, deschise ochii și descoperi că Stanley avusese grijă s-o acopere cu un pled. După câteva clipe, găsi un bilețel strecurat sub bolul cu cereale pentru micul dejun. Citi: „Oricâte măgării ne-am azvârli în nas, ești prietena mea cea mai bună și te iubesc, Stanley”.

La ora zece, Julia ieși din apartament, hotărâtă să-și petreacă ziua la birou. Avea lucrări rămase în urmă și nu-i folosea la nimic să stea în casă și să se învâртеască în jurul cozii ori, chiar mai rău, să aranjeze chestii ce ar fi fost, fără doar și poate, din nou în dezordine, după câteva zile. Totodată, ar fi fost inutil să-l sune pe Stanley, care probabil că încă mai dormea; duminica – doar dacă nu-l dădeai jos din pat ca să-l târâi la un brunch sau fâgăduindu-i niște pancakes cu scorțișoară – acesta nu făcea ochi decât pe la jumătatea după-amiezii.

Horatio Street era încă pustie. Julia Își salută câțiva vecini instalați pe terasa Pastis-ului și accelerează pasul. Mergând în sus, pe 9th Avenue, îi trimise lui Adam un mesaj tandru, pe mobil, și, după două intersecții, intră în clădirea Chelsea Farmer's Market. Liftierul o duse la ultimul etaj. Ea își strecură legitimația în fanta lectorului care străjuia intrarea în birouri și deschise ușa grea, de metal.

Trei graficieni erau la locul de muncă. După mutra lor și după numărul păhărelelor de cafea, care zăceau storcite în fundul coșurilor de gunoi, Julia înțelese că-și petrecuseră noaptea acolo. Prin urmare, problema care îi mobiliza echipa de câteva zile nu fusese rezolvată. Nimeni nu izbutise să stabilească algoritmul savant care să dea viață unei unități de libelule ce trebuia, pasămite, să apere un castel de iminenta invazie a unei armate de manta religioasă. Planificarea afișată pe perete arăta că atacul era programat pentru luni. Dacă escadrila nu decola până atunci, fie cădea castelul în mâna dușmanului, fie întârzia mult prea mult noul desen animat; or cele două opțiuni erau de neconceput.

Julia își trase scaunul cu roțile și se așeză între colaboratorii săi. După ce verifică mersul lucrărilor, se hotărî să pună în aplicare procedura de urgență. Ridică receptorul telefonului și își chemă toți membrii echipei, unul după altul. Scuzându-se în fața fiecăruia că îi strică după-amiaza de duminică, îi convocă, într-o oră, în sala de ședințe. Era musai să treacă din nou în revistă toate datele, stând acolo până în zori, astfel încât dimineața de luni să nu treacă fără ca libelulele să invadeze cerul de la Enowkry.

Și, în timp ce prima echipă depunea armele, Julia cobora în goană la piață, ca să umple două cartoane cu produse de patiserie și sandviciuri de tot felul, pentru hrana trupelor ei.

Până la prânz, treizeci și șapte de persoane răspunseseră prezent la apel. Atmosfera calmă care domnise în birouri la orele dimineții, fu înlocuită de cea asemănătoare unui stup, unde graficienii, colorisții, programatorii și experții în animație schimbă între ei rapoarte, analize și idei dintre cele mai năstrușnice.

La ora șaptesprezece, o pistă descoperită de un foarte proaspăt recrut stârni o mare fierbere, urmată de convocarea unei întruniri în marea sală de ședințe. Charles, tânărul informatician recent angajat, pentru a le întări forțele, avea la activ doar opt zile de serviciu. Când Julia îi ceru să ia cuvântul ca să-și expună teoria, băiatului începu să-i tremure glasul și nu mai reuși să scoată decât niște bâiguieli. Nici șeful de echipă, care începu să râdă de „elocința” lui, nu-i ușură sarcina. Asta numai până ce degetele tânărului începură să alerge cu hotărâre pe tastatura computerului minute lungi, răstimp în care, în spatele lui, se auzea bășcălia celorlalți; bășcălie ce încetă cu desăvârșire când o libelulă începu să bată din aripi în mijlocul ecranului, descriind un cerc perfect pe cerul Enowkry-ului.

Julia fu prima care îl felicită, iar cei treizeci și cinci de colegi îl aplaudară. Mai rămânea acum să le facă și pe celelalte șapte sute patruzeci de libelule în armură să decoleze. De data asta, tânărul informatician, mai sigur de el,

expuse metoda grafică pe baza căreia putea fi multiplicată formula lui. În timp ce își detalia proiectul, se auzi soneria telefonului. Colaboratorul care răspunse îi făcu semn Juliei: apelul era pentru ea și părea urgent. Ea îi șopti vecinului de alături să rețină bine explicațiile pe care le dădea Charles și ieși din încăpere, ca să ia legătura din biroul său.

Julia recunoscuse imediat vocea domnului Zimoure, directorul magazinului de la parterul casei din Horatio Street. Cu siguranță că țevile din apartamentul ei își dăduseră din nou sufletul. Mai mult ca sigur, apa șiroia din tavan, peste colecțiile de pantofi ale domnului Zimoure. Pantofi care, în perioada de solduri, costau cât jumătate din leafa ei pe o lună, perechea. Julia știa asta, cu atât mai mult cu cât i-o spusese chiar agentul său de asigurări, care îi înmânase anul trecut un cec gras domnului Zimoure, ca despăgubire pentru daunele pricinuite de ea. Când plecase de acasă, Julia uitase să închidă robinetul care îi alimenta vechitura aia de mașină de spălat rufe, dar cine nu uită, măcar o dată în viață, genul ăsta de detalii?

În ziua aceea, agentul de asigurări o avertizase că era ultima oară când mai plătea un incident de asemenea natură. Agentul binevoise să-și convingă compania să nu rezilieze, pur și simplu, polița Juliei, și asta doar fiindcă Tilly era personajul preferat al copiilor lui și salvatoarea dimineților de duminică, de când le cumpăraseră DVD-ul cu desenul animat.

Cât privește relațiile Juliei cu domnul Zimoure, treaba implicase mult mai multe eforturi. O invitație la masa de Ziua Recunoștinței, organizată la Stanley acasă, rugămintea de a se lăsa cuprins de spiritul Crăciunului, ca și multe alte atenții au contribuit la restabilirea unui climat normal între cei doi vecini. Ipochimenu avea o fire destul de puțin binevoitoare, teorii despre toate cele și nu râdea decât de propriile-i bancuri. Ținându-și răsuflarea, Julia așteptă ca interlocutorul să-i anunțe întinderea catastrofei.

— Domnișoară Walsh...

— Domnule Zimoure, orice s-a întâmplat, să știți că regret nespuse de mult.

— Nu la fel de mult ca mine, domnișoară Walsh, am o aglomerație nebună în magazin și multe alte lucruri de făcut, ca să mă mai ocup și de problemele dumneavoastră de livrare, atunci când nu sunteți acasă.

Julia încercă să-și astâmpere bătăile inimii și să înțeleagă despre ce era vorba.

— Ce livrare?

— Păi, asta să-mi spuneți dumneavoastră, domnișoară!

— Îmi pare nespuse de rău, eu n-am comandat nimic; și, în orice caz, cer ca toate comenzile să-mi fie livrate la birou.

— Ei bine, se pare că de data asta nu-i așa. Am un camion enorm oprit în fața vitrinei mele. Duminica e ziua mea cea mai importantă, iar chestia asta îmi pricinuieste un prejudiciu considerabil. Vlăjganii ăia doi, care au descărcat lada expediată pe numele dumneavoastră, refuză să plece până ce nu o primește cineva. Eu atâta vă întreb: ce facem?

— O ladă?
— Exact asta v-am și spus, vreți să vă repet totul, în timp ce clientela mea își pierde răbdarea?
— Sunt dezorientată, domnule Zimoure, vorbi din nou Julia, nu știu ce să vă spun.
— Spuneți-mi, de exemplu, când puteți ajunge aici, ca să-i informez pe acești domni cât timp o să pierdem mulțumită dumneavoastră.
— Dar mi-e absolut imposibil să vin acum, sunt în toiul lucrărilor...
— Adică dumneavoastră credeți cumva că eu mă ocup de făcut prăjituri, domnișoară Walsh?
— Domnule Zimoure, eu nu aștept nici un fel de livrare, nici plic, nici pachet și, cu atât mai puțin, o ladă! Vă spun din nou, cu siguranță e vreo greșeală!

— Dacă pe borderoul pe care îl pot citi fără ochelari, de la vitrina mea – fiindcă acest colet al dumneavoastră este depus în fața magazinului meu – figurează numele dumneavoastră, scris cu litere de-o șchioapă, deasupra adresei noastre comune și dedesubtul cuvântului „fragil”, înseamnă că este vorba, probabil, de o uitare din partea dumneavoastră! N-ar fi prima oară când memoria vă joacă feste, nu?

Cine Dumnezeu să fi stat în spatele acestui colet? Să fi fost, cumva, vreun cadou de la Adam, vreo comandă de care uitase ea, vreun echipament de birou pe care îl comandase, din greșeală, pe adresa de acasă? Oricum, Julia nu putea lăsa baltă echipele pe care le convocase la studio, într-o zi de duminică. Tonul domnului Zimoure impunea găsirea unei soluții cât se poate de repede, cu alte cuvinte, imediat.

— Cred că am o rezolvare pentru problema noastră, domnule Zimoure. Cu ajutorul dumneavoastră, putem ieși din acest impas.

— Apreciez încă o dată spiritul dumneavoastră matematic. Dacă mi-ați fi spus că puteți rezolva ceea ce, până în clipa de față, era doar problema dumneavoastră, și nu a mea, fără să mă implicați, pentru asta, încă o dată, m-ați fi uluit, domnișoară Walsh. Prin urmare, vă ascult!

Julia îi destăinuie că ascundea o dublură a cheii de la apartamentul ei sub covorul de pe scară, în dreptul celei de-a șasea trepte. Era de-ajuns să le numere. Și, dacă nu era la a șasea, era la a șaptea sau, poate, la a opta. În felul acesta, domnul Zimoure le putea deschide ușa celor de la livrări, și ea era sigură că, imediat ce-și terminau treaba, oamenii nu aveau să-și mai amâne plecarea, cu tot cu camionul ăla mare, care îi astupa vitrina.

— Și, în mod ideal, îmi imaginez că eu ar trebui să-i aștept să plece, ca să închid ușa apartamentului dumneavoastră în urma lor, nu-i așa?

— În mod ideal, nici n-aș fi găsit cuvinte care să se potrivească mai bine, domnule Zimoure...

— Dacă e vorba de vreun utilaj electrocasnic, v-aș fi nespus de recunoscător să-l instalați cu ajutorul unor specialiști autorizați, domnișoară Walsh. Înțelegeți dumneavoastră ce vreau să spun!

Julia voi să-l asigure că nu comandase nici un echipament de acest gen, dar vecinul ei închisese deja. Dădu din umeri, se gândi câteva secunde, apoi se întoarse la treaba care îi ocupa mintea cu totul.

La căderea nopții, toată lumea se adună în fața ecranului din marea sală de ședințe. Charles se afla la comanda computerului, iar rezultatele afișate păreau încurajatoare. Încă vreo câteva ore de muncă și „bătălia libelulelor” ar fi putut să aibă loc conform programului prevăzut. Informaticienii își revizuiau calculele, iar graficienii retușau ultimele detalii ale decorului, așa că Julia începu să se simtă fără rost. Se duse la ceainărie, unde dădu peste Dray, un desenator, prieten cu ea, alături de care își făcuse o bună parte din studii.

Văzând-o că se întinde, el își dădu seama că începuse s-o doară spatele și o sfătui să se întoarcă acasă. De vreme ce avea norocul să locuiască la câteva străzi de acolo, de ce să nu profite? El avea s-o cheme înapoi de îndată ce vor fi gata schițele. Julia îi era recunoscătoare pentru atenția lui, însă avea datoria să rămână lângă trupele sale; Dray îi răspunse că preumblarea ei din birou în birou adăuga o tensiune inutilă la oboseala generală.

— Dar de când este prezența mea aici o povară? Întrebă Julia.

— Hai să ținem seama de realitate. Toată lumea are nervii încordați. De șase săptămâni încoace, nu ne-am mai luat nici măcar o zi de odihnă.

Julia ar fi trebuit să fie în concediu până duminica viitoare, iar Dray îi mărturisii că tot personalul sperase să profite de ocazie și să-și mai tragă puțin sufletul.

— Toți te credeam în voiaj de nuntă... Nu fi supărată, Julia. Eu nu sunt purtătorul lor de cuvânt, continuă Dray, stânjenit. Țasta e prețul pe care trebuie să-l plătești pentru responsabilitățile acceptate. De când ai fost numită directoarea departamentului de creație, nu mai ești o simplă colegă de serviciu, reprezinți o anumită autoritate... ca dovadă, uite câtă lume ai reușit să mobilizezi cu câteva telefoane și, unde mai pui, într-o zi de duminică!

— Am impresia că a meritat, nu? Dar cred că m-am prins, răspunse Julia. Dacă autoritatea mea pare să împiedice afirmarea creativității unora și a altora, vă las. Să mă suni neapărat când terminați, nu pentru că sunt șefă, ci pentru că fac parte din echipă!

Julia își luă impermeabilul aruncat pe spătarul unui scaun, verifică dacă are cheile în buzunarul blugilor și o porni repede spre lift.

Ieșind din clădire, formă numărul lui Adam, dar nu-i răspunse decât căsuța vocală.

— Eu sunt, spuse ea, voiam să-ți aud glasul. Am avut o sâmbătă sinistră și o duminică tristă. Până la urmă, nu știu dacă ideea asta de a rămâne singură a fost chiar așa de grozavă. Măcar te-am scutit pe tine de morcoveala mea. Colegii aproape că m-au mătrășit din birou. Vreau să fac câțiva pași pe jos. Probabil că te-ai întors de la țară și te-ai băgat deja în pat. Sunt sigură că mama ta te-a epuizat. Ai fi putut să-mi lași un mesaj. Te pup. Era să-ți spun să mă suni, dar e o tâmpenie, din moment ce dormi. Oricum, cred că tot ce ți-am spus acum e o tâmpenie. Pe mâine. Sună-mă când te scoli.

Julia își puse telefonul mobil în geantă și începu să se plimbe de-a lungul cheiurilor. După o jumătate de oră, când ajunse acasă, descoperi un plic lipit cu scotch de ușa casei. Pe el era mâzgălit numele său. Îl dezlipi, intrigată: „Cât timp m-am ocupat de livrarea dumneavoastră, am pierdut o clientă. Cheia este la locul ei. P. S. Sub a unsprezecea treaptă, și nu sub a șasea, a șaptea sau a opta! Duminică plăcută!” Biletul era lipsit de semnătură.

— Ar fi trebuit să pună și niște săgeți, ca să vadă hoții drumul mai bine! Bombăni ea, urcând scara.

Și, pe măsură ce urca spre etajul întâi, nerăbdarea de a descoperi conținutul coletului ce o aștepta acasă îi cuprindea sufletul. Își iuți pasul, recuperează cheia de sub covor, hotărâtă să-i găsească o nouă ascunzătoare, intră și aprinse lumina.

În mijlocul salonului, trona o ladă imensă, pusă în picioare.

— Da' ce Dumnezeu poate fi? Se întrebă ea, lăsându-și lucrurile pe măsuta joasă.

Eticheta lipită pe o latură, chiar sub inscripția Fragil, îi purta, cu adevărat, numele. Julia începu să dea târcoale voluminosului lădoi de lemn deschis la culoare. Era prea greu pentru ca să-l poată muta din loc fie chiar și cu câțiva metri. Nici nu vedea cum l-ar putea deschide fără ciocan și șurubelniță.

Adam nu răspundea la telefon, așa că procedă ca de obicei, adică formă numărul lui Stanley.

— Te deranjez?

— Într-o duminică seara, la ora asta? Așteptam să mă suni tu, ca să cobor.

— Scapă-mă de o îndoială, nu cumva tu mi-ai trimis o tâmpenie de ladă, așa, cam de vreo doi metri înălțime?

— Despre ce vorbești, Julia?

— Așa mă gândeam și eu! Întrebarea următoare: cum se deschide o tâmpenie de ladă înaltă de doi metri?

— Din ce este?

— Din lemn!

— Poate cu un ferăstrău?

— Mulțum de ajutor, Stanley, cred că am așa ceva în geantă sau în dulapul de medicamente, răspunse Julia.

— Dacă nu sunt indiscret, ce conține?

— Asta aș vrea să știu și eu! Și, dacă te muncește curiozitatea, sari într-un taxi și vino să-mi dai o mână de ajutor.

— Sunt în pijama, scumpo!

— Pare-mi-se că te pregăteai să cobori.

— Din pat!

— O să mă descurc de una singură.

— Stai, lasă-mă să mă gândesc. Are mână?

— Nu!

— Balamale?

— Nu văd așa ceva.

— Poate o fi vreun obiect de artă modernă, vreo cutie care nu se deschide, semnată de vreun mare artist! Îi dădu înainte Stanley, rânjind.

Tăcerea Juliei îl făcu să înțeleagă că nu era deloc momentul să se țină de glume.

— Ai încercat măcar să o împingi brusc, cum faci câteodată, când vrei să deschizi o ușă de șifonier? Îi tragi una și gata...

Și, în timp ce prietenul ei își continua explicațiile, Julia puse mâna pe ladă. Apăsă așa cum îi sugerase Stanley, și partea din față a lăzii pivotă ușor.

Julia scăpă telefonul din mână. Uluită, contemplă conținutul lăzii și ceea ce descoperi i se păru de necrezut.

Vocea lui Stanley continua să cârâie în aparatul căzut la picioarele ei. Julia se aplecă încet și își luă de jos mobilul, fără să scape lada din ochi nici o secundă.

— Stanley!

— M-ai băgat în sperieți de nu se poate, ești bine?

— Oarecum.

— Vrei să-mi pun niște pantaloni pe mine și să vin imediat la tine?

— Nu, spuse ea cu o voce stinsă, nu e nevoie.

— Ai reușit să-ți deschizi lada?

— Da, răspunse Julia, cu gândul aiurea, te sun mâine.

— Mă îngrijorezi!

— Culcă-te la loc, Stanley, te pup.

Și Julia întrerupse convorbirea.

— Cine mi-a putut trimite așa ceva? Rosti cu voce tare, singură în mijlocul casei.

În interiorul lădoiului, un soi de statuie din ceară, replică perfectă a lui Anthony Walsh, stătea în fața ei, în mărime naturală. Iluzia era impresionantă: ar fi fost de-ajuns să deschidă ochii, pentru a căpăta viață. Julia se căznea să-și recapete suflul. Câteva picături de transpirație îi alunecau de-a lungul cefei. Se apropie pas cu pas. Reproducerea, la scară naturală, a tatălui său era uimitoare, culoarea și aspectul pielii erau de o autenticitate nemaipomenită. Încălțăminte, costumul gri-antracit, cămașa de bumbac alb, toate erau absolut identice cu hainele purtate invariabil de Anthony Walsh. Ar fi vrut să-i atingă obrazii, să-i smulgă un fir de păr, ca să se asigure că nu era el, dar Julia și tatăl său pierduseră de mult până și cea mai mică dorință de a se atinge. Nici cea mai vagă îmbrățișare, nici măcar o strângere de mână, nimic care să semene a gest de tandrețe. Prăpastia săpată de-a lungul anilor nu mai putea fi astupată, cu atât mai puțin în cazul unui duplicat.

Acum, trebuia să accepte imposibilul. Cineva avusese îngrozitoarea idee de a realiza o replică a lui Anthony Walsh, figură asemănătoare celor ce se găseau în unele muzee de ceară de la Quebec, Paris sau Londra, personaj și

mai strigător, prin realism, decât tot ce putuse vedea ea până în acea zi. Să strige era exact și lucrul pe care Julia ar fi dorit să-l facă.

Cercetând sculptura, Julia zări, pe dosul unei mâneci, un bilețel prins cu un ac, pe care o săgeată trasată cu cerneală albastră arăta spre buzunarul de sus al vestonului. Julia îl luă și citi un cuvânt scris pe dosul hârtiei: „Deschide-mă”. Recunoscu imediat caligrafia atât de ieșită din comun a tatălui său.

Din buzunarul indicat de săgeată, unde Anthony Walsh își punea de obicei o batistă de mătase, se vedea marginea unui obiect ce părea a fi o telecomandă. Julia o luă. Aceasta avea un singur buton, un întrerupător dreptunghiular, de culoare albă.

Julia crezu că leșină pe loc. Asta era un vis urât; avea să se trezească în câteva clipe, transpirată, râzând că se lăsase antrenată într-un asemenea delir. Ea, care își jurase totuși – când văzuse sicriul tatălui său coborând sub pământ – că terminase de mult cu doliul, că nu va mai putea suferi din pricina absenței lui, dat fiind că aceasta se consumase de aproape douăzeci de ani; ea, care fusese aproape mândră că reușise să se maturizeze, ea să se lase prinsă așa în capcana subconștientului? Asta friza absurdul și ridicolul. Taică-său o lăsase de una singură în nopțile din copilărie, nici nu putea fi vorba ca amintirea lui să vină acum, să i le bântuie pe cele din viața ei de femeie.

Zgomotul benei de gunoi, care hodorogea pe pavaj, nu avea nimic ireal. Julia era cât se poate de trează și, în fața ei, o nemaipomenită statuie cu ochii închiși părea că o așteaptă să se hotărăscă dacă va apăsa ori nu pe butonul unei simple telecomenzi.

Camionul se îndepărtă pe o stradă. Julia ar fi vrut ca mașina să nu fi plecat; s-ar fi repezit la fereastră, i-ar fi implorat pe gunoieri să-i descotorosească apartamentul de acest imposibil coșmar. Dar strada devenise din nou tăcută.

Degetul ei atinse ușor de tot butonul, fără să aibă încă forța de a-l apăsa câtuși de puțin.

Trebuia să termine odată. Cel mai înțelept ar fi fost să închidă la loc lada, să caute pe etichetă adresa firmei de transport, să sune acolo a doua zi, la prima oră, să le ordone să vină după marioneta asta sinistră și, în sfârșit, să afle cine era autorul unei farse atât de urâte. Cine putuse născoci o asemenea mascaradă, cine din anturajul ei era capabil de o asemenea cruzime?

Julia deschise larg fereastra și își umplu plămâni cu aerul blând al nopții.

Afară, lumea era așa cum o lăsase în clipa când trecuse pragul casei. Mesele restaurantului grecesc erau făcute stivă, luminile firmei erau stinse, o femeie care își plimba câinele traversa la intersecție. Labradorul ei ciocolatiu mergea în zigzag, trăgând de lesă, ca să adulmece ba la picioarele unui felinar, ba la marginea unui zid.

Julia își ținu răsufarea și strânse telecomanda în mână. Degeaba trecuse în revistă lista cunoștințelor, în minte îi revenea neîncetat un singur nume. O singură persoană susceptibilă de a imagina un asemenea scenariu, o asemenea

regie. Mănată de furie, se întoarce și traversă încăperea, hotărâtă, de acum, să verifice temeiul presentimentului care o cuprinsese.

Degetul ei apăsă pe buton. Se auzi un ușor declic, iar pleoapele acelei plăsmuiri care, de acum, nu mai era o statuie, se ridicară. Chipul schiță un zâmbet, iar vocea tatălui său întrebă:

— Ai și început să-mi simți puțințel lipsa?

— O să mă trezesc! Nimic din ceea ce se întâmplă în seara asta nu ține de universul posibilului! Spune-mi-o, mai înainte de a fi convinsă că am înnebunit.

— Hai, hai, Julia, liniștește-te, răspunse vocea tatălui său.

El făcu un pas înainte, ca să iasă din ladă, și se întinse, cu o strâmbătură. Exactitatea mișcărilor lui, chiar și cea a trăsăturilor chipului nițeluș țeapăn, era aiuritoare.

— Nu ești deloc nebună, continuă el. Doar surprinsă, lucru pe care îl înțeleg: în asemenea împrejurări, este ceva destul de normal.

— Nu-i nimic normal, tu nu poți fi aici, murmură Julia scuturând din cap. Este cu desăvârșire imposibil.

— E adevărat, dar, în fața ta, nu sunt chiar eu.

Julia își duse mâna la gură și izbucni, brusc, în răs.

— Creierul e o mașină cu adevărat extraordinară! Eram gata-gata să te cred. Trebuie să dorm tun, oi fi băut ceva la întoarcere și nu mi-o fi căzut bine. Vin alb? Asta e, nu suport vinul alb! Da' tâmpită mai sunt, m-am lăsat prinsă în jocul propriei imaginații, continuă ea, umblând de colo-colo prin cameră, trebuie totuși să fii de acord că, dintre toate visele mele, ăsta e, de departe, cel mai diliu!

— Gata, Julia, îi ceru, cu delicatețe, tatăl ei. Ești cât se poate de trează și pe deplin lucidă.

— Nu, de chestia asta mă îndoiesc, de vreme ce te văd, de vreme ce îți vorbesc, de vreme ce ești mort!

Anthony Walsh o cercetă în tăcere câteva secunde și îi răspunse cu blândețe:

— Sigur că da, Julia, sunt mort!

Și, cum ea rămânea acolo, privindu-l înmărmurită, îi puse mâna pe umăr și-i arătă canapeaua.

— Ești drăguță să iei loc o clipă și să mă ascuți?

— Nu! Spuse ea, îndepărtându-se.

— Julia, trebuie neapărat să ascuți ce am să-ți spun.

— Și dacă nu vreau? De ce ar trebui ca lucrurile să fie întotdeauna cum hotărăști tu?

— Acum nu mai e așa. E de-ajuns să apeși din nou pe butonul telecomenzii și am să devin din nou nemișcat. Dar n-ai să cunoști niciodată explicația lucrurilor care tocmai se întâmplă.

Julia privi obiectul din mâna ei, se gândi un moment, strânse din dinți și se așeză, împotriva propriei voințe, supunându-i-se acestei ciudate mașinării, care semăna al dracului de mult cu taică-său.

— Ascult! Murmură ea.

— Știu că toate astea sunt cam derutante. Știu și că nu am mai auzit unul de altul de o groază de timp.

— Un an și cinci luni!

— Chiar atât?

— Și douăzeci și două de zile!

— Ai o memorie atât de precisă?

— Îmi mai amintesc încă destul de bine de ziua mea. Ți-ai sunat secretarul și i-ai spus să nu te așteptăm cu cina, aveai să vii și tu în timpul mesei, dar n-ai mai venit niciodată!

— Nu-mi amintesc!

— Eu da!

— Oricum, nu e asta problema care ne preocupă azi.

— Eu n-aveam nici o problemă! I-o întoarse Julia.

— Nu prea știi cum să încep.

— Există întotdeauna un început: ăsta e unul dintre eternele tale răspunsuri. Așa că începe prin a-mi explica ce se întâmplă.

— Acum câțiva ani, am devenit acționar la o societate ce promova tehnologiile de vârf, după cum sunt numite acestea. De-a lungul vremii, nevoile financiare ale societății au sporit, iar partea mea de capital de asemenea, astfel încât, până la urmă, am ajuns să ocup un loc în consiliul de administrație.

— Încă o firmă înghițită de grupul tău?

— Nu, de data asta investiția a fost făcută doar cu titlu personal. Am rămas un acționar printre ceilalți, totuși un investitor cu greutate.

— Și ce promovează această societate, în care ai investit atâta bănet?

— Androizi!

— Andro... ce? Exclamă Julia.

— Ai auzit foarte bine. Umanoizi, dacă preferi.

— Ce să faceți cu ei?

— Nu suntem primii care s-au gândit să creeze astfel de mașinării, adică niște roboți cu înfățișare umană, ca să ne descotorosim de toate corvezile pe care nu mai vrem să le facem.

— Te-ai întors pe pământ ca să dai cu aspiratorul la mine în casă?

— Să fac cumpărături, să supraveghez casa, să răspund la telefon, să dau răspunsuri la tot felul de întrebări; într-adevăr, toate astea sunt niște posibile întrebări. Dar să zicem că societatea despre care îți vorbesc a dezvoltat un proiect mai elaborat, mai ambițios într-o câțiva.

— Adică?

— Adică le oferă familiilor posibilitatea de a se bucura, câteva zile în plus, de prezența celor dragi.

Julia îl privea uluită, fără să înțeleagă, cu adevărat, explicația lui. Atunci, Anthony Walsh adăugă...

— Câteva zile în plus, după moartea lor!

— Asta e o glumă? Întrebă Julia.

— După mutra pe care ai făcut-o când ai deschis lada, gluma asta, cum o numești tu, este mai degrabă reușită, răspunse Anthony Walsh, privindu-se în oglinda de pe perete. Trebuie să spun că am atins aproape perfecțiunea. Deși nu cred să fi avut vreodată ridurile astea pe frunte. Aici au cam exagerat.

— Le aveai încă de când eram eu copil și, dacă nu ți-ai făcut cumva vreun lifting, nu văd cum să fi dispărut de la sine.

— Mulțumesc! Răspunse Anthony Walsh, numai zâmbet.

Julia se ridică și-l cercetă mai de aproape. Dacă ceea ce avea în fața ei era o mașinărie, trebuia să recunoască: rezultatul era absolut remarcabil.

— E imposibil, din punct de vedere tehnologic e imposibil.

— Ce ai realizat ieri cu ajutorul computerului tău? Nu cumva acel lucru despre care ai fi jurat că este imposibil, doar în urmă cu un an?

Julia se duse la masa din bucătărie, se așeză și își luă capul în mâini.

— Noi am investit sume enorme de bani pentru a ajunge la un asemenea rezultat, și, ca să-ți spun totul, eu nu sunt decât un prototip. Ești prima noastră clientă, chiar dacă, pentru tine, totul e, bineînțeles, gratis. E un cadou! Adăugă Anthony Walsh, cu afecțiune.

— Un cadou? Arată-mi-l și mie pe nebunul ăla care să-și dorească un asemenea cadou!

— Știi tu câte persoane își spun în ultimele clipe de viață: „Dacă aș fi știut, dacă aș fi putut înțelege sau asculta, măcar dacă le-aș fi putut spune, dacă ei ar fi știut...”? Și, pentru că Julia rămăsese fără glas, Anthony Walsh adăugă: Piața este uriașă!

— Chestia asta, cu care vorbesc, ești chiar tu?

— Aproape! Să zicem că mașinăria asta conține memoria mea, o mare parte din cortexul meu; e un dispozitiv fără greș, alcătuit din milioane de microprocesoare, dotat cu o tehnologie în stare să reproducă textura pielii și culoarea ei, capabil să se miște aproape la fel de perfect ca mașinăria umană.

— De ce? În ce scop? Întrebă Julia, năucită.

— Ca să dispunem de acele câteva zile care ne-au lipsit întotdeauna, de acele câteva ore în plus furate eternității, doar pentru ca tu și cu mine să ne putem împărtăși, în sfârșit, toate acele lucruri pe care nu ni le-am spus.

Julia se ridicase de pe canapea. Umbla înapoi și încolo prin salon, admițând în unele momente situația cu care se confrunta și respingând-o în altele. Se duse să-și ia un pahar cu apă din bucătărie, îl bău dintr-o sorbitură și se întoarse lângă Anthony Walsh.

— N-o să mă creadă nimeni! Spuse ea, rupând tăcerea.

— Nu zici asta de fiecare dată când îți imaginezi o poveste de-a ta? Nu e asta întrebarea care îți umblă prin minte atunci când creionul tău dă viață personajelor pe care le crezi? Nu-mi spuneai, atunci când refuzam să cred în

meseria ta, că sunt un ignorant care nu pricepe deloc ce putere au visele? Nu mi-ai explicat de atâtea ori că mii de copii își atrag părinții în lumile imaginare pe care tu și prietenii tăi le inventați pe computerele voastre? Nu mi-ai amintit că n-am vrut să cred în cariera ta, în vreme ce reprezentanții profesiei tale îți decernau un premiu? Ai dat viață unei vidre în culori absurde și ai crezut în ea. Acum, doar n-ai să-mi spui – pentru că un personaj incredibil se animă în fața ochilor tăi – că refuzi să crezi în el fiindcă respectivul personaj, în loc să aibă înfățișarea unui animal straniu, o capătă pe cea a tatălui tău?! Dacă răspunsul este da, n-ai decât să apeși, așa cum ți-am spus, pe acest buton! Conchise Anthony Walsh, arătând telecomanda pe care Julia o lăsase pe masă.

Julia aplaudă.

— Nu profita de faptul că sunt mort, ca să fii impertinentă! Vrei?

— Dacă e, cu adevărat, de-ajuns să dau click pe butonul acesta, ca să-ți închid în sfârșit pliscul, crezi că o să mă jenez?

Și, în timp ce pe chipul tatălui ei se așternea acea expresie familiară care îi trăda întotdeauna mânia, fură întrerupți de două claxoane scurte venind din stradă.

Inima Juliei începu s-o ia la galop. Ar fi recunoscut dintr-o mie scrâșnetul cutiei de viteze care se auzea de fiecare dată când mașina lui Adam era în marșarier. Fără îndoială, chiar atunci parca în fața casei ei.

— La naiba! Murmură, repezindu-se la fereastră.

— Cine e? O întrebă tatăl ei.

— Adam.

— Cine?

— Bărbatul cu care trebuia să mă căsătoresc sâmbătă.

— Trebuia?

— Sâmbătă eram la înmormântarea ta!

— Ah, da!

— Ah, da...! Vorbim noi mai târziu despre asta! Până atunci, întoarce-te imediat înapoi în lada ta!

— Poftim?

— De îndată ce Adam va reuși să se strecoare în locul de parcare, ceea ce ne lasă încă vreo câteva minute, o să urce aici. Am anulat nunta ca să iau parte la înmormântarea ta, așa că, dacă am putea evita să te găsească în casă, ar fi cât se poate de bine!

— Nu văd de ce să întreținem niște secrete inutile. Dacă el este cel cu care voiai să-ți împarți viața, ar trebui să-i acorzi încredere! Așa cum ți-am explicat ție care este situația, la fel de bine aș putea-o face și cu el.

— Mai întâi, renunță la acest imperfect, căsătoria a fost doar amânată! Cât despre explicațiile tale, aici avem o problemă: dacă mie mi-a fost greu să le cred, pentru el ar însemna să-i ceri chiar imposibilul.

— Poate că el o fi având mintea mai deschisă decât tine!

— Adam nu știe nici măcar să folosească un camescop, așa că, în materie de androizi, am îndoieli și mai mari. Da' bagă odată capul la cutie, ei, fir-ar să fie!

— Permite-mi să-ți spun că e o idee stupidă!

Julia își privi, exasperată, tatăl.

— Oh, nu-i nevoie să-mi faci mutra asta, continuă el imediat. N-ai decât să te gândești două secunde. Nu crezi că el o să vrea să știe ce este în lada asta de doi metri, închisă și proțăpită în mijlocul salonului tău?

Și, cum Julia nu-i răspundea, Anthony adăugă, satisfăcut: „Așa mă gândeam și eu!”

— Dă-i zor, îl imploră Julia, aplecându-se peste fereastră, ascunde-te pe undeva, tocmai a oprit motorul.

— Că mare strâmtoare mai e și în casa asta a ta, fluieră Anthony Walsh, uitându-se în jurul lui.

— E pe măsura nevoilor mele și în conformitate cu mijloacele de care dispun.

— De bună seamă că nu. Dacă ai avea – ce știi eu?

— Un salonaș, o bibliotecă, o sală de biliard sau măcar o spălătorie, m-aș putea duce să te aștept acolo. Apartamentele astea compuse dintr-o singură încăpere mare... Ciudat fel de a trăi! Cum vrei tu să ai aici fie chiar și un minimum de intimitate?

— Majoritatea oamenilor n-au bibliotecă sau sală de biliard în apartament.

— Vorbește pentru amicii tăi, scumpo!

Julia se întoarse spre el și îi aruncă o privire întunecată.

— Mi-ai mâncat zilele cât ai fost viu, iar acum ai fabricat mașinăria asta de trei miliarde ca să mă bați la cap, în continuare, și după moartea ta? Asta era?

— Chiar dacă sunt un prototip, mașinăria asta, cum îi zici tu, e departe de a costa o sumă atât de nebunească; altfel, îți dai seama prea bine că nimeni nu și-ar putea-o oferi.

— Poate doar amicii tăi! Replică Julia, în zeflema.

— Afurisită fire mai ai, zău așa, scumpa mea Julia. Bun, hai să nu mai batem apa în piuă, de vreme ce, după cum mi se pare mie, ai mare zor să-l faci dispărut pe taică-tău abia apărut. Ce avem la etajul de sus? Un pod, o mansardă?

— Un alt apartament!

— Locuit de o vecină pe care pesemne că o cunoști îndeajuns de bine ca să-i sun la ușă și să-i cer unt sau sare, de exemplu, până ne descotorosești pe amândoi de logodnicul tău?

Julia se repezi spre sertarele din bucătărie, pe care le deschise unul după altul.

— Ce cauți?

— Cheia, șopti ea, în timp ce asculta vocea lui Adam, care o striga din stradă.

— Ai cheia apartamentului de sus? Te fac atentă că dacă mă trimiți la beci, există toate șansele să dau peste logodnicul tău, pe scară.

— Eu sunt proprietara apartamentului de sus! L-am cumpărat acum un an mulțumită unei prime, dar încă n-am avut posibilitatea să-l renovez, așa că acolo e un fel de talmeș-balmeș!

— Fiindcă aici se presupune cumva că e ordine?

— Dacă o mai ții tot așa, te omor!

— Regret să te contrazic, dar e cam târziu să mai faci chestia asta. Și, pe urmă, dacă ai fi avut o casă așa de ordonată, ai fi dibuit deja cheile pe care le văd atârdate în cuiul ăla de lângă aragaz.

Julia ridică ochii și se năpusti spre mănunchiul de chei. II înșfăcă și i-l întinse imediat lui taică-său.

— Urcă și să nu faci nici un zgomot. El știe că la etaj nu stă nimeni.

— Ai face mai bine să-l ții de vorbă, în loc să mă dăscălești pe mine. Dacă îți mai zbiară mult numele în stradă, până la urmă scoală tot cartierul.

Julia alergă la fereastră și se aplecă peste pervaz.

— Am sunat de zece ori, pe puțin! Spuse Adam, făcând un pas înapoi, pe trotuar.

— S-a stricat interfonul, îmi pare nespus de rău, răspunse Julia.

— Nu m-ai auzit?

— Ba da, în fine, nu, abia acum. Mă uitam la televizor.

— Îmi deschizi?

— Da, bineînțeles, răspunse Julia, șovăind și rămânând în continuare la fereastră, pe când ușa apartamentului se închidea în urma tatălui său.

— Ei bine, s-ar zice că vizita mea surpriză îți face o plăcere nebună!

— Evident! De ce spui asta?

— Pentru că sunt tot pe trotuar. Când ți-am ascultat mesajul, mi s-a părut că nu erai în forma ta cea mai bună, mă rog, așa am crezut... de-aia m-am repezit până aici, când m-am întors de la țară; dar, dacă preferi să plec...

— Nu, nu, îți deschid acum!

Ea se duse la interfon și apăsă pe butonul care comanda deschiderea. La parter, zăvorul scoase un țârâit, apoi Julia auzi pașii lui Adam pe scară. Abia avu timp să dea fuga în spațiul rezervat bucătăriei, să apuce o telecomandă și s-o arunce imediat, cu teamă – asta n-ar fii avut nici un efect asupra televizorului – să deschidă sertarul mesei, s-o găsească pe cea bună și să se roage ca bateriile să-i fie încă în stare de funcționare. Televizorul se aprinse exact în clipa în care Adam deschidea ușa.

— Tu nu mai încui ușa casei? Întrebă el, intrând în apartament.

— Ba da, dar am deschis-o chiar acum pentru tine, improviză Julia, boscorodindu-l în gând pe taică-său.

Adam își scoase vestonul și-l lăsă pe un scaun. Contemplă zăpada care scliffea pe ecran.

— Tu chiar te uitate la televizor? Parcă aveai oroare de el.

— Ei, o dată merge, răspunse Julia, căznindu-se să-și vină în fire.

— Trebuie să-ți spun că programul pe care îl urmărești nu-i chiar unul dintre cele mai pasionante.

— Nu mai râde de mine! Încerc să-l închid, dar îl folosesc atât de puțin, încât trebuie să fi apăsât pe vreun buton greșit.

Adam se uită în jurul lui și descoperi ciudatul obiect din mijlocul livingului.

— Ce-i? Întrebă Julia, cu o rea-voință flagrantă.

— În caz că n-ai observat, ai o ladă de doi metri în salon.

Julia se aventură într-o explicație riscantă. Era vorba de un ambalaj special conceput pentru returnarea unui computer defect. Expeditorii îl livraseră din greșeală la ea acasă, în loc să-l ducă la birou.

— Da' al naibii de fragil trebuie să mai fie computerul acela, de trebuie ambalat într-o cutie de asemenea dimensiuni!

— E o mașinărie de o mare complexitate, un fel de chestie masivă, greu de mișcat din loc, da, într-adevăr, e foarte fragilă!

— Și ăia au greșit adresa? Continuă Adam, intrigat.

— Da, mă rog, eu sunt aia care a greșit, când am completat formularul. Cu oboseala adunată în ultimele săptămâni, fac numai de-alea nefăcute.

— Fii atentă, ai putea fi acuzată că deturnez activele societății.

— Nu, n-o să mă acuze nimeni de nimic, răspunse Julia, a cărei voce trăda o anumită nerăbdare.

— Ai vrea să-mi spui ceva?

— De ce?

— Pentru că trebuie să sun de zece ori la ușă și să zbier din stradă ca să vii până la fereastră. Pentru că te găsesc aici zăpăcită, cu televizorul deschis, în timp ce cablul antenei nici măcar nu e racordat. Uită-te și tu! Pentru că ești ciudată, uite de ce!

— Și ce crezi că vreau să-ți ascund, Adam? I-o întoarse Julia, fără să mai încerce să-și mascheze câtuși de puțin iritarea.

— Nu știu, n-am zis că mi-ai ascunde ceva; asta să-mi spui tu.

Julia deschise brusc ușa camerei sale, apoi ușa dressingului din spate; se îndreptă după aceea spre bucătărie și începu să deschidă fiecare dulap, mai întâi pe cel de deasupra chiuvetei, urmat de cel de alături, de cel învecinat cu acesta și tot așa, până la ultimul.

— Da, ce mama naibii faci? Întrebă Adam.

— Caut locul unde mi-aș fi putut ascunde amantul, asta îmi cereai, nu?

— Julia!

— Ce-i cu Julia?

Cearța care se întetea fu întreruptă de țârâitul telefonului. Se uitară amândoi la aparat, cât se poate de intrigati. Julia răspunse. Își ascultă îndelung interlocutorul îi mulțumi pentru telefon și îl felicită, după care închise.

— Cine era?

— De la birou. Au rezolvat, în sfârșit problema care bloca realizarea desenului animat, producția poate continua, ne vom încadra în termen.

— Vezi, spuse Adam, cu voce îmblânzită, am fi putut pleca mâine, așa cum am plănuțit, iar tu ai fi pornit cu sufletul împăcat în călătoria noastră de nuntă.

— Știu, Adam, îmi pare sincer rău, dacă ai ști cât de mult! De altfel, trebuie să-ți dau înapoi biletele, sunt la mine, la birou.

— Poți să le arunci sau să le ții amintire. Nu pot fi nici schimbate, nici rambursate.

Ca de fiecare dată când se abținea să facă vreun comentariu cu privire la subiecte care o deranjau Julia înălță din sprâncene.

— Nu te uita așa la mine, se justifică Adam. Trebuie să fi și tu de acord că se întâmplă destul de rar ca cineva să-și anuleze voiajul de nuntă cu trei zile înaintea plecării. Iar noi am fi putut pleca totuși...

— Pentru că biletele nu sunt rambursabile?

— Nu asta voiam eu să spun, continuă Adam luând-o în brațe. Bun, mesajul pe care mi l-ai trimis nu mințea în privința dispoziției tale; n-ar fi trebuit să vin. Ai nevoie să fii singură, ți-am spus deja că înțeleg, și cu asta închei. Mă duc acasă, că mai e și mâine o zi.

În timp ce el se pregătea să treacă pragul, prin plafon se auzi un trosnet ușor. Adam ridică fruntea și se uită la Julia.

— Te rog, Adam! Probabil c-o fi vreun șobolan care aleargă pe acolo.

— Eu nu știu cum poți trăi în bulibășeala asta.

— Aici mă simt bine; într-o zi, o să am mijloace pentru a locui într-un apartament mare, ai să vezi.

— Urma să ne căsătorim în weekendul ăsta, poate că ar fi cazul să-ți amintești.

— Iartă-mă, nu asta voiam să spun.

— Cât timp mai ai de gând să faci naveta între casa ta și apartamentul meu de două camere, prea mic după gustul tău?

— Doar n-o s-a luăm iar de la capăt cu această veșnică discuție, nu în seara asta. Îți promit că, de îndată ce ne vom putea permite, începem lucrările și reunim astea două etaje. Atunci, o să avem loc suficient pentru doi.

— Am acceptat să nu te smulg din locul ăsta, de care pari mai atașată decât de mine, doar pentru ca te iubesc. Dar dacă vrei cu adevărat, am putea locui amândoi aici, chiar de acum.

— Ce să subînțeleg din asta? Îl întrebă Julia. Dacă faci aluzie la averea tatălui meu, n-am vrut-o niciodată, nici când trăia el; doar n-o să-mi schimb părerea acum, când a murit. Trebuie să mă duc la culcare, dacă tot nu plec în călătorie; mâine mă așteaptă o zi încărcată.

— Ai dreptate, du-te să te culci, o să pun ultima ta replică pe seama oboselii.

Adam dădu din umeri și plecă, fără să se mai întoarcă măcar la picioarele scării, ca să vadă semnul pe care i-l făcea Julia cu mâna. Ușa casei se închise.

— Mulțumesc pentru șobolan! Te-am auzit! Exclamă Anthony Walsh, intrând iar în apartament.

— Poate preferai să-i spun că un android ultimul răcnet, creat după chipul și asemănarea tatălui meu, se fâțâie deasupra capetelor noastre... ca să sune la salvare și să mă bage imediat la balamuc?

— N-ar fi fost o chestie lipsită de picanterie! I-o întoarse Anthony Walsh, înveselit.

— Acestea fiind zise, dacă vrei s-a ținem tot așa cu politețurile, atunci foarte mulțumesc pentru că mi-ai distrus nunta.

— Scuză-mă că am murit, scumpo!

— Mulțumesc și pentru că acum sunt la cuțite cu proprietarul magazinului de la parter, care o să-mi facă mutre luni de zile.

— Un negustor de pantofi! Nu mai putem noi de el.

— Da' tu nu porți pantofi în picioare? Mulțumesc și pentru că mi-ai stricat singura seară de odihnă pe care o am într-o săptămână întreagă.

— La vârsta ta, eu nu mă odihneam decât de Ziua Recunoștinței.

— Știu! Și, în sfârșit, îți mulțumesc pentru că, grație concursului tău – iar, aici, te-ai întrecut pe tine însuși – m-am purtat ca un monstru cu logodnicul meu.

— Nu eu sunt cauza discuțiilor voastre. Mai bine învinuiește-ți propriul caracter; eu, unul, n-am nici un amestec în chestia asta!

— N-ai nici un amestec? Zbieră Julia.

— Bun, poate că am nițel... facem pace?

— Pace pentru seara asta, pentru ieri, pentru anii tăi de tăcere sau pentru toate războaiele dintre noi?

— Eu n-am fost în război cu tine, Julia. Absent, cu siguranță, dar ostil niciodată.

— Sper că glumești! Ai căutat mereu să controlezi totul de la distanță, fără nici un drept. Dar uite ce fac: vorbesc cu un mort!

— Mă poți stinge, dacă vrei.

— Probabil că asta o să și fac. O să te pun la loc în cutia ta și o să te trimit înapoi, la nu știu ce societate specializată în tehnologiile de vârf.

— 1-800-300.00.01, cod 654.

Julia îl privi, gânditoare.

— Țasta e modul prin care poți intra în legătură cu societatea în chestiune. E de-ajuns să formezi acest număr, să spui codul, iar ei pot să mă inactiveze de la distanță, dacă tu nu ai curaj, și, în douăzeci și patru de ore, te debarasează de mine. Dar gândește-te bine. Câți oameni n-ar vrea să mai poată petrece câteva zile în plus împreună cu un tată sau cu o mamă care tocmai s-a prăpădit? O a doua șansă n-o să mai ai. Avem șase zile, niciuna în plus.

— De ce șase?

— Este o soluție pe care am adoptat-o pentru a răspunde unei probleme de etică.

— Adică?

— Își dai seama prea bine că o asemenea invenție va genera câteva chestiuni de ordin moral. Am considerat că este important ca viitorii noștri clienți să nu se poată atașa de acest gen de mașini, oricât de perfecționate ar fi acestea. Există deja mai multe moduri prin care cineva poate comunica, după moartea sa: testamente, cărți, înregistrări audio sau video. Să zicem că, de data asta, procedeul este inovator și, mai ales, interactiv, adăugă Anthony Walsh, atât de entuziast, încât ai fi jurat că se căznea să convingă un cumpărător. Este vorba, pur și simplu, să-i oferi celei sau celui care va muri un mijloc mai elaborat decât hârtia sau caseta video, pentru a-și transmite ultima dorință, iar celor în viață să le dai șansa de a se bucura câteva zile în plus, alături de ființa iubită. Totuși, nu putem îngădui un transfer afectiv către o mașinărie. Am tras niște învățăminte din toate câte s-au făcut înaintea noastră. Nu știi dacă-ți mai aduci aminte, dar un fabricant a realizat niște păpuși-bebeluși atât de reușite, încât unii cumpărători au ajuns să se poarte cu ele ca și cum ar fi fost niște prunci adevărați. Noi nu vrem să reproducem acest comportament deviant. Nici nu poate fi vorba să ții în casa ta, la infinit, o clonă a tatălui tău sau a mamei tale. Oricât ar fi de tentant.

Anthony se uită la chipul Juliei, pe care se așternuse o expresie întrebătoare.

— Mă rog, după cât se pare, nu în ceea ce ne privește... Prin urmare, după o săptămână, bateriile se epuizează și nu mai există nici o modalitate de a le reîncărca. Tot conținutul memoriei se șterge, ultimele pâlپări de viață se sting, iar moartea își reintră în drepturi.

— Și nu există nici o posibilitate pentru a împiedica asta?

— Nu, totul a fost gândit în acest sens. Dacă vreun șmecheraș încearcă să ajungă la baterii, memoria este imediat reformatată. E trist s-o spun – mă rog, cel puțin pentru mine – dar eu sunt cam ca o lanternă de unică folosință! Șase zile de lumină și, apoi, urmează marele salt în tenebre. Șase zile, Julia, șase zile mici-mititele, pentru a recâștiga timpul pierdut, decizia este a ta.

— Numai tu puteai imagina o chestie atât de aiurea, zău că da. Sunt sigură că, în societatea asta, erai ceva mai mult decât un simplu acționar.

— Dacă te hotărăști să te prinzi în joc, și atâta vreme cât n-ai să apeși pe butonul telecomenzii ăsteia ca să mă stingi, aș prefera să vorbești despre mine, în continuare, la prezent. Să zicem, dacă vrei, că ăsta e micul meu bonus.

— Șase zile? Tu nu mi-ai oferit șase zile de o eternitate.

— Așchia nu sare departe de trunchi, nu? Julia își fulgeră tatăl cu privirea.

— Ziceam și eu așa, nu ești obligată să iei totul în serios! Continuă Anthony.

— Și ce-o să-i spun lui Adam?

— Adineauri, mi s-a părut că te-ai descurcat foarte bine, când i-ai turnat minciunile alea.

— Nu-l mințeam, îi ascundeam ceva, nu e același lucru

— Scuză-mă, n-am sesizat această subtilitate. N-ai decât să continui... să-i ascunzi acel ceva.

— Și lui Stanley?

— Amicul tău, homosexualul?

— Prietenul meu cel mai bun, punct!

— Ăla chiar de el îți vorbeam și eu! Dacă îți e cu adevărat cel mai bun prieten, va trebui să procedezi cu și mai multă finețe.

— Și ai să stai aici toată ziua, în timp ce eu o să fiu ia birou?

— Trebuia să-ți oferi câteva zile de concediu pentru voiajul de nuntă, nu-i așa? Poți să lipsești!

— Cum de știi că trebuia să plec?

— Planșeul apartamentului tău – sau, dacă preferi, plafonul – nu este insonorizat. Asta e mereu problema cu vechile case prost întreținute.

— Anthony! Tună Julia.

— Ah, te implor, chiar dacă nu-s decât o mașinărie, spune-mi tată. Am oroare să-mi spui pe nume.

— Ei, drăcie, dar n-am putut să-ți mai spun tata de douăzeci de ani încoace.

— Încă un motiv ca să profiți din plin de aceste șase zile! Răspunse Anthony Walsh, cu un zâmbet larg.

— N-am nici cea mai mică idee despre ceea ce trebuie să fac, murmură Julia, îndreptându-se către fereastră.

— Du-te să te culci, noaptea e un sfetnic bun. Ești prima persoană de pe acest pământ căreia i se oferă posibilitatea de a face o asemenea alegere, așa că se cuvine să cugeți la ea în liniște. Măine dimineață, vei lua o hotărâre și, oricare ar fi aceasta, va fi cea bună. În cel mai rău caz, dacă mă stingi, ai să întârzi nițel la birou. Căsătoria te-ar fi costat o săptămână de absență de la lucru, așa că moartea tatălui tău o merita și ea câteva ore de muncă pierdute, nu?

Julia se uită lung la acest straniu tată, care n-o scăpa din ochi. Dacă n-ar fi fost vorba de bărbatul pe care ea încercase dintotdeauna să-l cunoască, ar fi jurat că, în privirile pe care acesta i le arunca, descoperă puțină duioșie. Și, deși era o copie a celui ce fusese când va tatăl ei, dădu să-i zică noapte bună, dar apoi se lăsă păgubașă. Închise ușa dormitorului și se lungi pe pat.

Minutele se scurgeau; trecu o oră, apoi încă una. Draperiile erau date deoparte, iar luna plină ajunsese cu razele până la rafturile etajerelor. Prin geamuri, lumina părea că se așterne plutind peste parchetul din cameră. Întinsă în pat, Julia își retrăia amintirile din copilărie. Petrecuse atâtea nopți asemănătoare acesteia, pândind întoarcerea celui ce aștepta acum de cealaltă parte a peretelui! Atâtea nopți nedormite în perioada adolescenței, când vântul reinventa călătoriile tatălui ei, descriind mii de țări cu meleaguri minunate.

Atâtea seri, în care își făurise visuri. Obiceiul acesta nu pierise o dată cu anii. Câte linii trasate cu creionul, câte ștersături de gumă nu-i trebuiseră pentru ca personajele născocite de ea să prindă viață, să se adune și să-și satisfacă nevoia de dragoste, imagine cu imagine? Julia știa dintotdeauna că, atunci când îți imaginezi ceva, în zadar cauți lumina zilei; că e de-ajuns să renunți o singură clipă la vise, pentru ca acestea să se risipească în lumina prea vie a realității. Unde se află hotarul la care ni se sfârșește copilăria?

O păpușică mexicană dormea lângă o statueta de ipsos ce întruchipa o vidră, un prim mulaj al unei speranțe improbabile, devenită totuși realitate. Julia se ridică și o luă de mână. Intuiția îi fusese întotdeauna cea mai bună aliată, timpul îi hrănise imaginația. Atunci, de ce să nu creadă?

Așeză jucăria la loc, își puse un halat de baie și deschise ușa dormitorului. Anthony Walsh, care ședea pe canapeaua din salon, deschisese televizorul și se uita la un serial transmis de NBC.

— Mi-am permis să rebranșez cablul. E o prostie, nici măcar nu era băgat în priză. Întotdeauna am adorat serialul ăsta.

Julia se așeză lângă el.

— Nu văzusem episodul asta, mă rog, cel puțin în memoria mea nu există, continuă tatăl ei.

Julia luă telecomanda și opri sunetul. Anthony își ridică ochii spre cer.

— Voi ai să stăm de vorbă? Atunci, să stăm de vorbă, spuse ea.

Rămaseră tăcuți un sfert de oră în cap.

— Sunt încântat, nu văzusem episodul acesta, mă rog, cel puțin în memoria mea nu există, repetă Anthony Walsh amplificând sunetul.

De data asta, Julia stinse televizorul.

— Tu-defect; tu-spuse de două ori aceeași frază.

Urmă un nou sfert de oră de tăcere, timp în care Anthony rămase cu ochii pironiți la ecranul întunecat.

— Odată, când îți serbam una dintre aniversări, cred că împlineai nouă ani, după ce am luat cina în tete-a-tete într-un restaurant chinezesc care îți plăcea în mod deosebit ne-am uitat o seară întreagă la televizor, așa, doar noi doi. Stăteau lungită pe patul meu și, chiar și după ce s-a terminat programul, ai contemplat în continuare zăpada care scliffea pe ecran; tu nu mai ții minte, erai prea mică. Până la urmă, pe la două noaptea, te-a furat somnul. Am vrut să te duc în camera ta, dar strângeai atât de tare în brațe perna mea, încât nu am reușit să te iau de acolo. Dormeai de-a curmezișul patului și ocupai tot spațiul. Atunci, m-am așezat în fotoliu, cu fața spre tine, și te-am privit toată noaptea. Nu, nu cred să-ți amintești, n-aveai decât nouă anișori.

Julia nu spunea nimic. Anthony Walsh deschide iar televizorul.

— De unde or scoate poveștile astea? Trebuie să ai o doză de imaginație al naibii de mare. Asta o să mă fascineze întotdeauna! Cel mai nostim e că, până la urmă, te și atașezi de viața acestor personaje.

Julia și taică-său rămaseră acolo, stând unul lângă altul, fără să mai spună altceva. Măinile amândouă stăteau, una lângă alta, dar nu se apropiară

nici măcar o clipă; nici măcar un cuvânt nu tulbură liniștea acelei nopți atât de deosebite. Când primele lumini ale zorilor intrară în încăpere, Julia se ridică, mereu la fel de tăcută, și traversă salonul. Din pragul camerei sale, se întoarse.

— Noapte bună.

Pe noptieră, radioul cu ceas deșteptător arăta deja ora nouă. Julia deschise ochii și sări din pat.

— Drace!

Se năpusti în baie, nu fără să se lovească la picior de tocul ușii

— E deja luni bombăni ea. Ce noapte!

Trase perdeaua dușului, intră în cadă și lăsă apa să-i curgă mult timp pe piele. Ceva mai târziu, în timp ce se spăla pe dinți, își privi chipul în oglinda de deasupra chiuvetei și o apucă un răs nebun. Își legă un prosop în jurul taliei, își înfășură părul cu altul și se hotărî să-și facă ceaiul de dimineață.

Traversând camera, își făgădui ca, imediat după ce bea ceaiul, să-l sune pe Stanley. Să-i mărturisească delirurile ei nocturne nu era o treabă lipsită de risc; de bună seamă, el o s-o ducă pe sus în cabinetul unui psihanalist. N-avea rost să lupte, știa ca n-o să rabde o jumătate de zi fără să-l sune sau chiar să treacă pe la el, să-l vadă. Un vis atât de rocambolesc era musai să-l povestești celui mai bun prieten.

Cu zâmbetul pe buze, era gata să deschidă ușa dinspre salon a dormitorului, când, un zgomot de tacâmuri o făcu să tresară.

Inima începu din nou să-i bată cu putere. Trântind prosoapele pe parchet, își puse în grabă niște blugi și un tricou, își dădu cu pieptănul prin păr, se întoarse în baie și, în fața oglinzii, decise că nu i-ar strica deloc puțin fard. Apoi, întredeschise ușa salonului, își strecură capul și șopti, îngrijorată:

— Adam? Stanley?

— Nu mai știam dacă bei ceai sau cafea, așa că am făcut cafea, spuse din bucătărie tatăl ei, arătându-i cafetiera aburindă, pe care o înălța, victorios, în aer. Ceva mai tare, așa cum îmi place mie! Adăugă el, jovial.

Julia se uită la vechea masă de lemn, pe care era pus tacâmul ei. Două borcane de dulceață trasau o diagonală perfectă împreună cu borcanul de miere. Puțin mai departe, untiera forma un unghi drept cu pachetul de cereale. O cutie de lapte stătea în picioare, în fața zaharniței.

— Termină!

— Ce? Ce-am mai făcut?

— Jocul ăsta tâmpit de-a tatăl model. Tu nu-mi pregăteai niciodată micul dejun, așa că n-o să te apuci de asta taman acum, când ai...

— Ah, nu, fără imperfect! Asta e regula pe care ne-am fixat-o. Totul se spune la prezent... viitorul fiind un lux care-mi depășește mijloacele.

— Asta-i regula pe care ai fixat-o tu! Iar dimineața, eu beau ceai.

Anthony turnă cafea în ceașca Juliei.

— Lapte? Întrebă el.

Julia deschise robinetul chiuvetei și umplu ceainicul electric.

— Cum e, ai luat o hotărâre? Întrebă Anthony Walsh, luând două felii de pâine din prăjitor.

— Dacă scopul serii de ieri era să stăm de vorbă, atunci n-a fost prea concludentă, răspunse Julia, cu voce blândă.

— Eu, unul, am fost foarte bucuros de momentele pe care le-am petrecut împreună, tu nu?

— Ziua mea despre care vorbeai tu nu a fost cea când am împlinit nouă, ci zece ani. Primul weekend fără mama. Era într-o duminică, ea fusese internată în spital joi. Restaurantul chinezesc se numea Wang, s-a închis anul trecut. Luni, în zori, în timp ce dormeam, tu ți-ai făcut valiza și te-ai dus să iei avionul, fără să mai vii să-mi spui la revedere.

— Aveam o întâlnire la Seattle, imediat după prânz! Ah, nu, cred că era la Boston... Uf, fir-ar... nu mai știu. M-am întors joi... sau vineri?

— Ce rost au toate astea? Întrebă Julia, așezându-se la masă.

— În două fraze scurte, ne-am și spus o mulțime de lucruri, nu ți se pare? Ceaiul tău n-o să fie niciodată gata, dacă nu apeși pe butonul ceainicului.

Julia adulmecă ceașca din fața ei.

— Cred că în viața mea n-am înghițit vreo cafea, spuse ea, înmuindu-și buzele în ceașcă.

— Atunci, cum poți ști că n-o să-ți placă? Întrebă Anthony Walsh, uitându-se cum golea fiică-sa bolul dintr-o înghițitură.

— Iaca-așa! Răspunse ea, strâmbându-se și punând ceașca la loc.

— Te obișnuiești cu amăreala ei... și, apoi, ajungi să apreciezi senzualitatea pe care o degajă, spuse Anthony.

— Trebuie să mă duc la muncă, continuă Julia, deschizând borcanul cu miere.

— Ai luat o hotărâre, sau nu? Situația asta e agasantă; totuși, am și eu dreptul să știu!

— Nu știu ce să-ți spun, nu-mi cere imposibilul. Asociații tăi și cu tine ați uitat o altă problemă de etică.

— Spune, spune, mă interesează.

— Ați dat peste cap viața cuiva care n-a vrut nimic de la voi.

— A cuiva? I-o întoarse Anthony Walsh, cam sec.

— Te rog să nu te joci cu vorbele. Nu știu ce să-ți spun, fă ce vrei, ridică receptorul, sună-i, dă-le codul și n-au decât să hotărască ei, de la distanță, în locul meu.

— Șase zile, Julia, doar șase zile ca să-ți iei adio de la tatăl tău și nu de la un necunoscut. Ești sigură că nu vrei să alegi tu însăși?

— Prin urmare, șase zile pentru tine!

— Eu nu mai sunt pe lumea asta, ce vrei să câștig din toată povestea? Nu-mi închipuiam că o să-ți spun vreodată așa ceva, totuși așa se întâmplă. De altfel, dacă te gândești, e destul de nostim, continuă Anthony Walsh, înveselit. Nici asta nu-mi imaginasem. E nemaipomenit! Trebuie să recunoști că, până să

se pună la punct această invenție genială, era greu de conceput că-i poți spune fiicei tale că ești mort, pândindu-i reacția. Nu? Bun, văd că nu ți-am smuls nici măcar un zâmbet; la urma urmei, nici nu e ceva prea hazliu.

— Nu, într-adevăr!

— Am o veste proastă pentru tine. Nu-mi pot suna asociatul. E cu neputință. Singura persoană care poate întrerupe programul este beneficiarul. De altfel, am uitat parola pe care ți-am comunicat-o, mi s-a șters imediat din memorie. Sper că ai notat-o... în caz că...

— 1-800-300.00.01 cod 654!

— Ah, da, ai memorizat-o bine!

Julia se ridică și se duse să-și pună bolul în chiuvetă.

Se întoarse, se uită lung la taică-său și ridică receptorul telefonului fixat pe peretele bucătăriei.

— Eu sunt, îi spuse colegului său de birou. Îți voi urma recomandările, mă rog, aproape... îmi iau o zi liberă, poate și mâine, încă nu știu precis, dar o să te țin la curent. Trimite-mi în fiecare seară un mail, ca să-mi spui cum înaintează proiectul și, mai ales, dacă aveți o problemă cât de mică. Și, o ultimă chestie, acordă-i toată atenția acestui Charles, noul angajat, avem o mare datorie față de el. Nu vreau să fie lăsat deoparte, ajută-l să se integreze în echipă. Să știi că mă bazez, cu adevărat, pe tine, Dray.

Julia puse receptorul la loc, în furcă, fără să-și slăbească din ochi tatăl.

— E bine să ai grijă de colaboratorii tăi, declară Anthony Walsh; eu am zis întotdeauna că o întreprindere se sprijină pe trei piloni: echipa, echipa și iar echipa!

— Două zile! Îți dau două zile, mă auzi? Tu hotărăști dacă le iei sau nu. În patruzeci și opt de ore, mă lași să mă întorc la viața mea, iar tu...

— Șase zile!

— Două!

— Șase! Continua să insiste Anthony Walsh.

Țărâitul telefonului întrerupse negocierile. Anthony dădu să răspundă. Julia îi smulse imediat receptorul și îl acoperi cu mâna, făcându-i semn lui taică-său să păstreze tăcerea. Adam era îngrijorat că nu putuse vorbi cu ea la birou. Își reproșa că fusese susceptibil și suspicios în privința ei. Julia se scuză că fusese irascibilă în ajun, îi mulțumi că-i răspunsese la mesaj și că trecuse s-o vadă. Și, chiar dacă momentul nu fusese cel mai fericit, neașteptata lui apariție sub ferestrele ei avea, la urma urmei, o latura foarte romantică.

Adam se oferă să vină s-o ia de la serviciu. Și, în timp ce Anthony Walsh spăla vasele, făcând cât mai mult zgomot cu putința, Julia îl lamuri pe Adam că moartea tatălui său o afectase mai mult decât voise ea să recunoască. Toată noaptea avusese coșmaruri, era sfârșită. Era inutil să repete experiența de seara trecută. După o zi petrecută în liniște, după o seară când se va culca devreme, a doua zi, cel târziu a treia, aveau să se revadă. Până atunci, ea avea să redobândească o formă demnă de tână femeie pe care o voia de nevastă.

— Este exact cum ziceam: aşchia nu sare departe de trunchi, repeta Anthony Walsh, în timp ce Julia închidea telefonul.

Ea îl fulgeră cu privirea.

— Ce mai e?

— Tu n-ai spălat niciodată vreo farfurie cât de mică!

— Asta tu n-ai de unde să ştii şi, apoi, spălatul vaselor este inclus în noul meu program! Răspunse vesel Anthony Walsh.

Julia îl lăasă în plata Domnului şi luă mănunchiul de chei agăţat în cui.

— Unde te duci? O întrebă taică-său.

— Mă duc sus, să-ţi aranjez o cameră. Nici nu se pune problema să-ţi petreci noaptea în salonul meu şi să mi te fâţâi de colo-colo; am de recuperat câteva ore de somn dacă pricepi ce vreau să spun.

— Dacă e din cauza televizorului, pot să dau sonorul mai încet...

— În seara asta, te duci sus vrând, nevrând!

— Doar n-o să mă arunci în pod!

— Dă-mi un motiv valabil pentru care să nu fac asta!

— Acolo sunt şobolani... tu ai zis, răspunse taică-său, cu tonul unul copil pedepsit.

Şi, în timp ce Julia se pregătea să iasă din apartament, taică-său o chemă înapoi, cu un glas ferm.

— Aici, n-o să reuşim niciodată!

Julia închise uşa şi urcă la etaj. Anthony Walsh se uită la ceasul cuptorului, ezită o secundă şi caută telecomanda albă, aruncată de Julia pe masa din bucătărie.

Auzi paşii fiicei sale deasupra capului, hârâitul mobilei mutate de ea, zgomotul ferestrei pe care o deschidea şi o închidea. Când Julia coborî, tatăl ei se aşezase la loc, în ladă, cu telecomanda în mână.

— Ce faci? Îl întrebă.

— O să mă inactivez, poate e mai nimerit pentru amândoi şi în special pentru tine, văd prea bine că te deranjez.

— Parcă nu puteai face asta! Spuse ea, smulgându-i din mână telecomanda.

— Am spus că tu eşti singura care poate să sune la societate şi să indice codul, dar cred că încă mai sunt în stare să apăs pe un buton! Bombăni el, ieşind iar din ladă.

— La urma urmei, fă ce vrei, răspunse ea, dându-i înapoi telecomanda. Mă oboseşti.

Anthony Walsh puse telecomanda din nou pe măsută şi se proţâpi în faţa fiică-sii.

— De fapt, unde trebuia să plecaţi în călătorie?

— La Montréal, de ce?

— Măi să fie, da' mulţi gologani a mai pus la bătaie logodnicul ăsta al tău, fluieră el printre dinţi.

— Ai ceva împotriva Québecului?

— Cătuși de puțin! Montréalul este un oraș de-a dreptul încântător, chiar am și petrecut acolo niște momente frumoase! În fine, nu era ăsta subiectul, tuși el ușor.

— Și care ți-era subiectul?

— Treaba e că...

— Că ce?

— Un voiaj de nuntă doar la o oră de zbor cu avionul? Halal călătorie!

Atunci, de ce să nu te ducă într-o călătorie cu rulota, ca să economisească banii de hotel?

— Și dacă am fost chiar eu aceea care a ales destinația? Dacă eu iubesc la nebunie orașul ăsta, dacă Adam și cu mine avem amintiri legate de el? Ce știi tu?

— Dacă tu ești aia care a ales să-și petreacă noaptea nunții la o oră de domiciliu, atunci nu ești fata mea, asta-i! Afirmă Anthony, pe un ton ironic. Înțeleg să-ți placa siropul de arțar, dar nici chiar așa...

— N-ai să te dezbari niciodată de ideile tale preconcepute, nu?

— Sunt de acord că e cam târziu. Fie, să admitem că ai decis să trăiești cea mai memorabilă seară din viața ta într-un oraș pe care-l cunoști. S-a zis cu dorința de a face descoperiri! S-a zis cu romantismul! Hangiu, dă-ne aceeași cameră ca data trecută, la urma urmei, asta nu-i decât o seară ca toate celelalte! Servește-ne cu felurile noastre obișnuite, viitorul meu soț – dar ce spun eu?

— Proaspătul meu soț detestă să-și schimbe tabieturile!

Anthony Walsh izbucni în râs.

— Ai terminat?

— Da, se scuză el. Doamne, că bine e să fii mort: îți permiți să spui tot ce-ți trece prin circuite, aproape că e hazliu!

— Ai dreptate, n-o să reușim! Spuse Julia, stăvilind veselia tatălui său.

— În nici un caz aici. Ne trebuie un teritoriu neutru.

Julia se uită la el, perplexă.

— Hai să nu ne mai jucăm de-a v-ați ascunselea prin apartamentul ăsta, vrei? Chiar punând la socoteală camera de la etaj, unde voiai să mă vâri, nu avem destul loc și nu mai avem nici destule minute, care sunt atât de prețioase și pe care le risipim ca doi țânci. Ele n-or să se mai întoarcă.

— Și ce propui?

— Un mic voiaj. Fără telefon la birou, fără Adam care să apară inopinat, fără seri în care să ne uităm urât unul la altul și să stăm în fața televizorului. În schimb, vreau plimbări în care să vorbim unul cu altul. De aia m-am întors de la o asemenea depărtare. Un moment, câteva zile, numai noi doi, noi amândoi!

— Îmi ceri să-ți dau ceea ce tu n-ai vrut niciodată să-mi dai, nu?

— Nu te mai război cu mine, Julia. După aceea, o să ai o întregă eternitate ca să reiei lupta, armele mele n-or să mai existe decât în amintirea ta. Șase zile, asta-i tot ce mai avem, iată ce-ți cer.

— Și unde am face acest mic voiaj?

— La Montréal!

Julia nu-și putu stăpâni zâmbetul deschis, care îi lumină chipul.

— La Montréal?

— Păi de vreme ce biletele nu sunt rambursabile! Putem încerca să schimbăm numele unuia dintre călători...

Și, în timp ce Julia își prindea părul, își punea o jachetă pe umeri și se pregătea, după toate semnele, să iasă fără să-i răspundă, Anthony Walsh se așeză în ușa.

— Nu face mutra asta, Adam ți-a spus că poți chiar să le și arunci!

— Mi-a propus să ținem biletele amintire și, dacă asta a scăpat urechilor tale indiscrete, el era ironic. Ceea ce nu înseamnă că mi-ar fi sugerat să plec cu altul.

— Cu tatăl tău, nu cu altul!

— Dă-te deoparte, te rog!

— Unde te duci? Întrebă Anthony Walsh, lăsând-o să treacă.

— Să iau aer.

— Ești supărată?

În loc de răspuns, auzi pașii fiicei sale, care cobora pe scară.

Un taxi încetini la intersecția cu Greenwich Street. Julia se urcă iute în el. N-avea nici o nevoie să ridice ochii spre fațada casei sale. Mai mult ca sigur că Anthony Walsh – ea știa asta – privea de la fereastra salonului după Fordul galben care se îndepărta spre Ninth Avenue. De îndată ce mașina dispăru la colț, el se îndreptă spre bucătărie, luă telefonul și apelă două numere.

Julia îi ceru șoferului s-o lase în cartierul SoHo. În vremuri normale, ar fi făcut pe jos acest drum, pe care îl știa pe dinafară. Mersese doar un sfert de oră, dar, ca să fugă de acasă, ar fi furat chiar și o bicicletă, dacă cineva ar fi lăsat vreuna, fără s-o asigure cu lanțul, la colțul străzii. Ea împinse ușa unei prăvălii cu antichități. Un clopoțel sună. Stanley, care ședea într-un fotoliu baroc, își lăsă deoparte lectura.

— Nici Greta Garbo, în Regina Christina, n-ar fi făcut-o mai bine!

— La ce te referi?

— La intrarea ta, Prințesa mea: maiestuoasă și, în același timp, terifiantă!

— Azi nu e o zi potrivită pentru zeflema.

— Nici o zi, oricât ar fi de frumoasă, nu se poate lipsi de un picuț de ironie. Nu ești la lucru?

Julia se apropie de o veche bibliotecă și se uită atentă la pendula cu o delicată patină aurie, așezată pe cel mai înalt raft.

— Ai tras chiulul ca să vii și să verifici cât era ceasul în secolul al XVIII-lea? O întrebă Stanley, împingându-și la loc ochelarii ajunși pe vârful nasului.

— E foarte frumoasă.

— Da, și eu. Ce ai?

— Nimic, am trecut să te văd, asta-i tot.

— Mda, iar eu o să mă las de Ludovic al XVI-lea și o să mă apuc de pop-art! Replică Stanley, lăsându-și cartea deoparte.

Se ridică și se așază pe colțul unei mese de acaju.

— O explozie de grizu în spatele acestei nutrișoare drăgălașe?

— Mda, cam așa ceva.

Julia își puse capul pe umărul lui Stanley.

— Ei da, e cam greu, ce-i drept! Spuse el, strângând-o în brațe. O să-ți prepar un ceai trimis de un amic din Vietnam. E dezintoxicant, ai să vezi, are niște virtuți nebănuite, probabil pentru că acest amic n-are niciuna.

Stanley luă un ceainic de pe o etajeră. Puse în priză reșoul electric de pe biroul vechi ce îndeplinea funcția de tejghea și de casă. După cele câteva minute necesare infuziei, băutura magică umplea două cești de porțelan, scoase dintr-un dulap din alte vremuri. Julia adulmecă parfumul de iasomie al ceaiului și bău o mica înghițitură.

— Te ascult, și nu încerca să te împotrivești, această poțiune divină este făcută anume ca să dezlege limbile cele mai înnodate.

— Ai pleca în voiaj de nuntă cu mine?

— Dacă m-aș însura cu tine, de ce nu? Dar ar trebui să te cheme Julien, scumpa mea Julia, altfel, voiajul nostru de nuntă n-ar avea nici un chichirez.

— Stanley, dacă ți-ai închide magazinul doar o săptămână, nu mai mult, și m-ai lăsa să te răpesc...

— E al naibii de romantic! Unde?

— La Montréal.

— Nici în ruptul capului!

— Da' tu ce ai cu Québecul?

— Am trăit șase luni de suferințe insuportabile ca să pierd trei kile; doar n-o să mă apuc acum să le pun la loc în câteva zile. Restaurantele ăloră sunt irezistibile, ca și chelnerii lor, de altfel! Și, pe urmă, urăsc ideea de a fi pe post de manta de vreme rea.

— De ce spui asta?

— Cine a refuzat să plece cu tine, înaintea mea?

— Nu contează! Oricum, nu m-ai crede.

— Poate că, dacă ai începe prin a-mi explica ce anume te sâcăie...

— Nu m-ai crede nici chiar dacă ți-aș povesti totul de la început.

— Să admitem că sunt un imbecil... Când ți-ai luat ultima oară o jumătate de zi liberă în toiul săptămânii?

Văzând mușenia Juliei, Stanley continuă:

— Te înființezi într-o luni dimineață la mine în prăvălie, duhnind a cafea, tu, care o urăști. Sub acest fard, aplicat, de altfel, complet anapoda, se ascunde nutrița cuiva pentru care orele de somn s-au socotit pesemne în minute. Tu îmi ceri pe nepusă masă să-l înlocuiesc pe logodnicul tău în călătorie. Ce se întâmplă? Ți-ai petrecut noaptea cu alt bărbat decât Adam?

— Bineînțeles că nu! Exclamă Julia.

— Te întreb altfel. De cine sau de ce ți-e frică?

— De nimic.

— Scumpo, eu am treabă, așa că, dacă nu mai ai suficientă încredere pentru a mi te destăinui, mă întorc la inventarul meu, replică Stanley, făcându-se că se duce în spatele prăvăli ei.

— Când am intrat, căscai cu o carte sub nas! Ce prost mai minți! Spuse Julia, râzând.

— În fine, ai scăpat de mutra aia ursuza! Vrei să facem câțiva pași pe jos? În curând se vor deschide magazinele din cartier. Precis că ai nevoie de niște pantofi noi.

— Dacă i-ai vedea pe toți ăia care dorm în șifonierul meu fără să-i fi încălțat vreodată!

— Problema nu e să-ți fericești picioarele, ci să-ți ridici moralul!

Julia ridică mica pendulă aurie. Geamul care proteja cadranul lipsea. Ea îi mângâie conturul cu vârful degetului.

— E de-a dreptul frumoasă, spuse, mișcându-i minutarul.

Și, sub impulsul ei, orarul începu și el s-o ia îndărăt.

— Ce bine ar fi să ne putem întoarce în urmă.

Stanley o urmărea pe Julia cu toată atenția.

— Să dăm timpul înapoi? Asta nu înseamnă ca i-ai reda acestei vechituri tinerețea. Privește lucrurile altfel, ea e cea care ne oferă frumusețea vârstei sale, răspunse Stanley, punând pendula la loc, pe etajeră. Dar îmi spui odată ce te frământă?

— Dacă ți s-ar propune o călătorie pe urmele tatălui tău, ai accepta?

— Care ar fi riscul? În ceea ce mă privește, dacă ar trebui să merg la capătul lumii, fie și pentru a regăsi o frântură din viața mamei mele, aș fi deja în avion, săcâindu-le pe stewardese, în loc să-mi pierd vremea cu o nebună, fie ea chiar cea mai bună prietenă a mea.

— Și dacă ar fi prea târziu?

— Prea târziu nu este decât atunci când lucrurile au devenit definitive. Chiar și dispărut, tatăl tău continuă să-ți fie alături.

— Nici nu-ți închipui în ce măsură!

— Scumpo, până și copiii care nu și-au cunoscut niciodată adevărații părinți simt nevoia să-și descopere, mai devreme sau mai târziu, rădăcinile. Adesea, chestia asta e o cruzime la adresa celor care i-au crescut și iubit, dar așa e omul. În viață, înaintezi anevoie dacă nu știi dincotro vii. Prin urmare, dacă trebuie să întreprinzi mai știu eu ce periplu, care ți-ar îngădui să afli, în sfârșit, cine a fost tatăl tău și să vă împăcați, fă-l!

— Noi nu prea avem multe amintiri comune, tu știi asta.

— Poate mai mult decât îți închipui. Uită și tu măcar o dată de mândria asta, pe care o ador, și pleacă în călătorie! Dacă n-o faci pentru tine, fă-o pentru una dintre prietenele mele cele mai bune, am să ți-o prezint eu într-o zi, e o mămică nemaipomenită.

— Cine e? Întrebă Julia, cu o umbră de gelozie în glas.

— Tu, peste câțiva ani.

— Ești un prieten minunat, Stanley, spuse Julia, sărutându-l pe obraz.
— Dar eu n-am nici un merit, scumpo, infuzia asta e de vină!
— Să-ți feliciți amicul din Vietnam, ceaiul lui are niște virtuți cu adevărat uimitoare, adăugă Julia, ieșind.

— Dacă-ți place atât de mult o să-ți iau câteva cutii, care or să te aștepte la întoarcere. Îl cumpăr de la băcanul din colțul străzii.

Julia urcă treptele patru câte patru și intră în apartament. Salonul era gol. Strigă de mai multe ori, dar nu primi nici un răspuns. Livingul, dormitorul, baia, ca și o vizită la etaj confirmară că locul era pustiu. Observă o poză a lui Anthony Walsh într-o mică ramă de argint, proaspăt instalată deasupra șemineului.

— Unde ai fost? Întrebă tatăl ei făcând-o să tresară.

— M-ai speriat într-un hal! Dar tu unde ai dispărut?

— Sunt foarte emoționat că îmi porți de grijă. Am fost la plimbare. Mă plictiseam aici singur cuc.

— Ce-i cu asta? Întrebă Julia, arătând rama de deasupra șemineului.

— Îmi pregăteam camera de sus, de vreme ce diseară o să mă trimiți acolo, și, absolut din întâmplare am descoperit chestia asta... sub un strat de praf. Doar nu era să mă culc în aceeași cameră cu poza mea! Am pus-o aici, dar tu poți s-o pui în altă parte, dacă preferi.

— O ții înainte, cu plecarea în călătorie? Întrebă Julia.

— Tocmai m-am întors de la agenția din capătul străzii. Contactul direct între persoane nu poate fi înlocuit cu nimic. O fată fermecătoare, de altfel îți și seamănă, ea având în plus și zâmbetul... dar unde rămăsesem?

— La o fată fermecătoare...

— Ah, exact, asta era! A fost așa de drăguță și s-a abătut puțin de la regulament. După ce a clămpănit o jumătate de oră în cap pe tastatura aia a ei – de altfel, am crezut că făcea o copie integrală a operei lui Hemingway – a reușit, în cele din urmă, să treacă pe un bilet numele meu. Am profitat de ocazie și am obținut locuri la o categorie mai bună!

— Ești incredibil, zău așa! Dar cine ți-a spus că o să accept?

— Ah, nimeni. Dar, cu riscul că o să-ți lipești biletele astea în viitorul album de amintiri, măcar să fie la clasa întâi. E chestie de standing familial, scumpo!

Julia plecă în camera ei. Anthony o întrebă unde se ducea iar.

— Să-mi pregătesc o geantă de voiaj pentru două zile, răspunse ea, insistând asupra cifrei. Asta voiai, nu?

— Aventura noastră o să dureze șase zile, datele nu s-au putut modifica; degeaba m-am milogit de Elodie, fata fermecătoare de la agenție, de care îți spuneam adineauri, în privința asta a rămas inflexibilă.

— Două zile! Zbieră Julia, din baie.

— Ei, la urma urmei, faci cum vrei, în cel mai rău caz, îți cumpărăm niște pantaloni acolo, pe loc. În caz că n-ai remarcat, blugii tăi sunt zdrențuiți, ți se vede puțin genunchiul prin ei.

— Da' tu pleci cu mâna goală? Întrebă Julia, trecându-și capul prin deschizătura ușii.

Anthony se duse la cutia de lemn din mijlocul salonului și ridică o trapă care îi masca fundul dublu. În interior, se afla o valiză de piele neagră.

— Ei au prevăzut strictul necesar, pentru ca să rămân elegant șase zile, durata aproximativă a bateriilor mele! Spuse el, nu fără o oarecare satisfacție... În lipsa ta, am îndrăznit să-mi recuperez actele de identitate, care ți-au fost înmânate. De asemenea, am îndrăznit să-mi iau din nou ceasul, adăugă el, arătându-și cu mândrie încheietura mâinii. Vezi cumva vreun inconvenient în faptul că l-am luat la purtare acum? Când va veni momentul o să fie al tău. Mă rog, înțelegi tu ce vreau să spun...

— Dacă ai vrea să nu mai scotocești prin casa mea, ți-aș fi foarte recunoscătoare!

— Să fac cercetări în casa ta, scumpo, e ceva care are mai curând tangență cu speologia! Mi-am găsit efectele personale într-un plic din hârtie Kraft, aruncat deja prin podul tău, în mijlocul unui întreg talmeș-balmeș!

Julia își închise bagajul și-l duse la intrare. Își anunță tatăl că iese puțin și se întoarce cât mai repede cu putința. Acum, trebuia să-și justifice plecarea în fața lui Adam.

— Ce ai de gând să-i spui? Întrebă Anthony Walsh.

— Cred că asta nu ne privește decât pe el și pe mine, răspunse Julia.

— Nu-mi fac eu griji în privința lui, pe mine mă interesează tot ceea ce este legat de tine.

— Ah, da? Și asta face parte tot din noul tău program?

— Orice motiv ai invoca, nu te sfătuiesc să-i spui unde mergem.

— Și se presupune că ar trebui să respect sfaturile unul tată care are o mare experiență în materie de secrete.

— Ia-o doar ca pe o recomandare de la om la om. Și, acum, șterge-o; în două ore, cel târziu, trebuie să fim plecați din Manhattan.

Taxiul o lăsă pe Julia pe Avenue of the Americas, la numărul 1350. Ea intră în marea clădire de sticlă, unde își avea sediul departamentul de literatură pentru copii al unei mari edituri newyorkeze. Mobilul său nu avea semnal în hol, așa că se prezentă la recepție și o rugă pe funcționară să-i facă legătura cu domnul Coverman.

— Toate bune? Întrebă Adam, recunoscând glasul Juliei.

— Ești în ședință?

— Sunt la machete, terminăm într-un sfert de oră. Vrei să rezerv o masă pentru ora douăzeci la italianul nostru?

Adam aruncă o privire la ora afișată pe ecranul telefonului său.

— Ești în clădire?

— La recepție...

— Pică prost, suntem toți în ședința de prezentare a noilor apariții.

— Trebuie să vorbim, îl întrerupse Julia.

— Nu putem aștepta până diseară?

— N-o să pot lua cine cu tine, Adam.

— Vin! Răspunse el, întrerupând convorbirea.

O găsi pe Julia în hol, purtând pe chip o umbră ce nu prevestea nimic bun.

— E o cafenea la subsol, hai acolo, spuse Adam.

— Mai degrabă hai să facem câțiva pași prin parc, o să ne simțim mai bine afară.

— E chiar așa de grav? Întrebă el, în timp ce ieșeau din clădire.

Julia nu-i răspunse. O luară pe Sixth Avenue. După trei intersecții, intrară în Central Park.

Aleile înverzite erau aproape pustii; câțiva amatori de jogging alergau cu căștile la urechi, concentrându-se asupra ritmului cursei, rupți de lume, fără să-i observe pe cei care se mulțumeau cu o simplă plimbare. O veveriță roșcovana veni spre el și se ridică pe labele din spate, așteptând să primească ceva de mâncare. Julia își băgă mâna în buzunarul treciului, îngenunche și îi întinse un pumn de alune.

Mica rozătoare îndrăzneată se apropie, șovăi o clipă, cu ochii țintă la prada pe care o jinduia cu lăcomie. Pofta învinse frica și cu o mișcare rapidă, veverița apucă aluna și se îndepărtă cu câțiva metri pentru ca s-o ronțăie sub privirile înduioșătoare ale Juliei.

— Ai întotdeauna alune în buzunarul impermeabilului? Întrebă Adam, înveselit.

— Știam că o să te aduc aici, așa că am cumpărat un pachet înainte de a mă urca în taxi, răspunse Julia, întinzându-i o alta alună veveriței, care, acum, era însoțită și de alte surate de-ale ei.

— M-ai scos dintr-o ședință ca să-mi arăți talentele tale de dresoare?

Julia aruncă pe iarbă restul pachetului de alune și se ridică pentru a-și continua plimbarea. Adam se ținu după ea.

— O să plec, spuse ea, cu glasul plin de tristețe.

— Mă părăsești? Se îngrijoră Adam.

— Sigur că nu, prostule, plec doar câteva zile.

— Câte?

— Două cel mult șase.

— Două, sau șase?

— Habar n-am.

— Julia, apari pe nepusă masă la mine, la birou, îmi ceri să te urmez de parcă s-ar prăbuși lumea în jurul tău... m-ai putea scuti de efortul ăsta de a-ți scoate cuvintele din gură cu forcepsul?

— Chiar așa de prețios e timpul tău?

— Ești furioasă și e dreptul tău, dar nu de mine trebuie să te iei. Nu-ți sunt dușman, Julia, mă mulțumesc să fiu cel ce te iubește, și asta nu-i întotdeauna lesne. Nu mă face să plătesc oalele sparte pentru niște chestii în care n-am nici un amestec.

— În dimineața asta, m-a sunat secretarul particular al lui taică-meu. Trebuie să pun la punct niște treburi de-ale lui în afara New Yorkului.

— Unde?

— În nordul Vermontului, la granița cu Canada.

— De ce n-am merge amândoi, în weekendul ăsta?

— E ceva urgent, nu suportă amânare.

— Asta are legătură cu telefonul pe care l-am primit de la agenția de voiaj?

— Ce ți-au spus? Întreabă Julia, cam nesigură.

— Că a trecut pe la ei cineva. Și, dintr-un motiv pe care, drept să-ți spun, nu l-am înțeles, mi-au restituit banii pentru biletul meu, dar nu și pentru al tău. Nu au vrut să-mi dea explicații. Iar eu, fiind în ședință, n-am avut timp s-o lungesc.

— Probabil că asta e opera secretarului tatei, care are un mare talent pentru genul ăsta de chestii. A avut școală bună.

— Te duci în Canada?

— La graniță, ți-am spus.

— Și chiar ai chef să faci călătoria asta?

— Cred și eu că da, răspunse ea, posomorâtă.

Adam o luă pe Julia de umeri și o strânse lângă el.

— Atunci du-te unde trebuie să mergi. N-o sa te mai întreb nimic. Nu vreau să-mi iau încă o dată riscul de a părea lipsit de încredere în tine și, pe urmă, trebuie să mă întorc la muncă. Mă conduci până la birou?

— O să mai rămân puțin aici.

— Cu veverițele tale? Întreabă Adam, ironic.

— Da, cu veverițele mele.

O sărută pe frunte, merse de-a-ndăratelea câțiva pași, făcându-i cu mâna, și o porni pe alee.

— Adam!

— Da!

— Ce păcat că ai ședința asta, aș fi vrut tare mult...

— Știu, dar, în ultimele zile, nici tu, nici eu n-am prea avut noroc.

Adam îi trimise o sărutare.

— Trebuie neapărat să plec! Mă suni din Vermont ca să-mi spui că ai ajuns cu bine?

Și Julia rămase în loc, privindu-l cum se îndepărtează.

— Totul a mers bine? Întreabă Anthony Walsh, jovial, când se întoarse fiica lui.

— Epatant!

— Și, atunci, de ce faci mutra asta de înmormântare? Dar, mă rog, mai bine mai târziu decât niciodată...

— Și eu mă întreb! Poate fiindcă l-am mințit pentru prima oară pe bărbatul pe care-l iubesc?

— Ah, nu, Julia, scumpa mea, e pentru a doua oară; ai uitat de ieri? Dar, dacă vrei tu, putem spune că ieri a fost o încercare și că nu se pune la socoteală!

— Din ce în ce mai bine! L-am trădat pe Adam pentru a doua oară, în decurs de două zile, iar el e atât de formidabil, încât a avut delicatețea de a mă lăsa să plec fără să-mi pună nici o întrebare. Când mă urcam în taxi mă simțeam în pielea unei femei așa cum mi-am jurat să nu devin niciodată.

— Să nu exagerăm!

— Ah, nu? Ce poate fi mai scârbos decât să-l înșeli pe un om care are atâta încredere în tine, încât nu te întreabă nimic?!

— Să te lași absorbit de muncă și să nu te mai intereseze cu adevărat viața celui alt!

— Venind din partea ta, ăsta e chiar tupeu.

— Da, dar, după cum vezi, e tupeul unui specialist în materie! Cred că mașina e jos... N-ar trebui să mai pierdem timpul. Cu reglementările astea în privința măsurilor de securitate, am ajuns să stăm mai mult în aeroporturi decât în avioane.

În timp ce Anthony Walsh ducea jos bagajele, Julia mai inspectă o dată apartamentul. Se uită la fotografia lui taică-său din rama de argint de pe șemineu, o întoarce cu fața la perete și închise ușa în urma ei.

După o oră, limuzina intra pe drumul lateral ce ducea la terminalele aeroportului John Fitzgerald Kennedy.

— Ar fi trebuit să luăm un taxi, spuse Julia, uitându-se pe geam, la avioanele aliniate pe pistă.

— Da dar trebuie să fii și tu de acord că mașinile astea sunt mult mai confortabile. Dat fiind că mi-am recuperat, de la tine de acasă, cărțile de credit și că, după cum am înțeles, nu vrei nici o moștenire de la mine, acordă-mi privilegiul de a-mi face banii praf eu însumi. Dacă ai ști câți tipi care au adunat toată viața bani cu lopata n-ar voi să-i poată cheltui, ca mine, după moarte! Când te gândești, asta e un lux nemaipomenit! Hai, Julia, șterge-ți expresia asta mohorâtă de pe chip. O să ți-l regăsești pe Adam peste câteva zile, la înapoiere, încă și mai îndrăgostit. Profită din plin de aceste câteva momente alături de tatăl tău. Când am plecat noi doi ultima oară împreună?

— Aveam șapte ani, mama era încă în viață și ne petreceam amândouă vacanța lângă o piscină, în timp ce tu ți-o petreceai pe a ta în cabina telefonică a hotelului punându-ți la punct afacerile, răspunse Julia în timp ce cobora din limuzina oprită la marginea trotuarului.

— Totuși, nu e vina mea că încă nu existau telefoane mobile! Exclamă Anthony Walsh, deschizându-și portiera.

Aeroportul internațional era arhiplin. Anthony își dădu ochii peste cap și se așeză la coada lungă, ce șerpua până la ghișeele de înregistrare. După ce își luară cărțile de acces la bord – prețioase cartonașe obținute cu prețul unor îndelungi așteptări – trebuiră să o ia de la capăt, de data asta ca să treacă pe sub porticul de securitate.

— Uite ce nervoși sunt toți oamenii ăștia. Uite cum le distruge lipsa de confort plăcerea călătoriei. Și cum să le găsești vreo vină? Oricine își pierde răbdarea când e obligat să stea în picioare ore în șir, care cu câte un copil în brațe, care copleșit de povara vârstei! Oare tu crezi, cu adevărat, că tânăra din fața noastră ar putea piti niscaiva explozivi în borcânelele cu piureuri pentru bebelușul ei? Compot de caise și mere cu rubarbă, amestecate cu dinamită!

— Crede-mă, totul e posibil!

— Ei, hai, să fim lucizi! Unde or fi dispărut oare acei gentlemeni englezi, care își beau ceaiul pe vremea Blitzului?

— Sub bombe? Șopti Julia, stânjenită că taică-său vorbea atât de tare. Dar tu, văd că nu ți-ai pierdut nimic din fanfaronadă. Pe de altă parte, dacă i-aș explica agentului de securitate că bărbatul cu care călătoresc nu e chiar taică-meu și dacă i-aș expune în detaliu subtilitățile situației noastre, poate că ar fi în drept să-și piardă și el puțin din luciditate, nu? Pentru că eu, una, am lăsat-o pe a mea într-o ladă de lemn din salon!

Anthony dădu din umeri și înaintă, când îi veni rândul, pe sub portic. Julia se gândi din nou la ultima frază pe care o rostise și îl chemă imediat înapoi, cu o voce care trăda agitația ce o cuprinsese brusc.

— Vino, spuse ea, aproape panicată. Să plecăm de aici, ideea asta cu avionul e o prostie. Să închiriem o mașină, o să conduc eu, în șase ore o să fi la Montréal și îți promit că, pe drum, o să stăm de vorbă.

— Ce-i cu tine, Julia, ce te-a speriat în halul ăsta?

— Da' tu nu înțelegi? Îi șopti ea la ureche. O să fii reperat în două secunde. Ești plin de piese electronice; când o să treci, or să înceapă să urle toate detectoarele. Poliția o să te înhațe, o să te aresteze, o să te percheziționeze, o să-ți facă radiografii din cap până-n picioare și, apoi, o să te facă bucățele, ca să înțeleagă cum de e posibilă o asemenea minune tehnologică.

Anthony zâmbi și făcu un pas spre agentul de securitate. Își deschise pașaportul, desfăcu o scrisoare prinsă sub învelitoarea acestuia și o întinse cu vârful degetelor.

Agentul o citi, își chemă superiorul, apoi îl rugă pe Anthony Walsh să fie amabil și să treacă într-o parte.

Șeful de post luă cunoștință, la rândul lui, de conținutul documentului și adoptă o atitudine dintre cele mai reverențioase. Anthony Walsh fu condus puțin mai departe, palpat cu infinită curtoazie și autorizat, imediat după control, să circule unde dorește.

Julia trebui să se supună procedurii impuse tuturor celorlalți pasageri, agenții o puseră să-și scoată pantofii și cureaua de la blugi. Îi confiscară agrafa care îi prindea părul – considerată prea lungă și prea ascuțită – o unghieră uitată în trusa de toaletă și pila acesteia, care avea mai mult de doi centimetri lungime. Șeful o muștră pentru inconștiența ei.

Nu indicau panourile, cu litere îndeajuns de groase, lista obiectelor interzise la bordul avioanelor? Ea se aventură să răspundă că ar fi fost mai

simplicu să le afișeze pe cele autorizate, dar agentul de securitate luă tonul unui majur și o întrebă dacă avea vreo problemă cu regulamentul în vigoare. Julia îl asigură că nici nu putea fi vorba de așa ceva și, cum avionul ei decola în patruzeci și cinci de minute, nu mai așteptă reacția interlocutorului său, ci își recuperează sacul și dădu fuga la Anthony, care o observa de departe, cu o privire zeflemitoare.

— Aș putea ști și eu de ce ai avut parte de acest tratament de favoare?
Anthony flutură scrisoarea pe care continua s-o țină în mână și i-o încredință, amuzat, fiicei sale.

— Tu porți un stimulator cardiac?
— De zece ani, scumpa mea Julia.
— De ce?
— Pentru că am făcut un infarct și inima mea avea nevoie de un ajutor.
— Când s-a întâmplat?
— Dacă ți-aș spune că s-a întâmplat în ziua când o comemoram pe mama ta, m-ai învinui iar că joc teatru.
— Eu de ce n-am știut niciodată?
— Poate pentru că erai prea ocupată să-ți trăiești viața?
— Nu mi-a spus nimeni.
— Ar fi trebuit să știm cum să dăm de tine... Dar, hai să nu mai facem atâta caz de chestia asta! În primele luni, trăsneam și plesneam pentru că trebuia să port un aparat. Când mă gândesc că, azi, un aparat mă poartă pe mine! Mergem? Până la urmă, o să pierdem avionul, spuse Anthony Walsh, consultând tabelul care afișa decolările. Ah, nu, continuă el, au anunțat că are o întârziere de o oră. Asta ar mai lipsi: să fie punctuale avioanele!

Julia profită de acest răgaz și se duse să exploreze rafturile unui chioșc de jurnale. Ascunsă după ele, se uita la Anthony, fără ca acesta să-și dea seama. Așezat în sala de așteptare, el își lăsase privirea să zboare în depărtări, pe deasupra pistei și, pentru prima oară, Julia simți că îi era dor de tatăl ei. Se întoarse și formă numărul de telefon al lui Stanley.

— Sunt la aeroport, murmură ea în aparat.
— Decolezi în curând? Întrebă prietenul ei, cu o voce aproape la fel de scăzută.

— Ai lume în magazin? Te deranjez?
— Era să-ți pun aceeași întrebare!
— Nu, de vreme ce eu te-am sunat, răspunse Julia.
— Atunci de ce șoptești?
— Nu mi-am dat seama că șoptesc.
— Ar trebui să vii să mă vezi mai des, fiindcă îmi porți noroc. La o oră după ce ai plecat, am vândut pendula din secolul al XVIII-lea. Mă pricopsisem cu ea acum doi ani.

— Dacă nu era sută în sută din secolul al XVIII-lea, atunci nu-i mai lipseau decât câteva luni.

— Și ea știa să mintă frumos. Nu știi și nici nu vreau să știu cu cine ești, dar nu mă lua de tâmpit, am oroare de chestia asta.

— Nu-i chiar așa cum crezi!

— Credința e o problemă de religie, scumpo!

— A să-mi lipsești, Stanley.

— Profită cât mai mult de zilele astea; călătoriile îți formează tinerețea.

Și Stanley închise telefonul, fără să-i lase Juliei nici o posibilitate de a avea ultimul cuvânt. După ce încheie convorbirea, el își privi mobilul și adăugă:

— Du-te cu cine vrei tu, dar să nu te înamorezi cumva de vreun canadian care să te ia în țara lui. O zi fără tine e lungă rău, iar eu mor deja de urât!

La ora 17:30, zborul American Airlines 4742 ateriza pe pista aeroportului Pierre-Trudeau din Montréal. Trecură fără nici o problema prin vamă. Erau așteptați de o mașină. Autostrada era liberă și, o jumătate de oră mai târziu, traversau cartierul afacerilor. Anthony arată spre un turn înalt, de sticlă.

— Am văzut când a fost construit, oftă el. Are vârsta ta.

— De ce îmi spui asta?

— De vreme ce ai o afecțiune atât de deosebită pentru orașul ăsta, îți las o amintire despre el. Într-o zi, ai să te plimbi pe aici și ai să-ți spui că tatăl tău a petrecut câteva luni din viața lui lucrând în turnul ăsta. Și strada va fi mai puțin anonimă pentru tine.

— O să țin minte, zise ea.

— Nu mă întrebi ce făceam aici?

— Presupun că afaceri!

— Oh, nu, la acea epocă mă mulțumeam să țin un chioșculeț de ziare.

Nu te-ai născut într-un leagăn de mătase. Mătasea a venit mai târziu.

— Ai făcut mult timp chestia asta? Întrebă Julia, uimită.

— Într-o zi, mi-a venit ideea să vând și niște băuturi calde. Și așa am început să fac afaceri de-a binelea! Continuă Anthony, ai cărui ochi deveniseră sclipitori. Oamenii dădeau buzna în clădire, rebegiți de vântul care începe să sufle pe la începutul toamnei și nu se mai potolește decât primăvara. Dacă i-ai fi văzut cum se repezeau la cafelele, la ciocolata fierbinte și la ceaiurile pe care le vindeam... cu un preț de două ori mai mare decât cel de pe piață.

— Și pe urmă?

— Pe urmă, am mai adăugat pe listă sandviciurile. Mama ta le pregătea în zori. Bucătăria apartamentului nostru se transformase la iuțeală într-un adevărat laborator.

— Tu și mama ați locuit în Montréal?

— Trăiam înconjurați de salate, de felii de jambon și de folii de celofan.

Când am început să ofer servicii de distribuție la etajele din turnul ăsta și din celălalt, abia construit chiar alături de el, a trebuit să-l angajez pe primul meu salariat.

— Cine era?

— Maică-ta! Ea se ocupa de chioșc, în timp ce eu distribuiam comenzile. Era așa de frumoasă, încât clienții făceau pana și câte patru comenzi pe zi,

doar ca s-o zărească. Ce mai râdeam pe vremea aia! Fiecare cumpărător avea fișa lui, iar maică-ta, protejații săi. Contabilul de la camera 1407, care avea cârlig la ea, primea sandviciuri cu garnitură dublă; directorul de personal de la etajul unsprezece avea parte însă de muștarul de pe fundul borcanului și de foi de salată veștedă; maică-ta îl luase în colimator.

Ajunseră la hotel. Omul care le căra bagajele îi însoți până la recepție.

— N-avem rezervare, spuse ea, întinzându-i funcționarului pașaportul.

Bărbatul verifică disponibilitățile pe ecranul computerului. Tastă numele lor de familie.

— Ba da, aveți o cameră, și nu oricare!

Julia îi privi uluită, în timp ce Anthony se dădea înapoi cu câțiva pași.

— Domnul și doamna Walsh... Coverman, exclamă recepționarul. Și, dacă nu mă înșel, rămâneți la noi toată săptămâna.

— Sper că n-ai îndrăznit să faci asta! Șuieră Julia către taică-său, care afișa cel mai nevinovat aer din lume.

Recepționarul îl scoase din încurcătură întrerupându-i.

— Aveți apartamentul... și, constatând diferența de vârstă dintre domnul și doamna Walsh, adaugă cu o ușoară inflexiune în glas... nupțial.

— Ai fi putut alege totuși alt hotel! Spuse Julia la urechea tatălui său.

— Era un pachet de servicii! Se justifică Anthony. Viitorul tău bărbat optase pentru o formulă completă: zbor plus sejur. Și încă scăpăm ieftin, renunțase la demipensiune. Dar îți promit că n-o să-l coste nimic, o sa plătim nota cu cartea mea de credit. Ești moștenitoarea mea, prin urmare, tu ești cea care mă invită! Spuse el, făcând haz.

— Dar ce mă îngrijora pe mine cu adevărat nu era chestia asta! Tună Julia.

— Ah! Atunci care?

— Apartamentul... nupțial!

— Nici o grijă, am verificat la agenție: este compus din două camere care dau într-un salon, la ultimul etaj. Sper că nu suferi de amețelă!

Și, în timp ce Julia îl boscorodea pe taică-său, funcționarul hotelului îi întinse cheia și-i ură o ședere excelentă...

Omul cu bagajele îi conduse la ascensor. Julia se întoarse din drum și se năpusti spre recepționar.

— Nu e deloc ceea ce credeți! E tatăl meu.

— Dar nu cred nimic, doamnă, răspunse omul, jenat.

— Ba da, credeți! Și vă înșelați!

— Domnișoară, vă garantez că am văzut de toate în meseria mea, spuse el, aplecându-se peste tejghea, ca să nu le audă nimeni conversația. Sunt mut ca mormântul o asigură el pe un ton care se dorea liniștitor.

Și, în timp ce Julia se pregătea să-i dea o replică usturătoare, Anthony o apucă de braț și o trase cu forța de lângă recepție.

— Prea îți faci multe griji pentru ceea ce cred oamenii!

— Și ce-ți pasă ție?

— În felul ăsta îți pierzi puțin din libertate și mult din simțul umorului. Vino, băiatul cu bagajele ține liftul în loc și nu suntem singurii din hotelul ăsta care vor să circule!

Apartamentul era întocmai cum îl descriesese Anthony. Ferestrele celor două camere despărțite de un salonaș dădeau spre orașul vechi. Abia își pusese sacul pe pat, și Julia trebui să deschisă din nou ușa. Un chelner aștepta în spatele unei măsuțe cu rotile, pe care se aflau o sticlă de șampanie în frapiera ei, două pahare înalte și o cutie de bomboane de ciocolată.

— Ce-i asta? Întrebă Julia.

— Prestația noastră „tineri căsătoriți”, împreună cu complimentele hotelului, doamnă, răspunse chelnerul.

Julia se uită urât la el și luă bilețelul pus pe șervet. Directorul hotelului le mulțumea domnului și doamnei Walsh-Coverman pentru că aleseseră stabilimentul lui ca să-și celebreze nunta. Întregul personal stătea la dispoziția lor, pentru a le oferi un sejur de neuitat. Julia rupse biletul, puse cu delicatețe bucățile de hârtie pe masa cu rotile și trânti ușa în nasul chelnerului.

— Dar totul intră în prețul camerei, doamnă! Auzi ea de pe culoar.

Julia nu răspunse; rotilele căruciorului guițară în drum spre lift. Ea deschise iar ușa, se îndreptă cu pași siguri spre tânărul chelner, luă cutia de bomboane și făcu pe dată stânga-mprejur. Băiatul tresări când ușa apartamentului 702 se trânti din nou.

— Ce era? Întrebă Anthony Walsh, ieșind din camera lui.

— Nimic! Răspunse Julia, așezată pe pervazul ferestrei din salonaș.

— Frumoasă priveliște, nu? Spuse el, fixând cu privirea fluviul Saint-Laurent, care se zărea în depărtare. E cald, nu vrei să mergem la plimbare?

— Orice, numai să nu rămân aici!

— N-am ales eu locul! Răspunse Anthony, punând un pulover pe umerii fiicei sale.

Străzile vechiului Montréal, cu pavajul lor neregulat, rivalizează în farmec cu cele mai frumoase cartiere din Europa. Plimbarea Juliei și a lui Anthony începu din Piața Armelor; Anthony Walsh își făcu datoria de a-i povesti fiicei sale despre viața seniorului Maisonneuve, a cărui statuie trona în mijlocul unui mic bazin. Ea îl întrerupse cu un căscat și îl părăsi în fața monumentului ridicat în amintirea celui ce întemeiasă orașul, ca să se ducă la un vânzător de bomboane, aflat cu câțiva metri mai încolo.

Se întoarse, după o clipă, cu o punguță ce dădea pe dinafară de dulciuri și i-o prezentă tatălui său, care îi refuză oferta, țuguindu-și buzele „ca un cur de găină”, cum ar fi zis locuitorii din Quebec. Julia se uita când la statuia seniorului, când la taică-său, când iarăși la statuia de bronz. În cele din urmă, dădu aprobativ din cap.

— Ce e? Întrebă Anthony.

— Sunteți deopotrivă, v-ați fi înțeles bine.

Și îl trase înspre strada Notre-Dame. Anthony voi să se oprească în fața clădirii de la numărul 130. Era construcția cea mai veche din oraș, care încă îi

mai adăpostea pe unii dintre acei membri ai ordinului Saint-Sulpice, care fuseseră stăpânii insulei o bucată de vreme, îi explică el fiicei sale.

Nou căscat al Juliei, care își zori pașii și trecu prin fața bazilicii, temându-se că taică-său voia să intre înăuntru.

— Nici nu-ți imaginezi ce pierzi! Îi strigă Anthony, pe când ea mărea și mai tare pasul. Bolta reprezintă cerul înstelat, e magnifică!

— Ei bine, acum știi! Spuse Julia, de departe.

— Aici te-am botezat pe tine! Trebuie să strige Anthony.

— Fie, să-ți vedem bolta înstelată! Capitulă ea, intrigată, urcând treptele catedralei Notre-Dame din Montréal.

Spectacolul oferit de naos era, într-adevăr de toată frumusețea. Încadrate de prețioase sculpturi în lemn, domul și aleea centrală păreau tapisate cu lapis lazuli. Fermecată, Julia se duse până la altar.

— Nu-mi imagina sem ceva atât de frumos, murmură ea.

— Sunt încântat, răspunse Anthony triumfător.

O conduse până la capela Sacré-Cour.

— M-ați botezat cu adevărat aici? Întrebă Julia.

— Nici vorbă! Maică-ta era atee, nu m-ar fi lăsat în ruptul capului s-o fac.

— Atunci, de ce mi-ai spus asta?

— Pentru că nu-ți imaginai ceva atât de frumos! Răspunse Anthony, întorcându-se spre maiestuoasele uși de lemn.

Mergând pe strada Saint-Jacques, Julia avu o clipă impresia că se află în sudul Manhattanului, atât de mult semănau fațadele albe ale clădirilor cu cele din Wall Street. Felinarele de pe strada Sainte-Hélène tocmai se aprinseseră. Nu departe de acolo, când ajunseră într-o piață cu alei mărginite de iarbă fragedă, Anthony se rezemă deodată de o bancă, mai-mai să cadă pe spate. Julia se și repezise să-l prindă, însă el o liniști cu un gest al mâinii.

— N-am nimic, spuse, încă o mică anomalie de funcționare, de data asta la genunchi.

Julia îl ajută să se așeze.

— Te doare rău?

— Din păcate, de vreo câteva zile nu mai am idee ce-i aia suferința, spuse el, cu o strâmbătură. Faptul că ești mort are, de bună seamă, și niște avantaje.

— Termină odată! De ce faci fața asta? Pari că suferi cu adevărat.

— Presupun că programul e de vină. Cineva care s-ar lovi și n-ar avea nici o manifestare de durere și-ar pierde din autenticitate.

— Bine, bine. N-am chef să ascult toate amănuntele astea. Nu pot să fac și eu ceva util?

Anthony își scoase din buzunar un carnet negru și i-l întinse, împreună cu un stilou, Juliei.

— Poți nota că în a cea de-a doua zi, piciorul drept pare să-și facă de cap. Duminica viitoare trebuie să ai grijă și să le trimiți carnețelul. Cu siguranță, asta o să-i ajute să perfecționeze următoarele modele.

Julia nu scotea o vorbă; cum încerca să scrie pe foaia albă ceea ce o rugase tatăl ei să raporteze, cum începea să-i tremure mâna.

Anthony băgă de seamă și îi luă stiloul.

— Nu-i nimic. Vezi? Pot iar să merg normal, spuse el, ridicându-se. O mică anomalie care se va corecta de la sine. Inutil s-o semnalezi.

O trăsură trasă de un cal tocmai trecea prin Piața Youville; Julia pretinse că întotdeauna visase să facă o astfel de plimbare. După ce se învârtise de mii de ori prin Central Park, fără să fi îndrăznit vreodată să urce într-o trăsură, iată că sosise momentul ideal. Îi făcu semn vizitiului. Anthony o privi, înnebunit, dar ea îl făcu să priceapă că n-avea timp să stea la discuții. El urcă în trăsură, ridicând ochii spre cer.

— Ridicoli, suntem ridicoli! Oftă el.

— Parcă nu trebuia să ne pese de privirile celorlalți!

— Da, mă rog, până la un anumit punct!

— Ai vrut să călătorim împreună? Ei bine, călătorim! Îi spuse ea.

Consternat, Anthony privi posteriorul animalului, care se bățâia la fiecare pas.

— Te anunț că, dacă văd coada acestui pahiderm făcând chiar și cea mai mică mișcare, eu mă dau jos.

— Caii nu aparțin acestei familii de animale! Îl corectă Julia.

— Cu un cur ca ăsta, dă-mi voie să mă îndoiesc!

Trăsurica se opri în portul vechi, în fața cafenelei la care se adunau paznicii ecluzelor. Imensele silozuri de cereale construite pe cheiul promontoriului unde afla moara de vânt mascau malul opus. Curbele lor impozante păreau că ies din ape, înălțându-se spre cerul noptatic.

— Hai să plecăm de aici, spuse Anthony, morocănos. Niciodată nu mi-au plăcut monștrii ăștia de beton, care astupă orizontul. Nu pricep de ce nu i-au demolat până acum.

— Îmi închipui că fac parte din patrimoniu, răspuse Julia. Și apoi, poate că, într-o bună zi, oamenii le vor descoperi un anumit farmec.

— În ziua aia, eu n-am sa mal fiu pe lume ca să-l vad și pot paria că nici tu!

Își trase fiica spre promenada vechiului port. Plimbarea continua de-a lungul spațiilor verzi ce mărgineau malurile fluviului Saint-Laurent. Julia mergea cu câțiva pași înaintea lui Anthony. Un stol de pescăruși care trecu în zbor o făcu să-și ridice privirea. Briza serii îi flutura o șuviță de păr.

— La ce te uiți? Îl întrebă Julia pe taică-său.

— La tine!

— Și la ce te gândeai când te uitai la mine?

— Că ești tare frumoasă, semeni cu mama ta, răspuse el, cu un zâmbet subtil.

— Mi-e foame! Declară Julia.

— O să alegem o masă care să-ți placă, ceva mai departe. Cheiurile astea gem de restaurante miciute... unele mai infecte decât altele!

— După părerea ta, care e cel mai abject dintre toate?

— Fii pe pace! Am încredere în talentele noastre. Dacă ne unim puterile, e musai să-l găsim!

Pe drum, Julia și Anthony căscară gura pe la prăvăliile din dreptul cheiului Evenimentelor. Fostul debarcader înainta mult în apele fluviului.

— Uite! Bărbatul ăla! Exclamă Julia, arătând o siluetă care se strecura prin mulțime.

— Ce bărbat?

— Lângă vânzătorul de înghețată, cu veston negru, preciză ea.

— Nu văd nimic.

Ea îl trase de braț pe Anthony, silindu-l să-și grăbească pașii.

— Da' ce te-a apucat?

— Nu te mai mocăi, o să-l pierdem!

Julia fu luată deodată de valul vizitatorilor care înaintau pe ponton.

— Dar, la urma urmei, ce ai? Gâfâi Anthony, care se căznea să se țină după ea.

— Vino, îți spun! Insistă Julia, fără să-l aștepte.

Dar Anthony refuză să mai facă vreun pas și se așeză pe o bancă. Julia îl lăsă singur, aproape rupând-o la fugă în căutarea misteriosului individ care părea să-i capteze întreaga atenție. După câteva clipe se întoarse, dezamăgită.

— L-am pierdut.

— Vrei să-mi spui și mie de-a ce te joci?

— Acolo, lângă vânzătorii ambulanți. Sunt sigură că ți-am văzut secretarul particular.

— Fizicul secretarului meu n-are nici o trăsătură deosebită. Seamănă cu toată lumea și toată lumea seamănă cu el. Ți s-o fi părut, asta-i tot.

— Atunci, de ce te-ai oprit așa de brusc?

— Din cauza genunchiului..., răspunse Anthony Walsh, pe un ton plângăreț.

— Parcă nu simțeau nici o durere!

— Tot programul ăsta tâmpit e de vină. Și, pe urmă, fii și tu un pic mai tolerantă, eu nu controlez totul, sunt doar o mașinărie foarte sofisticată... Și chiar dacă Wallace ar fi aici, e dreptul lui. Acum, că a ieșit la pensie, are timp să facă ce vrea.

— Poate, dar prea ar fi mare coincidența.

— Lumea e așa de mică! Dar pot să te asigur că l-ai confundat cu altcineva. N-ai zis că ți-e foame?

Julia își ajută tatăl să se ridice.

— Cred că totul a revenit la normal, afirmă el, mișcându-și piciorul. Vezi, pot să mă zbungui din nou. Să mai facem câțiva pași înainte de masă.

De când se desprimăvăraseră, vânzătorii de mărunțișuri, suveniruri și fleacuri de tot felul pentru turiști își așezaseră din nou tarabele de-a lungul promenadei.

— Hai, vino pe aici, spuse Anthony, ducându-și fiica mai spre capătul digului.

— Parcă mergeam la masă!

Anthony observă o tânără încântătoare, care le făcea trecătorilor portretul în cărbune, pentru zece dolari.

— Are o mână al naibii de bună! Exclamă Anthony, contemplându-i lucrările.

Câteva desene atârinate de un grilaj din spatele fetei stăteau drept mărturie a talentului ei, iar portretul pe care i-l realiza unui turist, chiar în acea clipă, nu făcea decât să-l confirme. Julia nu era deloc atentă la ceea ce se petrecea. Când foamea o încolțea, nu mai conta nimic altceva. La ea acasă, foamea care o cuprindea era, de cele mai multe ori, de nestăpânit. Pofta ei de mâncare îi uluise întotdeauna pe bărbații din anturaj. Indiferent că era vorba de colegii de muncă sau de cei cu care își împărțise unele momente din viață. Într-o zi, Adam se luase la întrecere cu ea, în fața unui maldăr de clătite. Julia își începea cu voioșie a șaptea clătită, în vreme ce iubitul ei, care se lăsase păgubaș de la a cincea, trăia primele clipe ale unei indigestii memorabile. Marea nedreptate era că silueta ei părea să nu fi suferit niciodată din pricina acestor excese.

— Mergem? Insistă ea.

— Stai! Răspunse Anthony, luând locul turistului care tocmai plecase. Julia își dădu ochii peste cap.

— Îmi fac portretul! Îi replică Anthony, înveselit. Și, uitându-se la desenatoarea care își ascuțea creionul, întrebă: Din față sau din profil?

— Trei sferturi? Îi propuse tânăra.

— Din partea dreaptă sau din stânga? Insistă Anthony, răsucindu-se pe scăunel. Întotdeauna mi s-a spus că profilul meu e mai elegant din partea asta. Ce credeți? Dar tu, Julia, ce zici?

— Nimic. Absolut nimic! Spuse ea, întorcându-i spatele.

— Cu toate caramellele alea gumate pe care le-ai înfulecat adineauri, stomacul tău mai poate aștepta un pic. Nici nu sunt în stare să înțeleg cum mai poți fi flămândă după ce te-ai îndopat cu atâtea dulciuri.

Portretista îi zâmbi compătimitor Juliei.

— E taică-meu, nu ne-am văzut de ani de zile – era prea ocupat cu propriile probleme – ultima oară când am făcut o plimbare ca asta, mă ducea la grădiniță. În prezent, și-a reluat relațiile cu mine din punctul în care rămăseseră atunci! Să nu-i spuneți, Doamne ferește, că am trecut de treizeci de ani, ar putea avea un șoc!

Tânăra își puse jos creionul și se uită spre Julia.

— O să greșesc schița, dacă mă mai faceți să râd așa.

— Vezi, o muștră Anthony, o deranjezi de la muncă pe domnișoara. Du-te și uită-te la desenele expuse, nu o să dureze mult.

— Îl doare în cot de desen, s-a așezat aici pentru că îi place de dumneavoastră! Îi explică Julia desenatoarei.

Anthony îi făcu semn fiicei sale să se apropie, ca și cum ar fi vrut să-i spună un secret. Strâmbându-se, Julia se aplecă spre el.

— Te întreb și eu ceva: câte tinere crezi că ar putea visa să-și vadă tatăl pozând pentru un portret, la trei zile după înmormântarea lui? Îi șopti el la ureche.

Rămasă fără argumente, Julia se îndepărtă.

În timp ce poza, Anthony își urmărea fata, care se uita la desenele ce nu-și găsiseră cumpărător sau la cele făcute de tânăra artistă din plăcere, pentru a se perfecționa.

Deodată, chipul Juliei împietri. Ochii i se holbară, gura i se întredeschise, de parcă n-ar mai fi avut aer. Era cu puțință ca magia unei linii trasate cu cărbunele să-i deștepte un întreg tezaur de amintiri? Acel portret atârnat de grilaj, gropița aceea schițată în josul bărbiei, cicatricea aceea care accentua unul dintre pomeți, privirea aceea pe de foaia la care se uita Julia și care părea, la rândul său, că se uită la ea, fruntea aceea aproape impertinentă, totul o făcea să se întoarcă înapoi eu atâția ani, retrăind atâtea emoții trecute.

— Tomas? Bâigui ea...

Julia împlinise optsprezece ani în prima zi a lunii septembrie 1989. Și, pentru a-și serba ziua, avea să abandoneze băncile colegiului – la care o înscrieseră Anthony Walsh – optând pentru un program de schimburi internaționale într-un domeniu cu totul diferit de cel ales de tatăl ei. Bani pe care îi economisise în anii din urmă, dând meditații, și în lunile din urmă, lucrând pe ascuns ca model în sălile secției de artă grafică, precum și cei câștigați la câte o îndrăcită partidă de cărți jucată cu colegii, se adăugaseră la bursa de studii pe care, în cele din urmă, o obținuse. Avusese nevoie de complicitatea secretarului lui Anthony Walsh ca s-o poată primi fără ca facultatea să o refuze din pricina averii lui taică-său. Wallace acceptase să semneze – împotriva voinței lui și repetând întruna „Domnișoară, uite ce mă puneți să fac! Dacă află tatăl dumneavoastră?!” – declarația care certifica faptul că patronul lui nu-și mai întreținea de multă vreme fiica. Prezentând și adeverințele ei de salariat, Julia izbutise să convingă conducerea facultății.

După ce își recuperase pașaportul în cursul unei furtunoase vizite făcute acasă la taică-său, în Park Avenue, și după ce trântise ușa din răspuțeri în urma sa, Julia se îmbarcase într-un autobuz ce se îndrepta spre aeroportul JFK și aterizase, în cele din urmă, la Paris, în zorii zilei de 6 octombrie 1989.

Revedea deodată, în minte, camera studentească. Masa din lemn lipită de fereastră, cu acea privescătoare unică spre acoperișurile Observatorului, scaunul de fier, lampa rătăcită din alt secol, patul cu cearșafuri cam aspre, dar care miroseau așa de frumos, cele două amice de pe același palier, numele lor, totul rămăsese în capcana trecutului. Bulevardul Saint-Michel bătut cu piciorul zi de zi ca să meargă la Școala de Arte Frumoase. Crâșma de la colțul Bulevardului Arago și oamenii care fumau la tejghea, bând cafea și coniac dimineața. Visele ei de independență se realizau și nici o idilă n-avea să-i tulbure studiile. De dimineață până seara și de seara până dimineața, Julia desena. Încercase

aproape toate băncile din Grădina Luxembourg, se plimbase pe fiecare alee, se culcase pe pajiștile interzise, ca să urmărească țopăitul stângaci al vrăbiilor, singurele autorizate să calce pe iarbă. Octombrie trecuse, și zorii primei sale toamne petrecute la Paris fuseseră înghițiți de cele dintâi cețuri cenușii ale lui noiembrie.

La cafeneaua Arago, într-o seară ca toate celelalte, studenții de la Sorbona dezbăteau, înfierbântați, ceea ce se petrecea în Germania. De la începutul lui septembrie, mii de germani din Est treceau frontiera cu Ungaria, încercând să ajungă în Vest. În ajun, un milion dintre ei manifestaseră pe străzile Berlinului.

— Este un eveniment istoric! Strigase unul dintre studenți.

Se numea Antoine.

Și un val de amintiri prinse din nou viață în mintea el.

— Trebuie să mergem acolo, propusese alt student.

El era Mathias. Îmi aduc aminte că fuma tot timpul, se ambala din nimic, vorbea fără încetare și, când nu mai avea ce zice, fredona. Niciodată n-am mai întâlnit pe cineva care să se teamă atâta de tăcere.

Se formase o echipă. În aceeași noapte, o mașină avea să plece spre Germania. Conducând cu rândul, ar fi ajuns la Berlin înainte sau imediat după prânz.

Ce o mâna se oare pe Julia să ridice mâna în mijlocul cafenelei Arago? Ce forță o împinse până la masa studenților de la Sorbona?

— Pot să vin cu voi? Întrebuse, apropiindu-se de el.

Îmi amintesc fiecare cuvânt.

— Știi să conduc și am dormit toată ziua.

Mișteam.

— Aș putea sta la volan ore în șir.

Antoine se consulta se cu grupul. Să fi fost Antoine ori Mathias? Ce mai contează, de vreme ce votul – aproape unanim – o coopta în epopeea care se pregătea?

— O americană, chiar le datorăm așa ceva! Adăugase Mathias, în timp ce Antoine încă mai șovăia.

Și hotărâse, ridicând mâna.

— Când se va întoarce în țara ei, într-o zi, va putea fi martoră că francezii simpatizează cu toate revoluțiile în desfășurare.

Își trăsese scaunele, făcându-i loc: iar Julia se așezase printre noii săi prieteni. Ceva mai târziu, pe Bulevardul Arago, îmbrățișase și săruta se pe obraz câțiva necunoscuți, dar, de vreme ce pleca în călătorie, trebuia să le spună la revedere celor ce rămâneau la Paris. Aveau de parcurs mii de kilometri, nu era cazul să piardă vremea. În noaptea acea de 7 noiembrie, mergând de-a lungul Senei, pe cheiul Bercy, Julia nu bănuia nici măcar o clipă că își lua adio de la Paris și că n-avea să mai vadă niciodată, de la fereastra camerei sale de studentă, acoperișurile Observatorului.

Senlis, Compiègne, Amiens, Cambrai: atâtea nume misterioase înscrise pe panouri care defilau prin fața ei, atâtea orașe necunoscute!

Înainte de miezul nopții, se aflau în drum spre Belgia. La Valenciennes, Julia trecu la volan.

La graniță, vameșii fură intrigati de pașaportul american prezentat de Julia, însă legitimația de studentă la Bele-Arte constituia un permis de liberă trecere, așa că își putut continua călătoria.

Mathias cânta fără încetare, iritându-l pe Antoine, dar eu mă căzneau să rețin cuvintele pe care nu le înțelegeam, și asta mă ținea trează.

Gândul acesta aduse zâmbetul pe buzele Juliei, care fu năpădită de un nou val de amintiri. Prima oprire pe un refugiu de la marginea autostrăzii. Ne socoteam banii pe care îi aveam; optasem pentru niște baghetă și jambon. Cumpăraseră o sticlă de Coca-Cola în onoarea ei, dar, până la urmă, Julia nu băuse decât o gură.

Tovarășii ei de drum vorbeau prea repede, așa că o mulțime din frazele lor rămâneau neînțelese pentru Julia. Își închipuise că șase ani de cursuri de franceză o făcuseră aproape bilingvă. De ce o fi vrut tata să învăț limba asta? În amintirea lunilor petrecute la Montréal? Dar trebuia deja s-o pornească iar la drum.

După Mons, greșiseră, când s-o i-a spre La Louviere. Traversarea Bruxelles-ului fusese o aventură. Și acolo se vorbea franceza, dar cu un accent care, pentru ea, ca Americancă, o făcea mai ușor de înțeles, deși multe expresii îi erau cu desăvârșire necunoscute. Dar de ce o fi râs atâta Mathias, când un trecător le explicase, plin de amabilitate, pe unde s-o ia ca să ajungă la Liege? Antoine făcuse iar calcule: ocolul i-ar fi costat o oră în cap, iar Mathias îi implorase să bage viteză. Revoluția nu stătea după ei. O nouă cercetare a hărții: trebuiau să se întoarcă imediat din drum, care, prin nord, ar fi fost prea lung. Așa că aveau să treacă prin sud: direcția Düsseldorf.

Dar, mai întâi, traversarea Brabantului flamand. Aici, franceza dispăruse. Ce țară extraordinară, unde se vorbesc trei limbi atât de diferite, la câțiva kilometri distanță!

„Țara benzii desenate și a umorului”, răspunsese Mathias, îndemnând-o pe Julia să accelereze și mai tare. În apropiere de Liege, pleoapele Juliei se îngreuiaseră, iar mașina deviase brusc, umplându-i de spaimă.

Oprire pe banda de urgență, ca să-și revină din emoții, săpuneală din partea lui Antoine și trimiterea în carantină, pe bancheta din spate.

Pedeapsa nu fusese dureroasă, Julia n-avea să-și amintească niciodată cum trecuseră de vama vest-germană. Mathias, care beneficia de liberă trecere, mulțumită tatălui său, ambasador, îl îmbunase pe vameș și-l rugase să nu o trezească pe soră-sa vitregă din somn, la o oră atât de târzie. Tocmai sosise din America.

Înțelegător, vameșul se mulțumise să controleze doar hârțile din torpedou.

Când Julia deschisese iar ochii, soseau la Dortmund. Cu unanimitate de voturi minus unu – ea nu fusese consultată – hotărâseră să facă o escală, adică să ia micul dejun într-o cafenea adevărată.

Era dimineața de 8 noiembrie și, pentru prima oară în viața ei, se trezea în Germania. A doua zi, lumea pe care o cunoscuse până atunci avea să se răstoarne, târând și existența sa de tânără femeie într-o cursă neprevăzută.

Trecuseră de Bielefeld, se apropiau de Hanovra. Julia, din nou la volan. Antoine s-ar fi opus, dar nici el, nici Mathias nu mai erau în stare să conducă, iar Berlinul era încă departe. Cei doi fărtați adormiseră imediat, iar Julia profita, în sfârșit, de câteva scurte momente de tăcere. Mașina se apropia de Helmstedt. Aici, trecerea avea să fie mai plină de primejdii. În fața lor, ruloarele de sârmă ghimpată delimitau frontiera Germaniei de Est. Mathias deschisese ochii și-i ordonase Juliei să tragă cât mai repede pe margine.

Își distribuiseră rolurile: Mathias trebuia să stea la volan; alături de el, în față, Antoine, iar Julia pe bancheta din spate. Pașaportul diplomatic avea rolul de a-i convinge pe vameși să-i lase să meargă mai departe. „Repetiție generală”, ordonase Mathias. Nici o vorbă despre adevăratul lor obiectiv. La întrebarea „care e scopul călătoriei lor în RDG”, Mathias avea să răspundă că merge să-și vadă tatăl, diplomat în post, la Berlin, Julia, bazându-se pe naționalitatea ei americană, avea să declare că și taică-său e funcționar tot la Berlin. „Și eu?” întrebase Antoine. „Și tu îți ții fleanca!” răspunse Mathias, demarând.

Drumul era mărginit, pe dreapta, de o pădure deasă de brad. La lizieră, apăruseră clădirile întunecate ale vămii. Zona era atât de vastă, încât părea o gară de triaj. Mașina se strecurase între două camioane. Un ofițer le făcuse semn să schimbe banda. Mathias nu mai zâmbea.

Mult mai înalți decât copacii ce dispăreau în depărtare, doi piloni gemând de proiectoare străjuiau de o parte și de cealaltă a vămii. Patru posturi de observație, doar nițeluș mai scunde, stăteau față în față. Un panou care indica „Marienborn, Border check-point” atârna deasupra porților cu grilaj ce se închideau în urma fiecărui vehicul.

La primul control, trebuiseră să deschidă portbagajul. Vameșii scotociseră prin sacul lui Antoine și al lui Mathias, iar Julia își dăduse seama că nu avea nimic la ea. Apoi au primit un nou ordin de a înainta; puțin mai departe, erau obligați să treacă printr-un coridor străjuit de niște barăci albe din tablă ondulată, unde, de data asta le erau controlate actele de identitate. Un ofițer i-a cerut lui Mathias să lase mașina și să-l urmeze. Antoine bombănea că toată călătoria aia era o nebunie, că îi spusese asta lui Mathias încă de la început, iar Mathias i-a amintit de hotărârea pe care o luaseră înainte de a porni din nou la drum. Julia îl întreba din priviri ce aștepta din partea ei. Mathias a luat pașapoartele, îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri. L-a urmat pe vameș. L-am așteptat împreună cu Antoine și, chiar dacă eram singuri sub acel lugubru acoperiș de metal, n-am scos nici un cuvânt, respectând cu sfințenie hotărârea luată. Apoi, Mathias a apărut iar, urmat de un militar. Nici Antoine, nici eu nu puteam ghici ceea ce avea să urmeze. Tânărul soldat ne-a privit pe

rând. I-a dat înapoi lui Mathias pașapoartele și i-a făcut semn să treacă. Nu mai simțisem niciodată o asemenea spaimă, nu mai trăisem niciodată senzația asta de intruziune, care ți se strecoară sub piele și te îngheață până-n măduva oaselor. Mașina a rulat încet până la următorul punct de control și s-a oprit din nou sub o hală uriașă, unde am luat totul de la capăt. Mathias a plecat spre o altă baracă și, când s-a întors, în sfârșit, am înțeles după zâmbetul lui că, de data asta, drumul spre Berlin se deschidea în fața noastră. Până la destinație, ne era interzis să părăsim autostrada.

Briza care sufla pe promenada vechiului port din Montréal o făcu pe Julia să se înfioare. Dar ochii ei rămăseră pironiți pe trăsăturile unui portret de bărbat, un chip ivit din altă vreme, desenat în cărbune pe o pânză mult mai albă decât tabla ondulată a barăcilor ridicate la frontiera ce împărțea înainte Germania.

Tomas, pornisem la drum spre tine. Eram lipsiți de griji, iar tu erai încă în viață.

A fost nevoie de mai mult de o oră, până când Mathias să-și recapete cheful de cântat. Cu excepția câtorva camioane, singurele vehicule pe care le întâlneau sau le depășeau erau niște Trabanturi. Ca și cum toți locuitorii acelei țări doriseră să posede același automobil, ca să nu rivalizeze cu mașina vecinului. Cea în care se aflau ei făcea mare senzație: un Peugeot 504 trecea țanțoș pe autostrada din RDG. Nu era șofer care să nu-l privească încântat, când treceau pe lângă el.

Veniseră la rând Schermen, Theessen, Kùpemitz, lăsaseră în urmă Magdeburgul și, în sfârșit, Potsdamul; Berlinul nu mai era decât la cincizeci de kilometri. Antoine ținuse morțiș să fie el la volan, când aveau să intre în cartierul de la periferie. Julia izbucni în răs, amintind că orașul fusese eliberat de compatrioții săi cu aproape patruzeci și cinci de ani în urmă.

— Și sunt tot aici!

Răspunsese imediat Antoine, pe un ton șfichiuitor.

— Cu voi, francezii! I-o întorsese pe loc Julia.

— Mă obosiți amândoi! Conchisese Mathias.

Și din nou, tăcuseră până la ultima frontieră de la porțile insuliței occidentale înconjurată de teritoriul Germaniei de Est. Nu mai scosese o vorbă până la intrarea în oraș, când Mathias exclamase brusc: Ich Bin ein Berliner! 1

Toate calculele pe care le făcuseră în privința itinerariului se dovediseră false. După-amiaza zilei de 8 noiembrie aproape că se sfârșea, dar nici unuia nu-i păsa că întârziaseră pe drum. Erau epuizați, oboseala nu conta. În oraș, agitația aproape că era palpabilă, simțeai că avea să se întâmple ceva. Antoine avusese dreptate; cu patru zile în urmă, de cealaltă parte a cortinei de fier, un milion de germani din Est manifestaseră pentru libertate. Zidul, cu miile lui de soldați și de câini polițiști care patruleau zi și noapte, îi despărțise pe cei ce se iubeau, pe cei care trăiseră alături și care pândeau, fără să mai creadă cu adevărat, momentul când aveau să fie, în sfârșit, din nou la un loc. Familii,

prieteni sau simpli vecini fuseseră izolați, timp de douăzeci și opt de ani, prin patruzeci și trei de kilometri de beton, sârmă ghimpată și turnuri de observație ridicate atât de brutal, în cursul unei veri triste, care marcase începutul războiului rece.

Așezați la masă, într-o cafenea, cei trei prieteni ciuleau urechea la ceea ce se spunea în jurul lor. Antoine se concentra cât putea el de bine, punându-și la bătaie cunoștințele acumulate în liceu, pentru a le traduce simultan Juliei și lui Mathias comentariile berlinezilor. Regimul comunist nu avea să mai dureze mult. Unii credeau că, peste puțină vreme, aveau să se deschidă locurile de trecere. De când vizitase Gorbaciov RDG-ul în octombrie, se schimbase totul. Venit să bea în grabă o bere, un ziarist de la cotidianul Tagesspiel afirma că redacția jurnalului său era în plină fierbere.

Articolele care, la ora asta, se aflau la rotativă, încă nu fuseseră definitive. Se pregătea ceva important, mai mult nu putea spune.

La căderea nopții, oboseala acumulată în timpul călătoriei pusese stăpânire pe ei. Julia căsca mai să-și rupă fălcile, ba o mai apucase și un sughiț imposibil de stăpânit. Mathias încercase toate trucurile posibile, după ce, mai întâi, o speriase, dar fiecare tentativă se soldase cu un hohot de râs, iar sughițurile Juliei se întetiseră și mai și. Se amestecase și Antoine. O pusese să facă figuri de gimnastică acrobatică, să bea un pahar de apă stând cu capul în jos și cu brațele depărtate. Trucul era infailibil, dar ei nu-i izbutise și sughițul o apucase și mai rău. Câțiva clienți din bar propuseseră alte stratageme: Julia ar fi rezolvat problema dacă ar fi dat peste cap o halbă de bere; dacă și-ar fi ținut respirația cât mai mult, astupându-și nările; dacă s-ar fi lungit pe jos și și-ar fi adunat genunchii deasupra pântecului... Fiecare o ținea pe-a lui, până când un medic milostiv, care-și consuma berea la teighea, îi spusese Juliei, într-o engleză aproape perfectă, să se ducă la culcare. Cearcănele din jurul ochilor ei arătau că era extenuată. Somnul era cel mai bun remediu. Cei trei prieteni începuseră să caute un han destinat tinerilor.

Antoine întrebuse unde ar putea fi găzduiți. Dat fiind că oboseala nu-l cruța se nici pe barman, acesta nu înțelesese nici o iotă din ce-i spuneau ei. Găsiseră în cele din urmă, într-un mic hotel, două camere învecinate. Băieții o împărțiseră pe una dintre ele, iar Julia fusese cazată singură în cealaltă. Urcaseră pe jos până la etajul trei și, cum se despărțiseră, se și prăbușiseră în paturi, cu excepția lui Antoine, care își petrecuse noaptea pe o saltea pusă pe podea, pentru că, Mathias, nici nu intrase bine în încăpere, că și adormise de-a curmezișul așternutului.

Portretista își dădea silința să termine schița. De trei ori își chemase la ordine clientul, dar Anthony Walsh o asculta cu o ureche destul de distrată. În timp ce tânăra femeie făcea tot ce putea pentru a-i prinde cât mai bine expresia feței, el întorcea întruna capul după fiică-sa. Stând ceva mai la distanță, Julia fixa cu privirea desenele expuse de artistă. Absentă, părea dusă pe altă lume. De când începuse el să pozeze, Julia nu-și mai dezlipise ochii de un desen. El o strigă, dar ea nu-i răspunse.

În acea zi de 9 noiembrie, când se adunaseră toți trei în holul micului hotel, era aproape de prânz. În aceeași după-amiază porniră să descopere orașul. Peste câteva ore, doar peste câteva ore, te voi întâlni, Tomas.

Prima vizită o făcuseră la coloana Victoriei. Mathias considera că e mai impunătoare decât cea din Place Vendôme, dar Antoine era de părere că acel gen de comparație nu avea nici un sens. Julia le ceruse să nu se mai ciorovăiască atâta, iar cei doi băieți o priviseră uimiți, fără să înțeleagă despre ce vorbea. Artera comercială Ku'Damm era a doua etapă a vizitei. Parcuruseră vreo sută de străzi pe jos, dar mai luaseră la răstimpuri și tramvaiul când Julia chiar nu mai era în stare să umble. Pe la mijlocul după-amiezii, s-au recules în fața Bisericii Amintirii, pe care berlinezii o botezaseră „dintele găunos”, pentru că o parte din edificiu se prăbușise în al Doilea Război, din cauza bombardamentelor, rămânând cu acea formă ieșită din comun, ce-i adusese și porecla. Fusese păstrată în starea aceea, spre aducere aminte.

La ora 18:30, Julia și prietenii ei se aflau pe lângă un parc pe care se hotărâseră să-l traverseze pe jos.

Puțin mai târziu, un purtător de cuvânt al guvernului est-german făcuse o declarație care avea să schimbe fața lumii sau măcar sfârșitul secolului XX. Germanii din Est erau autorizați să iasă, liberi să se ducă în Vest, fără ca vreun soldat de la posturile de control să pună câinii pe ei sau să-i împuște. Câți bărbați, câte femei și câți copii nu muriseră în timpul acestor ani amari ai Războiului rece, în încercarea de a trece peste zidul rușinii? Doborâți de gloanțele gardienilor zeloși, aici pieriseră cu sutele.

Berlinezii erau pur și simplu liberi să plece. Atunci, un ziarist îl întrebase pe purtătorul de cuvânt când urma să intre în vigoare acea măsură. Interpretând greșit întrebarea care-i fusese pusă, funcționarul răspunsese: Acum!

La ora douăzeci, informația fusese difuzată de toate posturile de radio și de televiziunile din ambele părți ale Germaniei, ca un ecou repetând la nesfârșit incredibila veste.

Mii de germani din Vest porniseră spre punctele de trecere. Mii de germani din Est făceau același lucru. Și, în mijlocul acestei mulțimi ce tălăzuia spre libertate, doi francezi și o americană se lăsau purtați de același val.

La orele 22:30, în Vest, ca și în Est, fiecare om se dusesese la câte un post de control. Militarii, depășiți de evenimente, înconjurați de miile de persoane însuflețite de dorința de libertate, se pomeniseră, la rândul lor, puși la zid. Pe Bomheimer Strasse, barierele se ridicară și întreaga Germanie își începu drumul către reunificare.

Tu străbăteai orașul, parcurgând străzile și îndreptându-te spre libertate, iar eu mergeam către tine, fără să știu sau să înțeleg ce forță mă mâna să pășesc tot înainte. Această victorie nu era a mea, această țară nu era a mea, aceste bulevarde îmi erau străine, dar, aici, străina eram eu. Am alergat, la rândul meu, am alergat ca să scap de această mulțime care mă înăbușea. Antoine și Mathias mă protejau; am mers de-a lungul nesfârșitului zid de

beton, pe care pictorii speranței îl coloraseră fără odihnă. Unii dintre concetățenii tăi cei care nu mai puteau îndura orele de așteptare de la posturile de pază, începeau deja să-l escaladeze. De pe partea asta a lumii, noi vă așteptam cu sufletul la gură. În dreapta mea, unii deschideau brațele ca să vă amortizeze căderea; în stânga mea, alții se cățarau pe umerii celor mai puternici, ca să vă vadă gonind înapoi pe voi, cei prinși, încă vreo câțiva metri, în menghina voastră de fier. Și strigătele noastre se amestecau cu ale voastre, pentru a vă insufla curaj, pentru a vă risipi teama, pentru a vă spune că eram acolo. Și, deodată, eu, americanca fugită din New York, copilul unei patrii care luptase cu a ta, devenea în mijlocul acestei omeniri regăsite – nemțoaică; și, în naivitatea adolescenței mele, am murmurat la rându-mi Ich Bin ein Berliner și am plâns. Am plâns atât de mult, Tomas...

În seara aceasta, pierdută în mijlocul altei mulțimi, printre toți turiștii care se preumblau pe un debarcader din Montréal, Julia plângea. Lacrimile îi alunecau pe obraji, în timp ce contempla un chip desenat în cărbune.

Anthony Walsh n-o pierdea din ochi. O strigă din nou.

— Julia? Ești bine?

Dar fiica lui era mult prea departe pentru a-l putea auzi; îi despărțea o distanță de aproape douăzeci de ani.

Mulțimea devenise și mai tumultuoasă. Oamenii se grăbeau spre zid. Unii începeau să-l scurme cu unelte de adunătură: șurubelnițe, pietre, pioleți, bricege – mijloace derizorii. Dar trebuia ca acel obstacol să cadă. Și, apoi, la câțiva metri de ruine, s-a produs incredibilul. Unul dintre cei mai mari violonceliști ai lumii se afla la Berlin. Auzind ceea ce se petrece, a venit alături de noi, de voi. Și-a pus jos instrumentul și a început să cânte. Era în seara aceea, sau a doua zi? Ce contează? Notele muzicii lui au străpuns, și ele, zidul. La-uri, fa-uri, si-uri alcătuiau o melodie ce zbura spre noi, de pe portativele pe care dansau cântecele libertății. Acum, nu mai plângeam doar eu singură, tu știi asta. Am văzut multe lacrimi în noaptea aceea. Lacrimile mamei care își strângea în brațe din răspuțeri fiica, amândouă din cale-afară de emoționate că se regăseau după douăzeci și opt de ani în care nu se văzuseră, nu se atinseseră, nu-și simțiseră mireasma. Am văzut tați cu părul alb, căroră li se părea că-și recunosc fiii în mijlocul atâtor altora. I-am văzut pe acei berlinezi ce nu putea fi descătușați decât prin lacrimi din lanțurile răului care li se făcuse. Și, apoi, brusc, în mijlocul tuturora, ți-am văzut chipul apărut sus, pe zid, chipul tău cenușiu din pricina prafului, și ochii. Erai primul bărbat pe care îl descopeream astfel, tu, neamțul din Est, și eu, prima fată din Vest, pe care o vedeai tu.

— Julia, strigă Anthony Walsh.

Ea se întoarse încet spre el, fără să poată rosti un cuvânt, și, apoi, privirea îi reveni la desen.

Ai rămas cocoțat acolo minute în șir, fără să ne putem dezlipi privirile buimace. Aveai sub ochi o lume nouă care ți se oferea în întregime, și mă fixai ca și cum privirile noastre erau legate printr-un fir invizibil. Eu plângeam ca o

toantă, iar tu mi-ai zâmbit. Ai încălecat zidul și ai sărit; eu am făcut ca toți ceilalți: ți-am deschis brațele. Ai căzut peste mine și ne-am rostogolit amândoi pe acel pământ pe care încă nu călcaseși niciodată. Ți-ai cerut scuze în nemțește, eu ți-am răspuns „bună ziua” în englezește. Te-ai ridicat și mi-ai scuturat praful de pe umeri, ca și cum ai fi făcut gestul acesta de când lumea. Îmi spuneai vorbe din care nu pricepeam o iotă. Atunci, din timp în timp, clătina din cap. Am râs, pentru că erai caraghios, iar eu și mai și. Ai întins mâna și ai rostit acel prenume pe care aveam să-l spun de atâtea ori, acel prenume pe care nu l-am mai pronunțat de atâta vreme, Tomas.

Pe chei, o femeie o împinse, fără să-și dea osteneala să se oprească. Julia nu-i acordă nici o atenție. Un vânzător de zdrăngănele îi agită pe sub nas un colier din lemn de culoare deschisă; ea dădu încet din cap, fără să audă vreunul din argumentele pe care omul i le înșira, ca și cum ar fi repetat o rugăciune. Anthony îi dădu desenatoarei șase dolari și se ridică. Ea își prezentă lucrarea: expresia era bine redată, asemănarea perfectă. Mulțumit, el băgă iar mâna în buzunar și dublă suma cerută. Făcu vreo câțiva pași spre Julia.

— Da' ce fixezi atâta de zece minute încoace?

Tomas, Tomas, Tomas, uitasem cât e de plăcut să-ți rostesc numele. Îți uitasem vocea, gropițele din obraji, zâmbetul, până când am văzut desenul ăsta care seamănă cu tine și mi te readuce în amintire. Aș fi vrut să nu pleci niciodată ca reporter în războiul ăla. Dacă aș fi știut, în ziua când mi-ai spus că vrei să devii ziarist, dacă aș fi știut cum avea să se termine totul, ți-aș fi răspuns că e o idee proastă.

Tu mi-ai fi ripostat că un om care spune adevărul despre lume nu poate face o meserie proastă, chiar dacă fotografia este crudă și, mai ales, dacă deranjează. Cu o voce devenita gravă, ai fi strigat că, dacă presa ar fi cunoscut realitatea din spatele zidului, cei ce ne conduc l-ar fi doborât mult mai devreme. Dar ei știau, Tomas, ei cunoșteau viața fiecăruia în parte, nu făceau decât să v-o iscodească; cei ce ne conduc n-au un asemenea curaj, și te aud spunându-mi că trebuia să fi crescut așa cum am crescut eu, în orașe unde poți gândi orice, unde poți spune orice fără teamă, ca să renunți la asumarea riscurilor. Am fi discutat toată noaptea, apoi dimineața și, din nou, toată ziua următoare. Dacă ai ști cât de mult mi-au lipsit disputele noastre, Tomas.

Rămânând fără argumente, aș fi capitulat, așa cum am făcut în ziua când am plecat. Cum să te fi oprit pe tine, care ai fost lipsit de, libertate atâta vreme? Tu aveai dreptate, Tomas; tu te-ai dedicat uneia dintre cele mai frumoase meserii din lume. L-ai întâlnit pe Massoud? Ți-a acordat până la urmă – acum, când sunteți în cer – interviul ăla? A meritat? El a murit la mulți ani după tine. În valea Panchir, cortegiul lui era urmat de mii de oameni, în timp ce ție n-a putut nimeni să-ți adune vreodată rămășițele pământești. Ce curs ar fi luat viața mea, dacă mina aia nu ți-ar fi spulberat convoiul, dacă mie nu mi-ar fi fost frică, dacă nu te-aș fi părăsit cu câțva timp înainte?

Anthony își puse mâna pe umărul Juliei.

— Da' cu cine vorbești?

- Cu nimeni, răspunse ea, tresărind.
- Pari obsedată de desenul ăsta. Îți tremură și buzele.
- Lasă-mă, șopti ea.

A urmat un moment de jenă, o clipă de șovăială. Ți-am făcut cunoștința cu Antoine și Mathias, insistând mult asupra cuvântului „prieteni”, pe care l-am repetat de vreo șase ori ca să înțelegi. Era o prostie; pe vremea aia, engleza ta nu era prea strălucită. Poate că ai înțeles, căci ai zâmbit și i-ai îmbrățișat. Mathias te lipise de pieptul lui și te felicita. Antoine s-a mulțumit să-ți strângă mâna, dar era la fel de emoționat ca amicul lui. Am plecat toți patru în oraș. Tu căutai pe cineva. Am crezut că era o femeie, însă era prietenul tău din copilărie. Pentru că, reușise să treacă zidul cu toată familia, în urmă cu zece ani, de atunci nu-l mai văzuseși. Dar cum să-ți găsești prietenul printre miile de oameni care se îmbrățișau, cântau, beau și dansau în mijlocul străzii? Tu ai spus: „Lumea e mare, prietenia e imensă”. Nu știi dacă era de vină accentul tău sau naivitatea acestei fraze, dar Antoine te-a luat în răs, eu însă găseam că modul tău de-a gândi era fermecător. Era oare cu puțință ca această viață, care îți făcuse atâta rău, să-ți fi cruțat visele de copil, pe care nouă libertatea ni le înăbușise? Am decis să te ajutăm și am străbătut împreună străzile din Berlinul de Vest. Tu pășeai cu hotărâre, ca și cum ți-ai fi stabilit de multă vreme, pe undeva o întâlnire cu prietenul tău. Pe drum, scrutai fiecare chip, dădeai peste trecători căci te întorceai mereu să privești în urmă. Soarele nici nu răsărise când Antoine s-a oprit în mijlocul unei piețe și a strigat: „Dar putem afla măcar cum îi zice tipului ăstuia pe care îl căutăm ca niște tâmpiți de atâtea, ore?” Tu n-ai înțeles întrebarea. Antoine a strigat și maz tare „prenume, Name, Vorname!” Tu ți-ai ieșit din fire și ai zberlat „Knapp!” Era numele amicului căutat. Atunci, ca să te facă să înțelegi că nu se enervase din cauza ta, Antoine a început să zberlească și el „Knapp! Knapp!”

Apucat de un răs nebun, Mathias i-a ținut isonul, împreună cu mine, țipând „Knapp, Knapp”. Tu te-ai uitat la noi ca la niște nebuni și ai pufnit în răs, la rândul tău, repetând „Knapp, Knapp”. Aproape că dansam, cântând cât ne ținea gura numele acelui prieten pe care îl căutai de zece ani.

În mijlocul mulțimii aleia fără număr, un chip s-a întors. Am văzut că privirile vi se întâlniseră; un bărbat de vârsta ta te fixa. Aproape că eram geloasă.

Ca doi lupi răzlețiți de haită, care se regăsesc în vreun colț de pădure, ați rămas neclintiți, urmărindu-vă reciproc, și apoi, Knapp ți-a rostit prenumele „Tomas?” Ce frumos vi se reflectau siluetele în pavajul Berlinului de Vest. Tu își strângeai în brațe prietenul. Bucuria de pe chipurile voastre era sublimă. Antoine plângea, Mathias îl consola. Dacă și ei ar fi fost despărțiți atâtea vreme și fericirea lor de a se fi regăsit ar fi fost la fel, jura el. Antoine bocea și mai abitur, spunându-i că lucrul ăsta era imposibil, fiindcă ei doi se cunoșteau doar de puțină vreme, tu ți-ai pus capul pe pieptul prietenului tău cel mai bun. Ai văzut că te privesc, te-ai redresat imediat și mi-ai repetat: „Lumea e mare, dar prietenia e imensă”. Iar Antoine era de neconsolat.

Ne-am așezat pe terasa unui bar. Frigul ne scrijelea obrajii, dar nouă nici nu ne păsa. Tu și Knapp stăteai puțin mai retrași. Zece ani de viață care trebuie recuperați cer multe cuvinte, iar uneori puțină tăcere. Nu ne-am despărțit nici în cursul nopții, nici a doua zi. În dimineața următoare. Tu i-ai explicat lui Knapp că trebuia să pleci. Nu mai puteai rămâne mult. Bunica ta locuia în partea cealaltă. Nu puteai s-o lași singură, erai unicul ei sprijin. Ar fi împlinit o sută de ani în iarna asta, sper s-o fi regăsit și pe ea acolo unde ești acum. Ce mult am putut s-o iubesc pe bunica ta! Era așa de drăguță când își împletea părul lung și alb, înainte de a ciocăni la ușa noastră. I-ai făgăduit prietenului tău că te vei întoarce imediat, dacă lucrurile nu o vor lua pe vechiul făgaș. Knapp te-a asigurat că porțile n-aveau să se mai închidă niciodată, iar tu ai răspuns: „Poate, dar, dacă o să mai avem de așteptat alți zece ani până să ne revedem, o să mă gândesc la tine în fiecare zi”.

Te-ai ridicat și ne-ai mulțumit pentru darul pe care ți-l făcuserăm. Noi nu făcuserăm nimic, dar Mathias ți-a spus „pentru nimic”, era încântat că ți putuse fi de folos. Antoine a propus să te conducem până la punctul de trecere dintre Vest și Est.

Am pornit; i-am urmat pe toți cei care, ca și tine, se întorceau acasă, pentru că, revoluție-nerevoluție, familiile și casele lor se găseau în cealaltă parte a orașului.

În timp ce mergeam, m-ai luat de mână, iar eu te-am lăsat s-o faci și am umblat în felul acesta, amândoi, kilometri întregi.

— Julia, tremuri și, până la urmă, ai să răcești. Hai să ne întoarcem. Dacă vrei, putem cumpăra desenul ăsta, ca să-l privești cât poțesteți, însă la căldură.

— Nu, n-are preț, trebuie să-l lăsăm aici. Doar câteva clipe, te rog, și, după aia, o să plecăm.

De o parte și de cealaltă a postului de control, niște oameni se încăpățâneau să spargă betonul. Aici, trebuia să ne spunem la revedere. Tu l-ai salutat mai întâi pe Knapp. „Sună-mă cât mai iute posibil”, a adăugat el, întinzându-ți cartea lui de vizită. Oare din cauză că el era ziarist ai vrut și tu să faci aceeași meserie? Să fi fost asta o promisiune de adolescenți, pe care v-ați făcut-o? De sute de ori ți-am pus întrebarea și de sute de ori ai ocolit răspunsul, cu un zâmbet în colțul gurii, așa cum făceai când te sâcăiam. Ai dat mâna cu Antoine și cu Mathias și te-ai întors spre mine.

Dacă ai ști, Tomas, cât de tare mi-a fost teamă în ziua aceea că n-am să cunosc niciodată gustul buzelor tale. Intraseși în viața mea așa cum sosește vara, pe neașteptate, cu străfulgerările acelea de lumină, pe care le descoperi într-o dimineață. Ți-ai trecut palma de-a lungul feței mele, degetele tale mi-au urcat pe obraz și apoi, mi-ai dat o sărutare pe fiecare pleoapă. „Mulțumesc”. Este singurul cuvânt pe care l-ai rostit în timp ce te îndepărtaai. Knapp ne urmărea, i-am surprins privirea. Ca și cum nădăjduia un cuvânt din partea mea, câteva vorbe pe care ar fi vrut să le găsească pentru a șterge pe vecie anii care vă îndepărtaseră unul de celălalt. Acei ani ce vă fasonaseră viețile într-un

mod atât de diferit, lui, care se întorcea la ziarul său, și ție că te întorceai în est.

Am strigat: „Ia-mă cu tine! Vreau s-o cunosc pe acea bunică pentru care te întorci!” și n-am mai așteptat să-mi răspunzi; te-am luat din nou de mână și îți jur că ar fi fost nevoie să se adune toate puterile din lume la un loc ca să mă despartă de tine. Knapp a ridicat din umeri și, văzându-ți aerul uluit, a spus: „Acum, calea e liberă, întoarce-te când vrei!”

Antoine a vrut să mă facă să renunț; după el, asta era o nebunie. Poate, dar niciodată nu mai simțisem o asemenea beție. Mathias i-a tras un cot: de ce se băga? A alergat spre mine și m-a îmbrățișat: „Să ne suni când te întorci la Paris”, a spus el, mângăindu-mi numărul lui de telefon pe un colț de hârtie. La rândul meu, i-am îmbrățișat pe amândoi și am plecat. Nu m-am mai întors niciodată la Paris, Tomas.

Te-am urmat; în zorii zilei de 11 noiembrie, profitând de confuzia care domnea, am trecut frontiera înapoi și poate că, în dimineața aceea, eram prima studentă americană care intra în Berlinul de Est, iar dacă nu era așa, atunci eu eram cea mai fericită dintre toate.

Tu știi, mi-am ținut promisiunea. Ți-amintești de cafeneaua aia întunecată unde m-ai pus să jur că, dacă destinul avea să ne despartă într-o zi, eu trebuia să-mi caut fericirea cu orice preț? Știam prea bine că spuneai asta fiindcă felul meu de a te iubi te sufoca uneori, fiindcă suferiseși prea mult din pricina lipsei de libertate ca să accepți să-mi leg viața de a ta, și chiar dacă te detestam pentru că îmi umbream fericirea cu tot ce putea fi mai rău, m-am ținut de cuvânt.

O să mă mărit, Tomas, mă rog, trebuia să mă mărit sâmbătă, nunta a fost amânată. E o poveste lungă, dar ea ne-a adus până aici. Poate pentru că trebuia să-ți văd o ultimă oară chipul. Pup-o, din partea mea, pe bunica ta din cer.

— Situația asta e ridicolă, Julia. Dacă te-ai vedea, ai zice că ești taică-tău în pană de baterii! Stai acolo, înlemnită de mai bine de un sfert de ceas, și murmuri ceva...

Drept orice răspuns, Julia se îndepărtă. Anthony Walsh își grăbi pașii ca s-o ajungă.

— La urma urmei, pot să știu și eu ce se întâmplă? Insistă el, când fu lângă ea.

Dar Julia se zăvorâse în muțenia ei.

— Uite, continuă el, arătându-i fiicei lui portretul, e strașnic de reușit, adăugă el jovial.

Julia nu-i dădu atenție și continuă să meargă spre hotel.

— Bun, o să ți-l dau mai târziu. Pare-mi-se că nu e cel mai bun moment.

Și, cum Julia continua să tacă, Anthony Walsh îi dădu înainte:

— Oare de ce îmi spune ceva desenul la care te uitai înainte cu atâta atenție? Îmi închipui că asta trebuie să aibă legătură cu comportamentul tău

atât de ciudat de adineauri, când eram pe dig. NU știi, dar chipul ăla avea un aer cunoscut.

— Fiindcă pumnul tău a strivit chipul în chestiune, în ziua când ai venit să mă iei de la Berlin. Fiindcă ăla era chipul omului pe care îl iubeam la optsprezece ani, și de care tu m-ai despărțit când m-ai adus pe sus, înapoi, la New York.

Restaurantul era aproape plin. Un chelner plin de atenție le oferise două cupe de șampanie. Anthony nu se atinsese de a lui, dar Julia și-o băuse dintr-o sorbitură pe a ei, după care continuase cu a lui taică-său și-i făcuse semn chelnerului să-i toarne din nou. Până să le aducă meniurile, era deja cherchelită.

— Ar trebui să te oprești, o sfătui Anthony, în timp ce ea comanda a patra cupă.

— De ce? Are o mulțime de bule și un gust plăcut.

— Te-ai îmbătat.

— Încă nu, rânji ea.

— Ai putea încerca să nu-ți mai dai atâta osteneală. Vrei să strici prima noastră cină? N-ai nici o nevoie să te îmbolnăvești, e de-ajuns să-mi spui că preferi să te întorci.

— Ah, nu! Mi-e foame!

— Poți comanda ceva în camera ta, dacă vrei.

— Păi, știi ceva, cred că nu prea mai sunt la vârsta la care să aud genul ăsta de fraze.

— În copilărie, când încercai să mă provoci, aveai exact același comportament. Dar ai dreptate, Julia, nici tu, nici eu nu mai suntem la vârsta potrivită pentru astfel de chestii.

— Dacă stau bine să mă gândesc, aia a fost singura alegere pe care n-ai făcut-o în locul meu.

— Care Dumnezeu?

— Tomas!

— Nu, a fost prima; după aia, ai făcut multe alte alegeri, dacă-ți amintești.

— Întotdeauna ai vrut să-mi controlezi viața.

— E o boală de care suferă mulți tați. Pe de altă parte, reproșul ăsta, pe care i-l faci cuiva care a strălucit prin absență, este destul de contradictoriu.

— Aș fi preferat să fii absent, dar tu te-ai mulțumit să nu fii lângă mine!

— Julia, te-ai îmbătat! Vorbești tare și e jenant.

— Jenant? Adică, atunci când ai apărut tam-nesam în apartamentul din Berlin n-a fost jenant! Dar când ai urlat la bunica omului pe care îl iubeam și-ai terorizat-o ca să-ți spună unde eram noi, când ai scos din țâțâni ușa camerei în care dormeam și când i-ai spart fața lui Tomas după câteva minute n-a fost jenant?

— Să spunem că a fost un exces, sunt de acord.

— Ești de acord? Dar când m-ai târât de păr până în stradă, unde aștepta mașina, n-a fost jenant? Când traversam holul aeroportului și mă zgâlțâiai de braț ca pe o păpușă dezarticulată n-a fost jenant? Când mi-ai prins tu însuși centura, de teamă să nu fug din avion în timpul zborului, n-a fost jenant? Când am ajuns la New York și m-ai azvârlit în camera mea, în care m-ai încuiat cu cheia ca pe o criminală n-a fost jenant? Toate astea n-au fost jenante?

— Sunt unele momente în care mă întreb dacă, la urma urmei, n-am făcut bine că am murit săptămâna trecută!

— Te rog, nu-mi începe iar cu vorbele tale mari!

— Ah, dar asta n-are nimic de-a face cu încântătoarea ta conversație. Mă gândeam la cu totul altceva.

— La ce, mă rog?

— La comportamentul tău, după ce ai văzut desenul ăla care îi semăna lui Tomas.

Julia se holbă.

— Ce legătură are asta cu moartea ta?

— Ca frază, asta e amuzantă, nu crezi? Să zicem că fără s-o fac dinadins, te-am împiedicat să te măriți sâmbătă! Conchise Anthony Walsh, cu gura până la urechi.

— Asta te bucură atât de tare?

— Că nunta ta a fost amânată? Până adineauri, îmi părea, sincer, rău, acum e mai altfel...

Deranjat de acești doi clienți care vorbeau prea tare, chelnerul interveni ca să ia comanda. Julia ceru friptură.

— Cum să fie? Întrebă chelnerul.

— Probabil că în sânge! Răspunse Anthony Walsh.

— Și pentru domnul?

— Aveți baterii? Îl descusu Julia.

Și, cum chelnerul rămăsese fără glas, Anthony Walsh preciză că el nu va lua cina.

— A te mărita e una, îi spuse el fiicei sale. Dar, dă-mi voie să-ți spun, că a-ți împărți întreaga viață cu cineva e alta. E nevoie de multă dragoste, de mult spațiu. Un teritoriu pe care îl inventezi în doi și unde nu trebuie să te simți la strâmtoare.

— Dar cine ești tu, ca să-mi judeci sentimentele față de Adam? Tu nu știi nimic despre el.

— Eu nu-ți vorbesc despre Adam, ci despre tine, despre acel spațiu pe care vei fi în măsură să i-l acorzi. Dacă orizontul vă este deja umbrat de amintirea altuia, pariul în privința vieții voastre comune nu e câștigat nici pe departe.

— Și tu știi câte ceva despre asta, nu?

— Mama ta a murit, Julia. Eu n-am nici o vină, chiar dacă tu continui să-mi pui moartea ei în cârcă.

— Și Tomas a murit și, chiar dacă n-ai nici o vină, am să te urăsc întotdeauna pentru asta. Așa că, vezi tu, în materie de spațiu, Adam și cu mine avem deschis întregul univers.

Anthony Walsh tuși ușor; câteva picături de transpirație îi apărură pe frunte.

— Transpiri? Întrebă Julia, surprinsă.

— E o ușoară disfuncție tehnologică, de care m-aș fi lipsit, spuse el, tamponându-și fața ușor, cu șervetul. Aveai optsprezece ani, Julia, și voiai să-ți trăiești viața alături de un comunist pe care îl cunoșteai de câteva săptămâni!

— Patru luni!

— Prin urmare, șaisprezece săptămâni!

— Și era un neamț din Est, nu un comunist.

— Mult mai bine!

— Dacă e, cu adevărat, ceva ce n-am să uit niciodată, este motivul pentru care te detestam uneori de nu mai puteam!

— Parcă ne pusese răm de acord să nu folosim, în ceea ce ne privește, imperfectul, mai ții minte? Nu-ți fie teamă să vorbești cu mine la prezent. Chiar dacă am murit, sunt în continuare tatăl tău sau ceea ce a rămas din el..

Chelnerul aduse mâncarea Juliei. Ea îl rugă să-i umple paharul. Anthony Walsh își puse mâna peste paharul ei de șampanie.

— Mai avem de vorbit o serie de lucruri, cred eu.

Chelnerul se îndepărtă fără să fie rugat.

— Stăteai în Berlinul de Est și nu mai știam nimic despre tine. De luni de zile. Care ți-ar fi fost următoarea etapă? Moscova?

— Cum ai reușit să-mi dai de urmă?

— Cu ajutorul articolașului ăluia publicat de tine într-un ziar vest-german. Cineva a avut delicatețea de a-mi trimite o copie.

— Cine?

— Wallace; poate că ăsta a fost modul lui de a-și răscumpăra greșeala, după ce te-a ajutat să pleci din Statele Unite fără știrea mea.

— Ai știut?

— Sau poate că și el era îngrijorat pentru tine și a socotit că era cazul să pună capăt acestor peripeții, înainte să fii cu adevărat în primejdie.

— N-am fost niciodată n primejdie, îl iubeam pe Tomas.

— Până la o anumită vârstă, ești animat de dragostea pentru celălalt, dar, adesea, e vorba de dragostea pentru tine însuși! Tu erai hărăzită să faci dreptul la New York, însă ai lăsat baltă totul și te-ai dus la Paris, să urmezi cursurile de desen de la Bele-Arte. Ajunsă acolo, ai plecat după nu știu câtă vreme la Berlin. Ți-a căzut cu tronc primul întâlnit și, ca prin farmec, adio desen! Ai vrut să devii ziaristă și, dacă nu mă înșală memoria, ca din întâmplare, și el dorea să fie ziarist! E bizar...

— Și ce te durea pe tine?

— Eu i-am spus lui Wallace să-ți dea înapoi pașaportul, în ziua când o să i-l ceri, Julia, și eram în camera de alături, când ai venit să-l recuperezi din sertarul biroului meu.

— De ce atâtea ocolișuri, de ce nu mi l-ai dat tu însuși?

— Pentru că barometrul relației noastre nu arăta chiar vreme bună, dacă-ți amintești. Și, pe urmă, să spunem că, dacă aș fi făcut-o, probabil că asta ar fi denaturat gustul aventurii tale. Lăsându-te să pleci într-un moment când erai complet răzvrătită împotriva mea, călătoria ta căpăta și mai multă savoare, nu-i așa?

— Tu chiar te-ai gândit la toate astea?

— I-am spus lui Wallace unde se aflau actele tale și eram, cu adevărat, în salon. Pentru tot restul, poate că, din partea mea, era și un pic de amor-propriu rănit.

— Tu rănit?

— Și Adam? Întrebă Anthony Walsh.

— Adam n-are nici un amestec aici.

— Îți amintesc, oricât ar fi de ciudat pentru mine să-ți spun asta, că, dacă eu n-aș fi murit, astăzi ai fi fost nevasta lui. Așa că voi încerca să-mi reformulez întrebarea; dar mai întâi, vrei să închizi bine ochii?

Julia nu înțelegea unde voia să ajungă taică-său, dar, în fața insistențelor lui, se execută.

— Închide-i mai bine. Aș vrea să te cufunzi în cea mai deplină întunecime.

— De-a ce ne jucăm?

— Fă și tu măcar o dată ce-ți spun, doar câteva clipe.

Julia își strânse pleoapele și întunericul o cuprinse.

— Ia-ți furculița și mănâncă.

Înveselită, ea se conformă. Mâna îi pipăi fața de masă, până întâlni obiectul dorit. Cu un gest stângaci, încercă, după aceea, să ia o bucățică de carne din farfurie și, fără să aibă idee de ceea ce duce la buze, întredeschise gura.

— Gustul acestui duminicatul nu este mai diferit, acum, că nu-l vezi?

— Poate, răspunse ea, ținând ochii închiși.

— Acum, fă ceva pentru mine și, mai ales, ține pleoapele strânse.

— Te ascult, spuse ea cu glasul înăbușit.

— Gândește-te la un moment fericit.

Și Anthony tăcu, urmărind chipul fiicei sale.

Insula muzeelor. Îmi amintesc că ne plimbam amândoi.

Când m-ai prezentat bunicii tale, prima ei întrebare a fost cu ce mă ocup. Conversația nu decurgea ușor îmi traduceai cuvintele ei în engleza ta rudimentară, căci eu nu vorbeam limba germană. I-am explicat că studiez Artele Frumoase la Paris. Bunica a zâmbit și s-a dus să ia din comodă o ilustrată care reproducea un tablou al lui Vladimir Radskin, un pictor rus care îi plăcea. Apoi, ne-a trimis să luăm aer, să profităm de frumusețea acelei zile.

Nu i-ai spus nimic despre extraordinara ta călătorie, nici o vorbă despre felul în care ne cunoscuserăm. Și, când ne-am despărțit de ea în pragul apartamentului vostru, te-a întrebat dacă l-ai revăzut pe Knapp. Tu ai șovăit îndelung, dar expresia chipului tău mărturisea că vă întâlniserăți. Ea a zâmbit și ți-a spus că e fericită pentru tine.

Ajunși în stradă, m-ai luat de mână și, de fiecare dată când te întrebam unde alergăm așa de repede, îmi răspundeai: „Vino, vino”. Am trecut podețul de pe râul Spree.

Insula muzeelor. Niciodată nu mai văzusem o asemenea aglomerație de clădiri dedicate artei. Credeam că țara ta era făcută doar din griuri, însă aici totul era numai culoare. M-ai dus la Altes Museum. Edificiul acestuia era un imens pătrat, dar, când am intrat, spațiul interior avea forma unei rotonde. Nu mai văzusem niciodată o asemenea arhitectură, atât de stranie, aproape incredibilă. M-ai condus în mijlocul acestei rotonde și am făcut un tur complet împreună. Apoi, m-ai învățat încă o dată și încă o dată, silindu-mă s-a fac din ce în ce mai repede, până m-a apucat amețeala. M-ai oprit din valsul meu nebun, strângându-mă în brațe, și mi-ai spus: „Uite, ăsta-i romantismul german, un cerc în mijlocul unui pătrat, pentru a dovedi că toate diferențele se pot contopi într-un întreg”. Și, apoi, m-ai dus să văd Pergamonul.

— Ei, întrebă Anthony, ai revăzut acel moment de fericire?

— Da, răspunse Julia, cu pleoapele în continuare strânse.

— Pe cine ai văzut?

Ea deschise din nou ochii.

— Nu trebuie să-mi dai răspunsul, el îți aparține, Julia. N-am să mai trăiesc în locul tău.

— De ce faci asta?

— Pentru că, de fiecare dată când îmi închid ochii, eu revăd chipul mamei tale.

— În portretul care îi seamănă, Tomas mi-a apărut, ca o fantomă, ca o umbră ce îmi spunea să merg în pace. Că mă pot mărita fără să mă mai gândesc la el, fără regrete. A fost un semn.

Anthony tuși ușor.

— Dar aia era doar o schiță în cărbune, ce naiba? Dacă o să-mi arunc șervetul, nu o să se schimbe nimic, indiferent dacă el atinge sau nu suportul de umbrele de la intrare. Indiferent dacă ultima picătură de vin se va scurge sau nu în paharul femeii de lângă noi, asta n-o va face să se mărite cu mocofanul alături de care ia cina. Nu te uita la mine ca la un marțian! Dacă imbecilul ăla n-ar fi trântit atât de tare cu iubita lui, încercând s-o impresioneze, n-aș fi auzit tot ce spune chiar de la începutul mesei.

— Vorbești așa pentru că n-ai crezut niciodată în semnele pe care ți le trimite viața! Prea ai multă nevoie să controlezi totul!

— Semnele nu există, Julia! Am aruncat mii de ghemotoace de hârtie în coșul de gunoi din biroul meu, convins că, dacă ating ținta, mi se realizează dorința. Dar chemarea pe care o așteptam nu venea niciodată! Am exagerat

până într-atât pariul ăsta stupid, încât mi-am spus că am nevoie să nimeresc coșul de trei-patru ori la rând, ca să merit recompensa; în doi ani de practică înverșunată, ajunseseam să nimeresc cu hârtia unui top întreg în coșul pus la zece metri distanță, și tot nimic. Într-o seară, trei clienți importanți mă însoțeau la o cină de afaceri. În timp ce unul dintre asociații mei își dădea silința să le prezinte lista tuturor țărilor în care aveam filiale, eu o căutam pe aceea în care trebuia să fi fost femeia pe care o așteptam; îmi imaginam străzile pe unde mergea când pleca de acasă dimineța. La ieșirea din restaurant, unul dintre ei, un chinez, și te rog să nu mă întrebi cum îl chema, mi-a povestit o legendă încântătoare. S-ar părea că, dacă sari în mijlocul unei băltoace în care se reflectă luna, spiritul ei te duce imediat lângă cei de care ți-e dor. Ar fi trebuit să vezi mutra asociatului meu, când am sărit în apa de la rigolă. Clientul meu era ud learcă, chiar și din pălărie îi picura apa. În loc să-mi cer scuze, i-am spus că trucul lui nu merge! Femeia pe care o așteptam nu apăruse. Așa că nici să nu-mi pomenesci de semnele alea idioate de care te agăți când ți-ai pierdut cu desăvârșire credința în Dumnezeu.

— Ți interzic să-mi spui asemenea lucruri! Strigă Julia. Când eram mică, aș fi sărit în mii de băltoace, în mii de șuvoaie, numai să te întorci seara. E prea târziu ca să-mi spui mie genul ăsta de povești. Copilăria mea a rămas departe, în trecut!

Anthony Walsh își privi, cu un aer trist, fiica. Ea își împinse scaunul, se ridică și ieși din restaurant.

— Scuzați-o, îi spuse el chelnerului, în timp ce puneva câteva bancnote pe masă. De vină cred că e șampania dumneavoastră. Are prea multe bule!

Porniră spre hotel. Nici un cuvânt de-al lor nu tulbură tăcerea nopții. Străbătură străduțele vechiului oraș. Julia nu mergea chiar drept. Uneori, se poticnea de câte o piatră de pavaj. Anthony întindea imediat brațul ca s-o susțină, dar ea își restabilea echilibrul și îl respingea, fără să-l lase s-o atingă.

— Sunt o femeie fericită! Spuse ea, clătinându-se. Fericită și absolut înfloritoare! Am o meserie pe care o iubesc, stau într-un apartament pe care îl iubesc, am un prieten foarte bun, pe care-l iubesc, și o să mă căsătoresc cu bărbatul pe care-l iubesc! Înfloritoare! Repetă ea, bâlbâindu-se.

Glezna i se răsuci; Julia își reveni la țanc și se lăsă în jos, alunecând de-a lungul unei felinar.

— Rahat! Mormăi ea, stând pe trotuar.

Julia nu dădu nici o atenție mâinii întinse de taică-său ca s-o ajute să se ridice. El îngenunche și i se așeză alături. Străduța era pustie. Rămaseră amândoi acolo, lipiți de felinar. Trecură zece minute. Anthony scoase o punguță din buzunarul pardesiului.

— Ce-i asta? Întrebă ea.

— Bomboane.

Julia dădu din umeri și întoarse capul.

— Cred că-s vreo doi-trei ursuleți de ciocolată care se plimbă pe la fund... După ultimele știri, se pare că ar jongla cu o serpentină de lemn dulce.

Julia tot nu reacționa. Atunci, el făcu un gest ca și cum ar fi vrut să bage dulciurile în buzunar, dar ea îi smulse punguța din mână.

— Când erai mică, adoptaseși o mătă vagaboandă, spuse Anthony, în timp ce Julia înfuleca al treilea ursuleț. O iubeai tare mult și pe ea, până când, după opt zile, a plecat. Acum vrei să ne întoarcem?

— Nu răspunse Julia, molfăind.

O șaretă la care era înhămat un cal roșcovan trecu prin fața lor. Anthony îl salută pe vizitiu cu un semn din mână.

Ajunseră la hotel după o oră. Julia traversă holul și luă liftul din dreapta, în timp ce Anthony urca în cel din stânga. Se regăsiră pe palierul ultimului etaj și străbătură unul lângă altul coridorul, până la ușa apartamentului nupțial, unde Anthony își lăsă fiica să treacă înainte. Julia se duse direct în camera ei. Anthony intră în a lui.

Julia se trânti imediat în pat și scotoci în geantă, după telefonul mobil. Se uită la ceas și îl sună pe Adam. Îi răspunse căsuța vocală. Ea așteptă sfârșitul mesajului și închise înainte de mica sonerie fatidică. Îl sună pe Stanley.

— Văd că ești în formă.

— Îmi lipsești al naibii de mult, știi asta.

— N-aveam nici cea mai mică idee. Ei, cum e călătoria?

— Cred că o să mă întorc mâine.

— Deja? Ai găsit ce căutai?

— Esențialul, cred.

— Adam abia a plecat de la mine, o anunță Stanley, cu glas grav.

— A venit să te vadă?

— Exact asta ți-am spus. Ești băută?

— Puțin.

— Chiar așa de bine ți-e?

— Păi, da. Ce-oți avea toți de vreți să mă simt rău?

— În ceea ce mă privește, sunt singur cuc.

— Ce voia?

— Să vorbească despre tine, îmi închipui, doar dacă nu cumva o trece pe invers. Dar, în cazul ăsta, și-a irosit seara, că nu e deloc genul meu.

— Adam a venit ca să-ți vorbească despre mine?

— Nu, a venit ca să-i vorbesc eu despre tine. Asta fac oamenii când le e dor de persoana iubită.

Stanley auzi răsuflarea Juliei în receptor.

— Era trist, scumpo. N-am vreo simpatie deosebită pentru el, și n-am ascuns asta niciodată, dar nu-mi place să văd un om nefericit.

— De ce era trist? Întrebă ea, cu o voce din care răzbătea o sinceră părere de rău.

— Tu ori te-ai tâmpit de tot, ori ești criță! E disperat pentru că, după două zile de la anularea căsătoriei, logodnica lui... Doamne, ce mă calcă pe nervi când îți spune așa, e o chestie atât de răsuflată... mă rog, logodnica lui

pleacă fără să-i lase vreo adresă sau să-i dea vreo explicație în legătură cu fuga asta a ei. Ți se pare suficient de clar, sau vrei să-ți curierez un tub de aspirină?

— Mai întâi, n-am plecat fără adresă și, pe urmă, am trecut să-l văd...

— Vermont? Ai avut îndrăzneala să-i spui că pleci în Vermont? Asta numești tu adresă?

— E vreo problemă cu Vermontul? Întrebă Julia, stingherită.

— Nu, în fine, nu, până n-am făcut eu o gafă.

— Ce-ai făcut? Întrebă Julia, ținându-și răsufarea.

— I-am spus că ești la Montréal. Cum voiai să-mi închipui o asemenea tâmpenie? Data viitoare, când mai minți, anunță-mă și pe mine, ca să-ți dau lecții sau ca să ne punem măcar de acord.

— Rahat!

— Mi l-ai luat de pe limbă...

— Ați cinat împreună?

— I-am făcut o gustărică mică de tot...

— Stanley!

— Ce? Doar nu era să-l las să moară de foame! Nu știu ce mișculezi tu la Montréal, scumpo, nici cu cine, și am înțeles că asta nu e treaba mea, dar sună-l, te rog, pe Adam, e cel mai neînsemnat lucru pe care-l poți face!

— Nu-i deloc chestia la care te gândești tu, Stanley.

— Da' cine ți-a spus că eu gândesc? Ca să fii liniștită, l-am asigurat că plecarea ta n-are nimic de-a face cu voi doi, că ai plecat pe urmele lui taică-tău. Vezi, ca să minți, îți trebuie oareșcare talent!

— Dar îți jur că n-ai mințit!

— Am adăugat că moartea lui te-a zguduit și că este importat pentru cuplul vostru ca tu să poți închide ușa trecutului tău, care rămăsese întredeschisă. Nimeni n-are nevoie de curent în viața lui amoroasă, nu-i așa? Julia tăcu din nou.

— Prin urmare, unde ai ajuns cu cercetarea istoriei lui papa Walsh?

Continuă să întrebe Stanley.

— Cred că am descoperit ceva mai mult, din ceea ce mă făcea să-l detest.

— Perfect! Și altceva?

— Poate și ceva din ceea ce mă făcea să-l iubesc.

— Și vrei să te întorci mâine.

— Nu știu. Fără îndoială, ar fi mai bine să-l regăsesc pe Adam.

— Înainte de ce...?

— Adineauri, am fost la plimbare. Am întâlnit o portretistă.

Julia îi povesti lui Stanley ce descoperire făcuse în vechiul port din Montréal și, măcar de data asta, prietenul ei n-o mai blagoslovi cu una dintre replicile lui mușcătoare.

— Vezi? E timpul să mă întorc, nu? Nu-mi priește să plec din New York. Și, pe urmă, dacă nu vin mâine, cine o să-ți poarte noroc?

— Vrei un sfat cu adevărat bun? Scrie pe o foaie de hârtie tot ce-ți trece prin cap și fă exact pe dos! Noapte bună, scumpo...

Stanley închisese. Julia se dădu jos din pat și se duse la baie, fără să audă pașii înăbușiți ai lui taică-său, care se întorcea în camera lui.

Cerul de deasupra Montréalului era purpuriu. Salonul care despărțea cele două camere ale apartamentului se scâldea într-o lumină blândă. Cineva bătu în ușă. Anthony îi deschise chelnerului de etaj și-l lăsă să împingă căruciorul în mijlocul încăperii. Tânărul se oferă să aranjeze masa pentru micul dejun, dar Anthony îi strecură câțiva dolari în buzunar și luă de pe cărucior mâncarea comandată. Când băiatul ieși, Anthony avu grijă ca ușa să se închidă fără zgomot. El șovăi între măsuța joasă și gheridonul de lângă ferestrele care ofereau o panoramă atât de frumoasă. Optă pentru priveriște și așeză cu o mie de precauții fața de masa, farfuria, tacâmurile, carafa cu suc de portocale, bolul de cereale, coșulețul cu vienezării și un trandafir care se înălța, mândru, în vază. Făcu un pas în spate, deplasă floarea, care se părea că nu stă chiar la mijloc, și cana de lapte, care ar fi fost mai bine plasată lângă coșulețul cu chifle. Așeză în farfuria Juliei un sul de hârtie legat cu o fundă roșie și îl acoperi cu șervetul. De data asta, se îndepărtă chiar cu vreun metru și verifică armonia poziției sale. După ce își strânse din nou nodul cravatei, ciocăni discret la ușa fiicei sale și anunță că doamna era servită. Julia mormăi și întrebă cât e ceasul.

— E timpul să te scoli; autobuzul școlii trece în cincisprezece minute și iar o să-l pierzi!

Înfășurată în cuvertura care îi ajungea până la nas, Julia deschise un ochi și se întinse. De mult nu mai dormise așa de adânc. Își trecu mâna prin păr, ciufulindu-l, și își ținu pleoapele strânse, până când privirea i se obișnuiește cu lumina zilei. Se ridică dintr-o săritură, dar se așeză pe marginea patului, cuprinsă de amețală. Deșteptătorul de pe noptieră arăta ora opt.

— De ce așa devreme? Bombăni ea, intrând în baie.

Și, în timp ce Julia își făcea dușul, Anthony Walsh, așezat în fotoliul din salonaș, contempla funda roșie ce trecea de marginea farfuriei și ofta.

Avionul Air Canada decolase la ora 7 și 10 de pe aeroportul Newark. Glasul comandantului de bord hârâi în microfon, anunțând că începuse coborârea spre Montréal. Aparatul avea să atingă solul la ora prevăzută în program. Șeful de cabină îl înlocui și începu să înșire reglementările uzuale, ce trebuiau respectate la aterizare. Adam se întinse cât era de lung. Puse măsuța în lăcașul ei și se uită pe hublou. Avionul survola fluviul Saint-Laurent. În depărtare, se contura marginea orașului și se zărea Mont-Royal. Aparatul MD-80 se înclină. Adam își strânse centura. La postul de pilotaj, în față, balizele pistei începeau să se vadă.

Julia își strânse cordonul halatului și intră în salonaș. Privi masa pusă și îi zâmbi lui Anthony, care îi oferă un scaun.

— Ți-am comandat ceai Earl Grey, spuse el, umplându-i ceașca. Tipul de la room-service mi-a propus ceai negru, negru-negru, galben, alb, verde, fumuriu, din China, din Sechuan, din Taiwan, din Coreea, din Ceylon, din

India, din Nepal, și le uit pe celelalte patruzeci pe care mi le-a citat, până când l-am amenințat că, dacă mai continuă, mă sinucid.

— Earl Grey e foarte bun, răspunse Julia, desfăcându-și șervetul.

Se uită la sulul cu fundă roșie și se întoarse, întrebătoare, spre tatăl ei.

Anthony i-l luă imediat din mâini.

— O să-l deschizi după micul dejun.

— Ce e? Întrebă Julia.

— Acolo, spuse el, arătând spre vienezării, chestiile alea lungi și răsucite se numesc cornuri, alea dreptunghiulare din care se vede ceva maro, sunt pâinișoare cu ciocolată, iar melcii ăia mari, cu fructe uscate deasupra, sunt pâinișoare cu stafide.

— Eu. Vorbeam de chestia aia cu fundă roșie, pe care o ascunzi la spate.

— După aia, ți-am spus adineauri.

— Atunci, de ce ai mai pus-o în farfuria mea?

— M-am răzgândit; mai bine mai târziu.

Julia profită de faptul că Anthony era întors cu spatele și îi smulse pe furis, cu un gest rapid, sulul din mână.

Desfăcu funda și derulă foaia de hârtie. Sub ochii ei chipul lui Tomas zâmbea din nou.

— Când l-ai cumpărat? Întrebă Julia.

— Ieri, când ne-am despărțit pe debarcader. Tu mergeai înainte, fără să fii atentă la mine. I-am dat desenatoarei un bacșiș gras. Mi-a spus că-l pot lua, pentru ca nu făcea nimic cu el: clientul nu-l voise.

— De ce?

— M-am gândit că o să-ți facă plăcere. L-ai privit atâta timp!

— Te-am întrebat care e motivul adevărat pentru care l-ai cumpărat, insistă Julia.

Anthony se așeză pe canapea, uitându-se țintă la fiică-sa.

— Pentru că trebuie să stăm de vorbă. Speram să nu fie nevoie niciodată să discutăm despre asta și mărturisesc că am ezitat să abordez subiectul. De altfel, nu mi-am închipuit nici o secundă că escapada noastră ne va aduce până aici, riscând să fie compromisa, căci îți prevăd deja reacția, dar, pentru că semnele, după cum spui tu atât de bine, îmi arată calea... prin urmare, trebuie să-ți mărturisesc ceva.

— Termină cu aiurelile astea și mergi direct la subiect, spuse ea pe un ton mușcător.

— Julia, cred că Tomas nu e cu desăvârșire mort.

Adam turba. Călătorise fără bagaje, pentru a ieși cât mai repede din aeroport, dar pasagerii unui 747 care venise din Japonia invadaseră deja ghișeele vămii. Se uita la ceas. Coadă din fața lui îl făcea să prevadă o așteptare de vreo douăzeci de minute bune, până să se poată arunca într-un taxi.

„Sumimasen!” Cuvântul ăsta îi răsărise în amintire la țanc. Omologul său dintr-o editură japoneză îl folosea atât de des, încât Adam trăsese concluzia că a-ți cere scuze era probabil o tradiție japoneză. „Sumimasen, scuzați-mă”,

repetă el de zece ori, strecurându-se printre pasagerii zborului JAL; și, după alți zece „Sumimasen”, Adam reuși să-și prezinte pașaportul în fața ofițerului de la vama canadiană, care i-l ștampilă și i-l dădu imediat înapoi. Fără să țină cont de interdicția de a folosi telefoanele mobile până la ieșirea din zona de recuperare a bagajelor, și-l scoase pe al lui din buzunarul vestonului și formă numărul Juliei.

— Cred că asta e soneria telefonului tău, probabil că l-ai lăsat în cameră, spuse Anthony destul de încurcat.

— Nu schimba vorba. Ce înțelegi mai exact prin „nu e cu desăvârșire mort?”

— Viu ar fi un termen la fel de potrivit...

— Tomas e în viață? Întrebă Julia, clătinându-se.

Anthony dădu din cap în mod afirmativ.

— Cum de știi asta?

— Din cauza scrisorii lui. De obicei, oamenii care nu mai sunt pe lumea asta nu pot scrie. Cu excepția mea, te rog să remarci... Nu mă gândisem la asta, dar e încă o chestie epatantă...

— Ce scrisoare? Întrebă Julia.

— Pe care ai primit-o la șase luni după accidentul acela îngrozitor. Era expediată din Berlin, iar pe dosul plicului figura numele lui.

— N-am primit niciodată vreo scrisoare de la Tomas. Spune-mi că nu-i adevărat!

— Nu o puteai primi pentru că plecaseși de acasă, iar eu nu ți-o puteam trimite, pentru că nu-mi lăsaseși nici o adresă. Îmi imaginez că acesta va fi încă un motiv de adăugat pe lista ta.

— Ce listă?

— Cea cu motivele pentru care mă detestai.

Julia se ridică și dădu deoparte masa cu micul dejun.

— Parcă stabiliserăm că între noi nu va exista imperfectul, mai ții minte? Așa că poți pune această ultimă frază la prezent, strigă ea, ieșind din salon.

Ușa camerei se trânti, iar Anthony, singur în mijlocul salonului, se așeză în locul pe care-l ocupase ea.

— Ce risipă! Murmură el, uitându-se la coșulețul cu vienezării.

De data asta nici vorbă să facă vreo mișculație ca s-o ia înainte la coada de așteptare a taxiurilor. O femeie în uniformă îi indica fiecărui pasager vehiculul care îi revenea. Adam trebuia să-și aștepte rândul. Formă din nou numărul Juliei.

— Oprește-l sau răspunde, e agasant! Spuse Anthony, intrând în camera Juliei.

— Ieși afară!

— Julia! Asta a fost acum aproape douăzeci de ani, ei, fir-ar al naibii!

— Și în aproape douăzeci de ani n-ai găsit niciodată ocazia să-mi spui? Urlă ea.

— În douăzeci de ani, am avut puține ocazii să stăm de vorbă! Răspunse el, pe un ton autoritar. Și chiar dacă am fi găsit un moment pentru asta nu știu dacă aș fi făcut-o! La ce bun! Ca să-ți dau încă un pretext pentru a întrerupe ceea ce începuseși? Aveai prima ta slujbă la New York, o garsonieră pe 42nd Street, un iubit care făcea cursuri de teatru, dacă nu mă înșel, apoi un altul, care își expunea picturile alea oribile în Queens, și pe care, de altfel, l-ai părăsit exact înainte de a-ți schimba serviciul și coafura, sau poate era invers?

— Și cum de erai la curent cu toate astea?

— Dacă pe tine nu te-a interesat niciodată viața mea, nu înseamnă că eu n-am făcut tot posibilul să ți-o urmăresc întotdeauna pe a ta.

Anthony își privi îndelung fiica și o porni din nou spre salon. Ea îl chemă înapoi când ajunse în prag.

— Ai deschis-o?

— Nu mi-am îngăduit niciodată să-ți citesc corespondența, spuse el fără să se întoarcă.

— Ai păstrat-o?

— E în camera ta, în fine, vorbesc de cea pe care o aveai când stăteai acasă. Am pus-o în sertarul biroului la care învățai; am considerat că ăla era locul unde trebuia să te aștepte.

— De ce nu mi-ai spus nimic când m-am întors la New York?

— Dar tu de ce ai așteptat șase luni ca să-mi telefonezi, după ce te-ai întors la New York, Julia? Și încă ai făcut-o pentru că ghiciseși că te-am zărit în vitrina negustorului ăluia din Soho! Sau te pomenești că, după atâția ani de absență fără să-mi trimiți nici o veste, ți s-o fi făcut dor de mine! Dacă tu crezi că acela care a câștigat întotdeauna partida dintre noi doi am fost eu te înșeli!

— Fiindcă, pentru tine, ăsta era un joc?!

— Nu cred; când erai mică, aveai marele talent de a-ți strica jucăriile.

Anthony puse pe pat un plic.

— Îți las asta, adăugă el. Cu siguranță că ar fi trebuit să abordez subiectul mai demult, dar n-am avut posibilitatea.

— Ce e? Întrebă Julia.

— Biletele noastre pentru New York. Le-am comandat la recepție de dimineață, în timp ce vorbeai. Ți-am spus că îți anticipasem reacția și mi-am închipuit că această călătorie se oprește aici. Îmbracă-te, ia-ți geanta și vino în hol. Mă duc să plătesc nota.

Anthony ieși și închise încet ușa în urma lui.

Autostrada era arhiplină. Taxiul o luă pe strada Saint-Patrick. Și pe acolo, circulația era la fel de densă. Șoferul propuse să intre iar pe 720, ceva mai încolo, și să taie drumul pe bulevardul René-Lévesque. Pe Adam îl durea în cot de itinerar, numai să ajungă cât mai repede. Șoferul oftă, degeaba își pierdea clientul răbdarea, el nu putea face nimic altceva în plus. În treizeci de minute, aveau să ajungă la destinație, poate într-un timp ceva mai scurt, dacă traficul devenea mai ușor după intrarea în oraș. Și când te gândești că unii

spun cum că taximetriștii n-ar fi amabili..., el dădu radioul mai tare, ca să pună capăt conversației.

Acoperișul unui turn situat în cartierul afacerilor din Montréal începea deja să se zărească; nu mai era mult până la hotel.

Cu o geantă pe umăr, Julia traversă holul și păși cu hotărâre spre recepție. Recepționarul șef își părăsi postul și îi ieși înainte.

— Doamnă Walsh! Spuse acesta, deschizându-și larg brațele. Domnul vă așteaptă afară, limuzina pe care am comandat-o are o mică întârziere; azi, ambuteiajele sunt ceva de groază.

— Mulțumesc, răspuse Julia.

— Îmi pare nespus de rău, doamnă Walsh, că ne părăsiți așa de repede; sper că responsabilă pentru aceasta plecare nu a fost calitatea serviciilor noastre! Spuse el, mâhnit.

— Cornurile dumneavoastră sunt epatante! Îi replică pe dată Julia. Și, o dată pentru totdeauna, nu sunt doamnă, ci domnișoară!

Ea ieși din hotel și îl descoperi pe Anthony, care aștepta pe trotuar.

— Mașina n-o să mai întârzie mult, spuse el. Uite-o!

Un Lincoln negru opri în dreptul lor. Înainte de a coborî pentru a-i întâmpina, șoferul deschise portbagajul. Julia smuci portiera și luă loc pe banchetă. În timp ce băiatul care căra bagajele le băga înăuntru gențile de voiaj, Anthony ocoli mașina. Un taxi claxonă la câțiva metri de el, gata să-l răstoarne.

— Oamenii ăștia, care nu-s deloc atenți! Bodogăni șoferul, oprind pe banda a doua, în fața hotelului Saint-Paul.

Adam îi întinse un pumn de dolari și, fără să aștepte restul, se repezi spre ușa turnantă. Se prezentă la recepție și întrebă în ce cameră stătea domnișoara Walsh.

Afară, limuzina neagră aștepta ca taxiul care o bloca – și în care șoferul își număra banii, fără să pară cătuși de puțin grăbit – să catadicsească să demareze.

— Domnul și doamna Walsh au părăsit deja hotelul, răspuse, cu părere de rău, recepționera...

— Domnul și doamna Walsh? Repeta Adam, insistând asupra cuvântului „domnul”.

Recepționarul șef își dădu ochii peste cap și se prezentă.

— Vă pot ajuta cu ceva? Întrebă el, febril.

— Soția mea a fost în hotelul dumneavoastră noaptea trecută?

— Soția dumneavoastră? Întrebă recepționarul șef, aruncând o privire peste umărul lui Adam.

Limuzina tot nu se urnea din loc.

— Domnișoara Walsh!

— Domnișoara a fost într-adevăr printre noi noaptea trecută, însă a plecat.

— Singură?

— Nu cred s-o fi văzut însoțită, răspunse recepționarul șef tot mai încurcat.

Un concert de claxoane îl făcu pe Adam să se întoarcă în direcția străzii.

— Domnule? Intervenii recepționarul șef, pentru a-i capta din nou atenția. V-am putea oferi o gustare?

— Recepționera dumneavoastră tocmai mi-a spus că domnul și doamna Walsh au părăsit hotelul! Asta înseamnă două persoane; ea era singură sau nu? Insistă Adam, pe un ton ferm.

— Probabil că funcționara noastră s-a înșelat, afirmă recepționarul șef, fulgerând-o pe tânăra femeie cu privirea. Am avut mulți clienți... O cafea, un ceai poate?

— A plecat de mult?

Recepționarul șef aruncă o privire discretă spre strada. În sfârșit, limuzina neagră o luă din loc. Omul oftă ușurat, văzându-o că se îndepărtează.

— Cred că de câtăva vreme, răspunse el. Avem niște sucuri de fructe excelente! Permiteți-mi să vă conduc în sala unde se servește micul dejun, sunteți invitatul meu.

Cât ținu drumul, nu schimbaseră o vorbă. Julia stătea cu nasul lipit de hublou.

De fiecare dată când luam avionul, îți pândeam chipul printre nori; de fiecare dată îmi imaginam trăsăturile tale în formele acelea, care se risipeau în văzduh. Îți scrisesem o sută de scrisori, o sută promisem și eu de la tine, câte două de fiecare săptămână ce trecea. Ne juraserăm că ne vom regăsi, de îndată ce voi avea posibilitatea. Când nu studiam, munceam ca să câștig mijloacele mulțumită cărora aveam să mă întorc, într-o zi, la tine. Am servit în restaurante, am plasat oamenii la locurile lor, în sălile de cinema, asta când nu distribuam prospecte; și fiecare gest pe care îl făceam mă ducea cu gândul la dimineața când aveam să aterizez, în sfârșit, la Berlin, pe acel aeroport unde mă așteptai tu.

Câte nopți n-am adormit sub privirea ta, cu gândul la hohotele de râs care ne pufneau pe străzile orașului cenușiu! Bunica ta îmi spunea uneori, atunci când mă lăsa singură cu ea, să nu cred în dragostea noastră. Că n-o să dureze. Prea erau multe diferențe între noi, eu, o fată din Vest, și tu, un băiat din Est. Dar, de fiecare dată când te întorceai și mă luai în brațe, o priveam peste umărul tău și-i zâmbeam; sigură că n-avea dreptate. Când tatăl meu m-a urcat cu forța în mașina care aștepta jos, sub ferestrele tale, ți-am urlat numele, aș fi vrut să-l auzi. În seara când s-a anunțat la știri „incidentul” de la Kabul, în urma căruia pieriseră patru ziariști, dintre care unul german, am știut imediat că era vorba de tine. Corpul mi s-a golit de sânge. Și, în restaurantul unde ștergeam niște pahare, ascunsă după o veche tejghea de lemn, mi-am pierdut cunoștința. Crainicul spunea că vehiculul vostru trecuse peste o mină uitată de trupele sovietice, ca și cum destinul voise să te înhațe din nou, să nu te lase niciodată să-ți dobândești libertatea. Ziarele nu făceau nici o precizare: patru victime – lumii îi era de ajuns să știe atâta. Ce contează

identitatea celor ce mor, ce contează viețile lor, ce contează numele celor care le vor duce dorul. Dar eu știam că tu erai germanul despre care vorbeau. Mi-au trebuit două zile ca să pot da de Knapp; două zile în care n-am fost în stare să înghit nimic.

Apoi, m-a sunat el, în sfârșit; după glasul lui, am înțeles imediat că pierduse un prieten, iar eu pe cel pe care-l iubeam. Prietenul lui cel mai bun, repeta fără încetare Knapp. Se învinovăța că te-a ajutat să devii reporter; iar eu, cu sufletul sfâșiat, îl consolam. Ți-ai oferit posibilitatea de a fi cel care voiai tu să fii. Eu îi spuneam cât de mult îți reproșai că nu știuseși niciodată cum să-i mulțumești, cu ce cuvinte. Atunci, Knapp și cu mine am vorbit despre tine, ca să nu ne părăsești cu desăvârșire. El a fost cel care mi-a spus că trupurile voastre nu aveau să fie niciodată identificate. Un martor povestise că, atunci când a explodat mina, camionul vostru a fost spulberat. Bucăți de tablă zăceau risipite pe șosea, la distanță de zeci de metri, iar în locul unde muriserăți voi nu mai rămăseseră decât un crater căscat și o caroserie dislocată, martori ai absurdității și cruzimii oamenilor. Knapp nu-și putea ierta că te-a trimis acolo, în Afganistan. Făcuse o înlocuire în ultimul minut, spunea, hohotind de plâns. Ce n-ar fi dat să nu fi fost tocmai tu lângă el, când căuta un om care să plece cât mai repede. Dar eu îmi dădeam seama că îți oferisese, în felul acesta, cel mai frumos cadou pe care-l putem spera. Îmi pare nespuse de rău, nespuse de rău, repeta Knapp, plângând, în hohote, iar eu, disperată, eram incapabilă să vărs o lacrimă, dacă aș fi plâns, te-aș fi pierdut și mai mult. N-am putut să închid telefonul, Tomas, am pus receptorul pe teșghea, mi-am desfăcut șorțul și am ieșit în stradă. Am mers în neștire, unde vedeam cu ochii. În jurul meu, orașul trăia ca și cum nu se întâmplase nimic. Cine putea să știe aici, că în dimineața asta, la periferia Kabulului, un bărbat de treizeci de ani, care se numea Tomas, murise aruncat în aer de o mină? Cui i-ar fi păsat? Cine putea înțelege că n-aveam să-l mai văd, că lumea mea n-avea să mai fie niciodată la fel?

N-am mâncat două zile, ți-am spus? Nu contează. Aș fi spus totul de două ori, pentru a continua să-ți vorbesc despre mine, pentru a te auzi vorbindu-mi despre tine. La colțul unei străzi, m-am prăbușit.

Știi că mulțumită ție l-am cunoscut pe Stanley, care mi-a devenit cel mai bun prieten chiar din clipa în care ne-am întâlnit? Ieșea dintr-o cameră învecinată cu a mea. Pășea cu un aer pierdut, pe culoarul acela de spital; ușa mea era întredeschisă, el s-a oprit, m-a privit, cum stăteam culcată în patul meu, și mi-a zâmbit. Nici un clown din lume nu și-ar fi putut pune pe chip un zâmbet așa de trist. Buzele îi tremurau. Deodată, a murmurat acele cuvinte pe care eu mi le interziceam; dar lui îi puteam, în sfârșit, mărturisii, pentru că nu-l cunoșteam. Când i te destăinuiești unui necunoscut nu este ca atunci când îi spui unui apropiat; mărturisirea ta nu face ca acel adevăr să devină ireversibil, ea nu este decât un abandon pe care-l poți șterge cu guma necunoașterii. „A murit”, a spus Stanley, iar eu i-am răspuns: „Da, a murit”. El vorbea despre prietenul lui, iar eu îi vorbeam despre tine. Era ca și cum Stanley și cu mine ne-am fi cunoscut în ziua când îl pierdusem amândoi pe omul iubit. Edward se

prăpădise de sida, iar tu din pricina altei pandemii care continuă să facă ravagii în rândul oamenilor. El s-a așezat la picioarele patului meu, m-a întrebat dacă am putut să plâng și, pentru că i-am spus adevărul, mi-a mărturisit că nici el. Mi-a întins mâna, eu i-am luat-o în mâna mea și am vărsat primele noastre lacrimi, cele care pe tine te duceau departe de mine, iar pe Edward departe de el.

Anthony Walsh refuză băutura oferită de stewardesă. Aruncă o privire spre spatele avionului. Cabina era aproape goală, iar Julia preferase să se așeze la zece rânduri distanță, lângă hublou, cu privirea mereu pierdută în văzduh.

Când am ieșit din spital, am plecat de acasă. Am legat cu o fundă roșie cele o sută de scrisori de la tine. Le-am pus bine în sertarul biroului din camera mea. Ca să-mi amintesc, nu mai aveam nevoie să le citesc. Am umplut o valiză și am plecat fără să-i spun la revedere lui taică-meu. Nu puteam să-l iert pentru că ne despărțise. Economii pe care le făcusem cu gândul la ziua când ne vom revedea le-am folosit pentru a trăi departe de el. După câteva luni, îmi începeam cariera de desenatoare și viața trăită fără tine.

Stanley și cu mine ne petreceam timpul împreună. Așa s-a născut prietenia noastră. În perioada aceea, el lucra într-un talcioc din Brooklyn. Ne luasem obiceiul să ne întâlnim seara, la mijlocul podului. Uneori, stăteam sprijiniți cu orele de balustradă, uitându-ne la vapoarele care pluteau în susul și în josul fluviului; alteori, ne plimbam pe maluri. El îmi vorbea despre Edward, iar eu îi vorbeam despre tine și, seara, când se întorcea acasă, fiecare ducea câte ceva din tine în bagajul lui.

Am căutat umbra corpului tău în umbrele lăsate de copaci pe trotuar, dimineața; am căutat trăsăturile chipului tău în reflexele Hudsonului; am căutat zadarnic cuvintele tale în adierile vântului ce sufla prin oraș. Timp de doi ani, am re trăit astfel fiecare dintre momentele noastre de la Berlin, uneori. Râdeam de noi, dar fără a conțeni să mă întorc cu gândul la tine.

N-am primit niciodată scrisoarea ta, Tomas, cea prin care aș fi aflat că ești în viață. Nu știu ce-mi scriai. Era acum aproape douăzeci de ani, dar am strania senzație ca mi-ai trimis-o ieri. Poate că, după toate acele luni când nu știusem nimic de tine, mă anunțai că hotărâseși să nu mă mai aștepti niciodată într-un aeroport. Că timpul scurs de la plecarea mea devenise prea lung. Că sosise, poate, acea clipă când sentimentele se ofilesc; și dragostea are toamna ei, pentru cel care a uitat gustul celui alt. Poate că tu încetaseși să mai crezi în ea, poate că te pierdusem în alt fel. Pentru o scrisoare, douăzeci de ani – sau cam pe acolo – făcuți pe drum, înseamnă un răstimp prea îndelungat.

Noi nu mai suntem aceiași. Aș mai face oare drumul de la Paris la Berlin? Ce s-ar întâmpla dacă privirile ni s-ar întâlni din nou, tu de o parte a zidului, eu de cealaltă? Mi-ai mai deschide brațele, așa cum i le-ai întins lui Knapp, într-o seara de noiembrie 1989? Am mai pleca să batem străzile unui oraș care a întinerit, în timp ce noi am îmbătrânit? Buzele tale ar mai avea aceeași dulceață de odinioară? Poate că scrisoarea asta ar fi trebuit să rămână în sertarul biroului.

Poate că ar fi fost mai bine așa.

Stewardesa o bătu pe umăr. Trebuia să-și pună centura de siguranță. Avionul se apropia de New York.

Adam era nevoit să se împace cu gândul că are de stat o parte din zi la Montréal. Funcționara de la Air Canada se dăduse peste cap ca să-l servească, dar, vai, singurul loc disponibil pentru New York era la bordul unui avion care decola la orele șaisprezece. El încercase în repetate rânduri să dea de Julia, dar îi răspundea mereu căsuța vocală.

Altă autostradă. De data asta, pe geam se vedeau turnurile din Manhattan. Lincolnul intră în tunelul cu același nume.

— Am straniul sentiment că nu mai sunt binevenit în casa fiicei mele. Dacă e să aleg între șandramaua ta de pod și apartamentul meu, cred că o să-mi fie mai bine în casa mea. O să mă întorc sâmbătă, să mă vâr înapoi în ladă și să aștept să fiu recuperat. Ar fi de dorit să-i dai un telefon lui Wallace, ca să te asiguri că n-o să fie acolo, spuse Anthony, întinzându-i Juliei o bucată de hârtie pe care era notat numărul de telefon.

— Majordomul tău stă tot la tine acasă?

— Nu știu precis ce face secretarul meu particular. De când am murit, n-am avut ocazia să-l întreb cum își umple timpul. Dar, dacă vrei să-l scutești de un infarct, ar fi nimerit să nu fie acasă când ne întoarcem. Și, indiferent ce-i spui, m-ar aranja dacă i-ai furniza un motiv suficient de bun ca să plece la capătul lumii, până la sfârșitul săptămânii.

În loc de răspuns, Julia se mulțumi să-l sune pe Wallace. Un mesaj lăsat pe robot anunța: dat fiind că patronul său decedase, el își lua un concediu de o lună. Îi era imposibil să primească vreun mesaj. În cazul vreunei urgențe privind afacerile domnului Walsh, putea fi contactat direct notarul acestuia.

— Poți să stai liniștit, drumul e liber! Spuse Julia, băgând mobilul în geantă.

După o jumătate de ora, mașina oprea în fața reședinței particulare a lui Anthony Walsh. Julia contempla fațada și privirile i se îndreptară imediat spre o fereastră de la etajul doi. Acolo o văzuse într-o zi, pe la sfârșitul amiezii, când se întorcea de la școală, pe mama ei, aplecată în mod periculos peste balcon. Ce ar fi făcut dacă nu ar fi strigat-o? Mama ei, zărind-o, i-a făcut un mic semn cu mâna, ca și cum acest gest avea să șteargă orice urmă a ceea ce se pregătea să facă.

Anthony își deschise valijoara și îi întinse Juliei un mănunchi de chei.

— Ți-au încredințat și cheile?

— Să spunem că avuseserăm în vedere ipoteza în care nu aveai nici să mă ții la tine, nici să mă dezactivezi prematur... Deschizi? Nu-i nevoie nici să așteptăm până mă recunoaște vreun vecin!

— Fiindcă, acum, îți cunoști vecinii? Încă o noutate!

— Julia!

— Bine, oftă ea, apăsând pe clanța ușii grele, din fier forjat.

O dată cu ea, intră și lumina. Totul era intact, la fel de ordonat ca în amintirile ei cele mai vechi. Pătratele negre și albe ale pardoselii din hol alcătuiau o gigantică tablă de șah. La dreapta, treptele din lemn întunecat, care urcau la etaj, făceau o curbă grațioasă. Balustrada era cizelată de daltă unui ebenist renumit, pe care taică-său îl cita când își ducea musafirii să viziteze casa. În spate, o ușă dădea în oficiu și în bucătărie, acestea fiind mai spațioase decât toate locurile în care Julia locuise după ce plecase. La stânga, se afla biroul unde taică-său se ocupa de registrele contabile, în rarele seri când era acasă. Peste tot întâlneai semnele de bogăție ale unui Anthony Walsh cu totul diferit de cel ce servea cândva cafele într-un turn din Montréal. Pe peretele vast, stătea portretul ei din copilărie. Să mai fi rămas oare astăzi în ochii Juliei vreo scânteie din privirea surprinsă de pictor pe vremea când ea avea cinci ani? Julia ridică fruntea și contemplă plafonul casetat. Dacă ar fi fost pe ici-colo, prin colțuri, pânze de păianjen atârând de lemnărie, decorul ar fi fost fantomatic, dar casa lui Anthony Walsh era întotdeauna impecabil întreținută.

— Știi în ce parte e camera ta? Întrebă Anthony, intrând în birou. Te las să te duci acolo, sunt sigur că încă îți mai amintești drumul. Dacă ți-e foame, probabil că o fi ceva de mâncare prin dulapurile din bucătărie, paste sau ceva conserve. N-am murit de prea multă vreme, totuși.

El se uită după Julia, care urca treptele două câte două, lăsându-și mâna să lunece de-a lungul balustradei, exact așa cum făcea în copilărie, și, odată ajunsă pe palier, întorcându-se, tot ca în copilărie, să vadă dacă o urma cineva.

— Ce-i, spuse ea, privindu-l din capul scării.

— Nimic, răspunse Anthony, zâmbind.

Și intră în birou.

În fața ei, se întindea culoarul. Prima ușă era cea de la camera mamei sale. Julia puse mâna pe clanța care se lăsă încet în jos și urcă la fel de ușor când ea renunță să mai intre în încăpere.

Merse până în fundul culoarului, fără să se abată din drum.

O stranie lumină opalescentă umplea camera. Perdelele care acopereau ferestrele atârnav până la covoarele în tonalități la fel de proaspete ca în trecut. Ea înaintă până la pat, se așeză pe marginea lui și își cufundă fața în pernă, aspirându-i din plin parfumul. Minte îi fu năpădită de amintirea nopților când, ascunsă sub cearșaf, citea cu lanterna în mână și când personaje născocite de ea prindeau viață pe ecranul draperiilor de la fereastra deschisă. Câte umbre complice nu veneau să-i populeze astfel nopțile de nesomn! Julia își întinse picioarele și se uită în jur. Lustra, asemenea unui mobil, prea grea însă pentru ca aripile negre să i se învârtască atunci când fetița se urca pe un scaun și sufla înspre ele. Lângă șifonier, cufărul de lemn în care își îndesa caietele, diverse poze, hărțile unor țări cu nume magice, cumpărate de la papetărie sau schimbate pe planșele avute în dublu exemplar; la ce-ți folosea să te duci de doua ori în același loc, când existau atâtea pe care să le descoperi? Privirea i se îndreptă spre etajera cu cărțile școlare bine aranjate, drepte,

strânse între două jucării vechi – un câine roșu și o pisică albastră – care se ignorau dintotdeauna. Coperta grenă a unui manual de istorie, uitat de cum terminase colegiul, o chemă iar lângă masa de lucru. Julia se ridică de pe pat și se apropie de birou.

Tăblia asta de lemn înțepat de vârful compasului! Câte ore nu stătuse în fața ei, cu ochii pe pereți sau scriind conștiincioasă în caiet un invariabil pomelnic, de îndată ce Wallace se înființa în ușă pentru a se încredința că își face lecțiile: pagini întregi cu „mi-e urât, mi-e urât, mi-e urât”. Mânerul de porțelan al sertarului avea formă de stea. Era de-ajuns să tragi puțin de el și sertarul aluneca, fără nici o opinteală, în lăcașul lui. Îl întredeschise. O cariocă roșie se rostogoli spre fund. Julia își strecură imediat mâna înăuntru, dar deschizătura nu era mare, iar obrăznicătura aia de cariocă reuși să-i scape. Julia intră în joc și mâna ei începu să exploreze pe pipăite adâncurile sertarului.

Degetul mare recunosc, după formă, un echer de desen; degetul mic dibui un colier câștigat la o chermeză, din cale afară de nasol ca să poată fi purtat. Asta să fi fost oare broscuța cu care își ascuțea creioanele, sau țestoasa care derula banda de scotch? Degetul mijlociu atinse o suprafață de hârtie. În colțul din dreapta sus, un relief infim trăda marginea zimțată – și ușor dezlipită din cauza anilor – a unui timbru. Mângâie plicul aflat la adăpost în întunericul sertarului. Urmări cu degetul rândurile de litere alcătuite de cerneala unui stilou. Încercând să nu piardă șirul, ca într-un joc în care trebuie să ghicești cuvintele scrise cu vârful degetului pe pielea unui om iubit, Julia recunosc scrisul lui Tomas.

Luă plicul, îl deschise și scoase din el o scrisoare.

Septembrie 1991

Julia, Am supraviețuit nebuniei oamenilor. Sunt singurul care a scăpat cu viață dintr-o aventură cât se poate de tristă. Așa cum îți scriam în ultima mea scrisoare, plecaserăm, în sfârșit, să-l căutăm pe Massoud. În bubuitul exploziei pe care încă o mai aud în ființa mea, am uitat de ce voiam atâta să-l întâlnesc. Am uitat feroarea care mă îndemnase cu atâta încăpățănare să filmez adevărul lui. Nu am văzut decât ura care mă atinge și care îi luase pe tovarășii mei de călătorie. Sătenii m-au adunat dintre rămășițe, la douăzeci de metri de locul unde ar fi trebuit să pier. Oare de ce suflul s-o fi ostenit să mă poarte prin aer, când pe ceilalți îi făcuse bucăți? N-am să știu niciodată. Fiindcă m-au crezut mort, țărani m-au pus într-o cotigă. Dacă un băiețuș n-ar fi fost împins, în ciuda fricii, de dorința de a-mi lua ceasul de la mână, dacă eu nu mi-aș fi mișcat brațul și dacă puștiul n-ar fi început să zbiere, probabil că m-ar fi îngropat. Dar, după cum ți-am spus, am supraviețuit nebuniei oamenilor. Se spune că, atunci când moartea te cuprinde în brațe, îți revezi întreaga viață. Când te înhață însă cu toți colții, nu vezi nimic de felul asta. În delirul meu pricinuit de febră, nu vedeam decât chipul tău. Aș fi vrut să te fac geloasă, spunându-ți că infirmiera care mă îngrijea era o tânără încântătoare. Nici vorbă: în locul ei, era un bărbat, iar barba lui de un cot n-avea nimic

seducător. Am petrecut aceste ultime patru luni pe un pat de spital din Kabul. Am pielea arsă, dar nu-ți scriu ca să mă plâng.

Cinci luni fără să-ți expediez o scrisoare e mult, când noi ne obișnuiserăm să ne scriem de două ori pe săptămână. Cinci luni de tăcere, aproape o jumătate de an, înseamnă și mai mult, când nu ne-am văzut sau atins de atâta vreme. E al naibii de greu să te iubești de la distanță, așa că sunt bântuit de aceeași întrebare în fiecare zi.

Knapp a venit cu avionul la Kabul, de îndată ce a aflat vestea. Ar fi trebuit să-l vezi cum plângea când a intrat în salonul comun. Mărturisesc că și eu am plâns nițel. Noroc că rănitul de lângă mine dormea ca un prunc, altfel, cum am fi arătat noi doi în mijlocul atâtor soldați însuflețiți de un curaj neabătut? Dacă nu te-a sunat de cum s-a întors e din cauză că eu i-am cerut asta. Știu că el te anunțase că am murit, acum eu trebuia să-ți spun că supraviețuisem. Poate că adevăratul motiv e altul, poate că, scriindu-ți, vreau să-ți las libertatea de a-ți menține hotărârea, în caz că ai pus cumva cruce poveștii noastre.

Julia, dragostea noastră s-a născut din ceea ce ne deosebește, din acea poftă de a ne descoperi unul pe celălalt, retrăită în fiecare dimineață, când ne trezeam. Și, dacă tot ți-am pomenit de dimineți, n-ai să știi niciodată câte ore am stat să te privesc cum dormeai, să te privesc cum zâmbeai. Pentru că, atunci când dormi, zâmbești, chiar dacă tu nu știi asta. N-ai să afli niciodată numărul dăților când te-ai ghemuit lângă mine, rostind în somnul tău cuvinte pe care nu le înțelegeam; cifra exactă e o sută.

Julia, știu că a construi împreună e o altă aventură. L-am urât pe tatăl tău; apoi, am vrut să-l înțeleg. Oare, în locul lui, aș fi acționat la fel într-o împrejurare identică? Dacă tu mi-ai fi dăruit o fiică și m-ai fi lăsat singur cu ea, dacă ea s-ar fi îndrăgostit de un străin care trăia într-o lume făcută din nimic sau din tot ceea ce mă îngrozește, poate că aș fi reacționat ca el. N-am dorit niciodată să-ți povestesc despre toți acești ani trăiți în spatele zidului, n-aș fi vrut să risipesc nici o clipă din timpul nostru cu aceste amintiri despre absurd, meritai mai mult decât niște istorisiri triste despre răul cel mai rău de care sunt în stare oamenii, însă tatăl tău îi cunoștea cu siguranță existența și nu asta spera el pentru tine.

L-am urât pe tatăl tău pentru că te-a răpit și m-a lăsat plin de sânge în camera noastră, fără să te pot reține. De furie, am izbit cu pumnul pereții între care glasul tău încă mai răsuna, dar am vrut să înțeleg. Cum puteam să-ți spun că te iubesc, fără să fi încercat măcar să pricep?

Prin forța lucrurilor, te-ai întors la viața ta. Mai ții minte? Îmi spuneai tot timpul despre semnele pe care viața ni le arată, dar eu nu credeam în așa ceva; până la urmă, ți-am dat dreptate, chiar dacă aici, în seara asta, când îți scriu, guvernează forța răului...

Te-am iubit așa cum ești și n-am să te vreau niciodată altfel, te-am iubit fără să înțeleg totul, convins că timpul îmi va oferi prilejul s-o fac. Poate că, purtat de valul acestei iubiri, am uitat uneori să te întreb dacă tu mă iubești

îndeajuns de mult încât să îmbrățișezi tot ceea ce ne desparte. Poate că, în același timp, nu-mi lăsați niciodată răgazul de a-ți pune această întrebare, după cum nu ți-l lăsați nici ție. Dar, în ciuda voinței noastre, a venit vremea s-o facem.

Măine mă întorc la Berlin. O să pun această scrisoare în prima cutie poștală pe care o s-o văd. La tine o să ajungă, ca de fiecare dată, în câteva zile; și, dacă socotesc bine, asta ar trebui să fie pe 16 sau pe 17.

În plic ai să găsești un lucru pe care îl țineam secret; aș fi vrut să-ți pun și o poză de-a mea, dar nu arăt prea fudul în acest moment. Și, pe urmă, prin asta, aș da dovadă de vanitate. De fapt, e vorba doar de un bilet de avion. Vezi, n-o să mai ai de trudit câteva luni ca să poți ajunge la mine, dacă încă mai dorești asta. Și eu am făcut economii ca să te pot vedea. Îl adusesem cu mine aici, la Kabul, trebuia să ți-l trimit, dar, după cum vezi... Este încă valabil.

Te voi aștepta pe aeroportul din Berlin în ultima zi a fiecărei luni.

Dacă ne vom regăsi, jur că n-o voi smulge pe fiica pe care mi-o vei dăruia de lângă bărbatul ales de ea într-o bună zi. Și că, oricâte diferențe ar fi între ei, îl voi înțelege pe cel ce mi-o va fura, o voi înțelege pe fiica mea, tocmai pentru că am iubit-o pe mama ei.

Julia, n-am să-ți port niciodată pică, ci am să-ți respect alegerea, oricare ar fi aceasta. Dacă n-ai să vii, dacă am să fiu nevoit să plec singur de la aeroport, în ultima zi a lunii să știi că am să înțeleg, de asta îți și scriu.

N-am să uit niciodată minunatul chip pe care viața mi l-a oferit într-o seară de noiembrie, o seară când se întorsese speranța, iar eu escaladam un zid pentru a cădea în brațele tale. Eu, care veneam din Est, și tu, care veneai din Vest.

În amintirea mea vei rămâne ca întâmplarea cea mai minunată pe care am trăit-o. Scriindu-ți aceste vorbe îmi dau seama cât de mult te iubesc.

Pe curând, poate. Oricum, tu ești aici, întotdeauna vei fi aici. Știu că undeva, în lume, trăiești tu, și asta înseamnă deja foarte mult.

Te iubesc, Tomas.

Un bilet de avion cu coperta îngălbenită alunecă din plic. Pe foița de carbon rozalie stătea scris la mașină:

Freulein Julia Walsh, New York-Paris-Berlin, 29 septembrie 1991. Julia îl puse la loc, în sertarul biroului. Întredeschise fereastra și se duse să se lungească în pat. Cu brațul sub cap, rămase așa, uitându-se îndelung la țesătura vaporosă a perdelei, pe care se plimbau prieteni vechi, tovarăși credincioși ai orelor ei de singurătate din alte vremuri.

La începutul după-amiezii, Julia ieși din cameră și se duse în oficiu. Deschise dulapul în care Wallace pune întotdeauna dulcelețurile. Luă un pachet de biscuiți de pe raft, alege un borcan de miere și se așeză la masa din bucătărie. Se uită la urma scobită de o lingură în masa onctuoasă. Semn straniu, lăsat probabil de Anthony Walsh, la ultimul său mic dejun. Și-l imaginează stând pe locul ocupat de ea acum, singur în fața ceștii lui, în imensa bucătărie, și citindu-și ziarul. La ce s-o fi gândit în acea zi? Ciudată mărturie a

unui trecut de acum dispărut. De ce oare acest detaliu în aparență nesemnificativ o făcea să devină conștientă, poate pentru prima dată, de faptul că tatăl ei era mort? Uneori, e de-ajuns un nimic, un obiect regăsit, un miros, ca să-ți amintești de o ființă dispărută. Și, în mijlocul acestui spațiu vast, o cuprinse, tot pentru prima dată, dorul după copilăria ei, chiar așa nesuferită cum fusese. Auzi o tuse ușoară. Ridică ochii. Anthony Walsh îi zâmbea.

— Pot să intru? Spuse el, așezându-se de cealaltă parte a mesei.

— Simte-te ca la tine acasă!

— O aduc din Franța, e de levănțică. Îți place tot așa de mult mierea asta?

— După cum vezi, există unele lucruri care nu se schimbă.

— Ce-ți spunea în scrisoare?

— Nu cred că te privește.

— Ai luat vreo hotărâre?

— Despre ce vorbești?

— Știi prea bine. Ai de gând să-i răspunzi?

— După douăzeci de ani e cam târziu, nu?

— Întrebarea asta e pentru tine, sau pentru mine?

— Azi, probabil că Tomas o fi însurat, o avea copii. Cu ce drept să apar iar, dintr-o dată, în viața lui?

— Băiat, fată, ori poate gemeni?

— Ce?

— Te întreb dacă darul tău de clarvăzătoare îți spune și cam cum este mica și încântătoarea lui familie. Ei, zi! Băiat, sau fată?

— Da' ce tot spui acolo?

— Azi-dimineață îl credeai mort; poate că te cam grăbești cu presupunerile în privința felului în care și-a rostuit viața.

— Sunt douăzeci de ani, fir-ar al naibii, nu șase luni!

— Șaptesprezece! Avea timp berechet să divorțeze de câteva ori, doar dacă n-o fi trecut în echipa adversă, ca amicul tău, anticarul. Cum ziceai că-l cheamă? Stanley? Da, chiar așa, Stanley!

— Ai tupeul să mai faci și goange!

— Ah, goangele! Ce modalitate minunată de a dezamorsa realul atunci când îți cade pe cap. Nu știu cine a zis asta, dar e atât de adevărat! Te întreb din nou, ai luat vreo hotărâre?

— N-am ce hotărâre să iau. Acum, e mult prea târziu. De câte ori vrei să-ți mai repet? Asta ar trebui să te bucure, nu?

— Prea târziu nu există decât atunci când lucrurile au devenit definitive. Este prea târziu să-i spun mamei tale tot ceea ce aș fi vrut să știe înainte de a mă părăsi. Cât de mult aș fi vrut să-mi scrie înainte de a i se întuneca mintea! În ceea ce ne privește pe tine și pe mine, prea târziu va fi sâmbătă, când mă voi stinge ca o jucărie oarecare, cu bateriile uzate. Totuși, dacă Tomas este încă în viață, atunci îmi pare nespuse de rău să te contrazic, dar nu, nu e prea târziu. Și, dacă îți amintești câtuși de puțin de reacția ta în fața desenului pe care l-ai

văzut ieri, de ceea ce ne-a adus înapoi aici, în dimineața asta, atunci nu te mai ascunde în spatele pretextului că ar fi prea târziu. Găsește-ți altă scuză.

— Da', ce tot vrei, mai exact?

— Eu, nimic. Tu, în schimb, poate îl vrei pe Tomas al tău, doar dacă nu cumva...

— Dacă nu cumva ce?

— Nu, nimic, iartă-mă. Eu vorbesc și vorbesc, dar tu ești cea care are dreptate.

— Asta e chiar prima oară când te aud spunându-mi că am dreptate în vreo privință. Aș fi curioasă să aflu despre ce este vorba.

— Nu, e inutil, te asigur. E atât de ușor s-o ții înainte, văicărindu-te și bocind pentru ceea ce ar fi putut fi. Parcă și aud bla-bla-ul obișnuit, cum că „destinul a vrut așa, asta e”. Și nu te mai osteni cu fraze de genul: „totul e din vina tatălui meu, el mi-a distrus, cu adevărat, viața”. La urma urmei, a trăi în miezul unei drame este un mod de a exista ca oricare altul.

— Vai, ce m-ai speriat! Am crezut, o clipă, că m-ai luat în serios.

— Având în vedere felul în care te porți, riscul era infim!

— Și chiar dacă aș crăpa de dorința de a-i scrie lui Tomas, chiar dacă aș reuși să găsec cumva o adresă la care să-i trimit o scrisoare după șaptesprezece ani, nu i-aș face niciodată așa ceva lui Adam, ar fi o josnicie! Nu crezi că a avut parte de suficiente minciuni pe săptămâna asta?

— Absolut! Răspunse Anthony, cu un aer mai mult decât ironic.

— Acum ce mai e?

— Ai dreptate. A minți prin omisiune e mult mai bine, chiar mult mai onest! Și, pe urmă, asta vă va oferi ocazia de a împărtăși și voi ceva. N-o să mai fie el singurul pe care l-ai mințit.

— Pot și eu să știu la ce te gândești?

— La tine! În fiecare seară, când te vei culca lângă el, cu un gând mic-mititel îndreptat spre prietenul tău din Est, hop, o minciună! Un minuscul moment de regret, hop, o altă minciună! De fiecare dată când te vei întreba dacă, la urma urmelor, n-ar fi trebuit să te întorci la Berlin ca să fii cu inima împăcată, hop, o a treia minciună! Stai, lasă-mă să fac o socoteală, întotdeauna am fost talentat la matematică: să zicem trei gândulețe pe săptămână, două amintiri fugare și trei comparații între Tomas și Adam, asta face trei plus doi plus trei, total opt, înmulțit cu cizeci și două de săptămâni, înmulțit cu treizeci de ani de viață comună, știu, sunt optimist, dar hai... Avem douăsprezece mii patru sute optzeci de minciuni. Pentru o viață de cuplu, nu-i rău!

— Ești mulțumit de tine? Întrebă Julia, aplaudând cu cinism.

— Tu crezi că a trăi cu cineva, fără să fii sigur de propriile-ți sentimente, nu e tot o minciună, o trădare? Ai o idee cât de mică despre turnura pe care o ia viața atunci când celălalt de lângă tine îți devine un străin?

— Fiindcă tu știi asta, nu?

— În ultimii trei ani de viață, mama ta îmi spunea „domnule” și, când intram în camera ei, îmi arăta unde este W. C.-ul, gândindu-se că eram instalatorul. Vrei să-mi dai creioanele tale ca să-ți fac un desen?

— Mama chiar îți spunea „domnule”?

— În zilele bune; fiindcă, în zilele rele, chema poliția pentru că i-a intrat un necunoscut în casă.

— Și chiar ai fi vrut să-ți scrie înainte de...?

— Nu te teme de cuvintele corecte. Înainte de a-și pierde mințile? Înainte de a cădea în ghearele nebuniei? Răspunsul este da, dar acum nu vorbim despre mama ta.

Anthony își privi îndelung fiica.

— Vasăzică e bună mierea?

— Da, răspunse ea, ronțâind un biscuit.

— Puțin mai legată decât de obicei, nu-i așa?

— Da, puțin mai tare.

— Albinele au devenit mai leneșe de când ai plecat din casa asta.

— E o posibilitate, spuse ea, zâmbind. Vrei să vorbim despre albine?

— De ce nu?

— Ți-a fost tare dor de ea?

— Evident! Ce întrebare!

— Mama era femeia pentru care ai sărit cu picioarele în băltoacă?

Anthony se scotoci în buzunarul interior al vestonului și scoase un plic. Îl trimise, pe masă, până la Julia.

— Ce-i asta?

— Două bilete pentru Berlin, cu escală la Paris, fiindcă tot nu există zboruri directe. Decolăm la orele șaptesprezece; poți să te duci singură, poți să nu te duci deloc sau pot să te însoțesc și eu, tu hotărăști și asta e o noutate, nu?

— De ce faci asta?

— Ce-ai făcut cu bucățița ta de hârtie?

— Ce hârtie?

— Biletul ăla de la Tomas, pe care îl aveai întotdeauna la tine și care apărea ca prin minune când îți goleai buzunarele. Bucățița aia de hârtie șifonată, care mă acuza de fiecare dată de răul pe care ți-l făcusem.

— L-am pierdut.

— Ce scria în el? Oh, nu-mi răspunde, dragostea e de o banalitate înfiorătoare. Chiar l-ai rătăcit?

— Dacă-ți spun!

— Nu te cred, genul ăsta, de lucruri nu dispar nici odată cu desăvârșire. Ele răsar într-o zi, din străfundul inimii. Hai, pregătește-ți geanta.

Anthony se ridică și ieși din cameră. Ajuns în prag, se întoarse.

— Grăbește-te. N-ai nevoie să mai treci pe la tine pe acasă. Dacă-ți trebuie ceva, cumpărăm la fața locului. Nu mai avem mult timp la dispoziție; te

aștept afară, am comandat deja mașina. Când îți spun chestia asta, am, așa, ca o senzație de déjà-vu, mă înșel cumva?

Și Julia auzi pașii tatălui său răsunând în holul casei. Își luă capul în mâini și oftă. Printre degetele depărtate, vedea borcanul cu miere de pe masă. Trebuia să se ducă la Berlin nu atât pentru a da de urma lui Tomas, cât pentru a continua această călătorie cu taică-său. Și își jură cu cea mai mare sinceritate din lume că ăsta nu era nici pretext, nici scuză, iar Adam avea să înțeleagă, cu siguranță, într-o zi.

Întoarsă în camera ei, în timp ce-și recupera geanta lăsată la picioarele patului, privirea i se îndreptă spre etajeră. O carte de istorie cu copertă grenă ieșea din rând. Șovăi, o luă și scoase plicul albastru ascuns în ea. Puse plicul în geantă, închise fereastra și ieși din încăpere.

Anthony și Julia ajunseră chiar înainte de închiderea înregistrării. Stewardesa le eliberă cărțile de acces la bord și-i sfătui să se grăbească. La această oră târzie, nu le putea garanta că vor ajunge la poartă înainte de ultimul apel.

— Cu piciorul ăsta al meu, am pus-o de mămăliga, declară Anthony, uitându-se la ea, întristat.

— Aveți dificultăți de deplasare, domnule, se îngrijoră tânăra femeie.

— La vârsta mea, domnișoară, așa ceva e, din păcate, un lucru obișnuit, răspunse el, cu mândrie, prezentându-i certificatul care atesta că poartă un pacemaker².

— Așteptați aici, spuse ea, luându-și telefonul.

După câteva clipe, o mașinuță electrică îi conducea la locul de îmbarcare pentru Paris. Escortați de un agent al companiei, controlul de la postul de trecere fu, de data asta, o joacă de copii.

— Ai din nou o anomalie de funcționare? Îl întrebă Julia, în timp ce goneau cu toată viteza pe lungile culoare ale aeroportului.

— Taci, pentru Dumnezeu, șopti Anthony, o să mă dai de gol. N-am nimic la picior!

Și își continuă conversația cu șoferul, ca și cum viața acestuia l-ar fi pasionat cu adevărat. Nici nu trecuseră zece minute, și Anthony împreună cu Julia se îmbarcau cei dintâi.

În timp ce două stewardese îl ajutau pe Anthony Walsh să se instaleze, una punându-i pernuțe la spate, iar cealaltă oferindu-i o cuvertură, Julia se întoarse la intrarea în avion. Îl informă pe steward că avea de dat un ultim telefon. Tatăl său era la bord, iar ea avea să se întoarcă în câteva clipe. Se duse până la pasarelă și își deschise telefonul mobil.

— Ei, cum stăm cu misteriosul periplu din Canada?

Spuse Stanley, când ridică receptorul.

— Sunt la aeroport.

— Te și întorci?

— Plec!

— Păi, cred că am pierdut o etapă, scumpo!

— M-am întors în dimineața asta. N-am avut timp să trec pe la tine, să te văd, și totuși jur că tare aș fi avut nevoie.

— Și se poate ști unde te duci de data asta? În Oklahoma sau în Wisconsin, te pomenești?

— Stanley, dacă, ai găsi o scrisoare de la Edward, o scrisoare scrisă de mâna lui chiar înainte de a se sfârși, dar pe care n-ai citit-o niciodată, ai deschide-o?

— Julia, draga mea, ți-am spus că ultimele cuvinte spuse de el au fost „te iubesc”. Ce aș mai putea dori să aflu în plus? Alte scuze, alte regrete? Aceste câteva cuvinte ale lui valorau cât toate lucrurile pe care uitaserăm să ni le spunem.

— Atunci, ai pune plicul înapoi?

— Cred că da, dar n-am descoperit niciodată vreun bilet de-al lui Edward prin casă. Tu știi că el nu scria mult, nici măcar lista de cumpărături, tot eu trebuia să mă ocup întotdeauna și de chestia asta. Îți închipui în ce hal mă băga în draci, pe atunci, și totuși, chiar și după douăzeci de ani, de fiecare dată când fac piața cumpăr tot iaurtul lui preferat. E o tâmpenie să-ți amintești astfel de chestii după atâta vreme, nu?

— Poate că nu.

— Ai găsit o scrisoare de la Tomas, nu-i așa? Îmi vorbești de Edward de fiecare dată când te gândești la el. Deschide-o!

— De ce, de vreme ce tu n-ai fi făcut asta?

— E dezolant că, după douăzeci de ani de prietenie, tu tot nu ți-ai dat seama că eu sunt tot ce vrei, numai un model vrednic de urmat nu. Deschide scrisoarea aia chiar azi, citește-o mâine, dacă preferi, dar în nici un caz să n-o distrugi. Poate că te-am mințit nițel; dacă Edward mi-ar fi lăsat o scrisoare, aș fi citit-o de sute de ori, ore întregi, ca să fiu sigur că înțeleg fiecare cuvânt al lui, deși știu prea bine că n-ar fi pierdut timpul să-mi scrie. Acum, poți să-mi spui unde pleci? Fierb de nerăbdare să aflu indicativul telefonic la care te voi putea suna diseară.

— O să fie mai degrabă mâine, iar indicativul pe care trebuie să-l formezi e 49.

— Asta e în străinătate?

— În Germania, la Berlin.

Urmă un moment de tăcere. Stanley respiră adânc, înainte de a continua conversația.

— Ai descoperit ceva în scrisoarea aia, pe care văd că ai și deschis-o?

— El e în viață!

— Evident..., oftă Stanley. Și mă suni din sala de îmbarcare ca să mă întreb dacă ai dreptate să pleci în căutarea lui, nu?

— Te sun de pe pasarelă... și cred că mi-ai răspuns.

— Atunci, valea, tâmpito, să nu pierzi avionul.

— Stanley!

— Ce mai e?

— Ești supărat?
— Bineînțeles că nu. Atâta doar că detest să te știu așa departe! Mai aveai și altă întrebare prostească?
— Cum faci...
— Să-ți răspund la întrebări înainte să mi le pui? Gurile rele ți-ar spune că sunt mai fată decât tine, dar tu ai dreptul să te gândești că treaba se întâmplă așa fiindcă sunt prietenul tău cel mai bun. Acum, fă pași, până nu-mi dau seama cât de oribil o să-mi fie fără tine.
— O să te sun de acolo, îți promit.
— Da, da, sigur!

Stewardesa îi făcu semn Juliei să urce imediat la bord. Echipajul nu o mai aștepta decât pe ea, ca să închidă ușa avionului. Și, când Stanley mai voi să știe ce trebuia să-i spună lui Adam, dacă acesta îl va suna, Julia închisese deja.

Tăvile de mâncare fuseseră strânse. Stewardesa micșoră lumina, cufundând habitacul într-un fel de semiobscuritate. De la începutul călătoriei, Julia nu-l văzuse pe taică-său atingându-se nici măcar de o fărâmiță de mâncare. Anthony nici nu dormea, nici nu se odihnea. Probabil că era ceva normal pentru o mașinărie, dar ideea era totuși greu de acceptat. Cu atât mai mult, cu cât acestea erau singurele detalii care-i aminteau că voiajul lor în doi nu însemna decât un răgaz de câteva zile pe care i-l furau timpului. Majoritatea pasagerilor dormeau, unii vizionau un film pe micile ecrane; în ultimul rând de fotolii, un bărbat consulta un dosar, la lumina unei veioze. Anthony răsfoia un ziar, Julia se uita, pe hublou, la reflexele argintii ale razelor de lună pe aripa avionului și la oceanul ce vălurea în noaptea albastră.

La începutul primăverii, mă hotărâsem să nu mai studiez artele frumoase și să nu mă mai întorc la Paris. Tu făcuseși totul ca să-mi schimb gândul. Decizia mea era luată: aveam să devin ziaristă ca și tine; și tot ca și tine plecam dimineața să-mi caut de lucru, chiar dacă asta era ceva imposibil de realizat pentru o americană. De câteva zile, liniile de tramvai legau din nou cele două părți ale orașului. În jurul nostru, totul se agita; în jurul nostru, oamenii vorbeau despre reunirea țării tale, pentru a redeveni una, ca înainte, când Războiul Rece încă nu-și făcuse apariția în viețile lor. Cei ce slujiseră poliția secretă se evaporaseră cu tot cu arhive. Începuseră să distrugă, cu câteva luni înainte, toate documentele compromițătoare, toate dosarele celor câtorva milioane de concetățeni de-ai tăi, iar tu, tu fuseseseși printre primii care manifestaseră pentru a-i împiedica.

Aveai oare și tu un număr pe un dosar? Oare acesta zăcea în continuare prin vreo arhivă secretă, ascunzând fotografiile de-ale tale, făcute pe stradă sau la locul de muncă, liste cu cei pe care îi frecventai, numele prietenilor tăi, al bunicii tale? Să fi fost tinerețea atât de suspectă în ochii autorităților de atunci? Oare cum de i-am lăsat să facă aceste lucruri, după lecția pe care ne-o dăduse războiul? Să fi fost singura cale pe care lumea noastră o găsisese pentru a-și lua revanșa? Tu și cu mine ne născusem mult prea târziu ca să ne urâm, aveam

prea multe lucruri de inventat. Seara, când ne plimbam prin cartierul tău, vedeam adesea că ți-era frică, în continuare. Ea te cuprindea la vederea unei simple uniforme sau a unei mașini ce rula prea încet pentru gustul tău. „Vino, să plecăm de aici”, îmi spuneai atunci; și mă trăgeai la adăpostul primei străduțe, al primei scări care ne ajuta să ne facem nevăzuți, ca să scăpăm de un dușman invizibil. Și, când râdeam de tine, te mâniai, îmi spuneai că nu înțeleg nimic, că nici nu-mi trece prin minte ce lucruri fuseseră în stare să facă ăia. De câte ori nu-ți surprinsesem privirea iscodind sala vreunui mic restaurant unde te duceam ca să luăm cina? De câte ori nu mi-ai spus „să ieșim de aici”, văzând chipul dubios al vreunui client care-ți amintea de un trecut întunecat? Iartă-mă, Tomas, aveai dreptate, eu nu știam ce înseamnă să-ți fie frică. Iartă-mă că am răs atunci când mă sileai să mă ascund, alături de tine, pe sub picioarele vreunui pod, pentru că un convoi militar traversa râul. Nu știam, nu puteam înțelege, niciunul dintre ai mei nu putea.

Când îmi arătai cu degetul spre cineva dintr-un tramvai, înțelegeam din privirea ta că îl recunoscuseși pe unul dintre cei ce activaseră în poliția secretă.

Dezbrăcați de uniformă, de autoritate, de aroganță, foștii membri ai Stasi se pierdeau în decorul orașului, se obișnuiau cu banalitatea vieții acelor pe care, doar cu o zi, înainte îi hăituiam, îi spionau, îi judecau, uneori îi torturau, și asta atâta amar de vreme. De la căderea zidului, cei mai numeroși dintre aceștia își născociseră un trecut, ca să nu poate fi identificați alții își continuau liniștiți cariera. Pe măsură ce treceau lunile, remușcărilor multora dintre ei se topeau, împreună cu amintirea crimelor pe care le săvârșiseră.

Țin minte o seară în care îi făcusem o vizită lui Knapp. Mergeam toți trei printr-un parc. Knapp îți tot puneă întrebări despre viața ta, fără să-și dea seama cât era de dureros pentru tine să-i răspunzi. El pretindea că zidul Berlinului își întinsese umbra până acolo, în Vest, unde era casa lui, atunci când îi strigai că tu trăiseși în acel Est, pe care zidul, cu betonul lui, îl închisese ca într-o temniță. Cum vă acomodați cu această existență? Insista el. Iar tu zâmbeai, întrebându-l dacă uitase, cu adevărat, totul. Knapp trecea din nou la atac; atunci, tu capitulai și-i răspundeai la întrebări. Și îi vorbeai cu răbdare despre o viață în care totul era organizat, securizat, în care nu aveai de asumat nici o responsabilitate, în care riscul de a comite greșeli era foarte mic. „Timpul ne era mereu ocupat, statul era omniprezent”, spuneai tu, dând din umeri. „Așa funcționează dictaturile”, conchidea Knapp. Asta le convenea multor oameni, libertatea este o miză enormă, majoritatea indivizilor aspiră la ea dar nu știu cum s-o folosească. Te mai aud și acum spunându-ne, în cafeneaua aceea din Berlinul de Vest, că, în Est, fiecare își reinventa viața în felul lui, în apartamentul lui călduț. Discuția voastră s-a înveninat atunci când amicul tău te-a întrebat câte persoane considerai tu că fuseseră colaboratoare ale regimului din acei ani sumbri; niciodată nu v-ați putut pune de acord în privința acestei cifre. Knapp vorbea de cel mult treizeci la sută din populație. Tu îți justificai ignoranța: cum ai fi putut ști, doar nu lucruseși niciodată pentru Stasi.

Iartă-mă, Tomas, ai avut dreptate, ca să simt frica, a fost nevoie să aștept până când m-am aflat în drum spre tine.

— De ce nu m-ai invitat la nunta ta? Întrebă Anthony, punându-și ziarul pe genunchi.

Julia tresări.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te iau prin surprindere. Erai cu mintea în altă parte?

— Nu, mă uitam afară, atâta tot.

— Nu-i decât noaptea, replică Anthony, aplecându-se spre hublou.

— Da, dar e lună plină.

— E cam sus pentru o săritură în apă, nu?

— Ți-am trimis o invitație.

— Ca și altor două sute de persoane. Asta nu înseamnă că ți-ai invitat tatăl. Se presupune că eu eram cel ce ar fi trebuit să te ducă la altar. Chestia asta poate că ar fi meritat o discuție față în față.

— Despre ce am vorbit noi de douăzeci de ani încoace? Așteptam să mă suni, speram că ai să-mi ceri să ți-l prezint pe viitorul meu soț.

— Îl întâlnisem deja, pare-mi-se.

— Din întâmplare, pe o scară rulantă de la Bloomingdales'; asta nu e ceea ce se cheamă a face cunoștință. N-aveam cum să trag concluzia că te interesa persoana lui sau viața mea.

— Dacă-mi amintesc bine, am fost toți trei să luăm ceaiul.

— Pentru că ți-a propus el; pentru că voia să te cunoască. Douăzeci de minute, în care ai monopolizat conversația.

— Păi, nu era prea vorbăreț. Mai să zici că e autist. Am crezut că e mut.

— I-ai pus măcar o întrebare?

— Dar tu m-ai întrebat vreodată ceva? Mi-ai cerut vreun sfat cât de mic, Julia?

— La ce mi-ar fi folosit? Ca să-mi explici ce făceai tu la vârsta mea sau ca să-mi spui ce se presupune că ar fi convenit să fac eu? Ar fi trebuit să tac în vecii vecilor ca să înțelegi, până la urmă, într-o zi, că n-am vrut niciodată să-ți semăn.

— Poate ar trebui să te culci, spuse Anthony Walsh, mâine va fi o zi lungă. Până să ajungem la destinație, mai avem de luat un avion, de cum sosim la Paris.

O acoperi pe Julia cu cuvertura până la umeri și începu din nou să-și citească jurnalul.

Avionul aterizase pe pista aeroportului Charles-de-Gaulle. Anthony își potrivi ceasul după ora Parisului.

— Mai avem două ore până la zborul nostru, asta n-ar trebui să reprezinte nici o problemă.

În acel moment, Anthony nu știa că avionul care se presupunea că va ajunge la terminalul E avea să fie dirijat spre o poartă a terminalului F și că poarta în chestiune era echipată cu o pasarelă incompatibilă cu aparatul lor,

după cum explica stewardesa, pentru a justifica sosirea unui autobuz ce urma să-i ducă la terminalul B.

Anthony ridică un deget și îi făcu semn șefului de cabină să vină până la el.

— La terminalul E! Îi spuse acestuia din urmă.

— Poftim? Întrebă stewardul.

— În anunțul dumneavoastră, ați spus terminalul B, eu cred că ar trebui să ajungem la E.

— Se prea poate, răspunse șeful de cabină, le mai încurcăm și noi.

— Scăpați-mă de o îndoială, suntem într-adevăr la Charles-de-Gaulle?

— La trei porți diferență, fără pasarelă și cu autobuzele, care nu sunt aici, vă mai îndoiiți?

După patruzeci și cinci de minute de la aterizare, coborau, în sfârșit, din avion. Le mai rămânea să treacă pe la controlul de frontieră și să găsească terminalul de unde avea să decoleze zborul pentru Berlin.

Doi ofițeri de poliție a aerului aveau sarcina de a controla sutele de pașapoarte ale pasagerilor abia debarcați din trei avioane. Anthony se uită la ora de pe panoul de afișaj.

— Sunt două sute de persoane înaintea noastră, mi-e teamă că nu mai avem timp.

— O să-l luăm pe următorul! Răspunse Julia.

După ce trecură pe la punctul de control, parcurseră o interminabilă serie de coridoare și de trotuare rulante.

— Dacă am fi venit pe jos de la New York, tot așa ar fi fost, bodogăni Anthony.

Nu-și termină bine fraza, și se prăbuși.

Julia încerca să-l țină, dar el căzuse atât de brusc, încât nu putuse face nimic. Trotuarul rulant continua să avanseze, ducându-l pe Anthony, întins cât era de lung.

— Tată, tată, scoală-te! Striga ea, scuturându-l, înnebunită.

Se auzea țâcănitul grilelor de joncțiune. Un călător se repezi s-o ajute pe Julia. Îl ridicară pe Anthony și-l duseră puțin mai la o parte. Bărbatul își scoase vestonul și-l puse sub capul lui Anthony, mereu inert. El îi propuse Juliei să cheme ajutoare.

— Nu, în nici un caz! Insistă Julia. N-are nimic, i s-a făcut puțin rău, sunt obișnuită.

— Sunteți sigură? Soțul dumneavoastră nu pare să se simtă deloc bine.

— E tata! Are diabet, minți Julia. Tată, tată, trezește-te, spuse ea, scuturându-l din nou.

— Lăsați-mă să-i iau pulsul.

— Nu-l atingeți! Urlă Julia, panicată.

Anthony deschise un ochi.

— Unde suntem? Întrebă, încercând să se scoale.

Bărbatul care o asistase pe Julia îl ajută să se ridice. Anthony se sprijini de perete, încercând să-și recapete echilibrul.

— Cât e ceasul?

— Sunteți sigură că îi e doar puțin rău? Parcă nu și-a venit cu totul în fire...

— Ce tot spuneți? Ia vă rog! Îl luă la rost Anthony, care își recăpătase întreaga vigoare.

Bărbatul își recuperează vestonul și se îndepărta.

— Ai fi putut totuși să-i mulțumești, îi reproșă Julia.

— De ce, fiindcă se dădea la tine ca un tâmpit, făcându-se că mă ajută? Și ce mai voiai, în afară de asta?

— Ești cu desăvârșire imposibil, m-ai speriat într-un hal!

— N-aveai nici un motiv! Ce-ai vrea să mi se mai întâmple? Sunt deja mort! Îi închise gura Anthony.

— Pot să știu și eu, mai exact, ce ți s-a întâmplat?

— Îmi închipui că vreun fals contact sau vreo interferență. Va trebui să le-o semnalez. Dacă mă inactivează careva când își închide mobilul, treaba chiar că devine sâcâitoare.

— N-am să pot povesti niciodată ceea ce trăiesc în aceste clipe, spuse Julia, dând din umeri.

— Am visat eu sau mi-ai spus tată adineauri?

— Ai visat! Răspunse ea, în timp ce el o trăgea spre zona de îmbarcare. Nu le mai rămânea decât un sfert de oră, ca să treacă pe la punctul de control.

— Fir-ar al naibii! Spuse Anthony, deschizându-și pașaportul.

— Ce mai e?

— Certificatul pentru stimulatorul cardiac! Nu-l mai găsesc!

— Trebuie să-l ai în fundul vreunui buzunar.

— Am scotocit prin toate! Nimic!

Cu aerul contrariat, se uită la porticul din fața lui.

— Dacă trec pe acolo, o să stârnesc toate forțele de poliție din aeroport.

— Atunci, mai caută printre lucruri! Spuse Julia, care începuse să-și piardă răbdarea.

— Nu mai insista, îți spun că l-am pierdut. Probabil că a căzut în avion, când i-am dat stewardesei vestonul. Îmi pare rău, nu văd nici o soluție.

— N-am venit până aici ca să ne întoarcem, acum, la New York. Și, în orice caz, cum am face asta?

— Să luăm o mașină și să ne ducem în oraș. Între timp, găsesc eu o soluție.

Anthony îi propuse fiicei sale să ia o cameră la hotel, pentru noaptea aceea.

— Peste două ore, la New York se va trezi toată lumea. Nu trebuie decât să-l suni pe medicul meu curant ca să-ți trimită un duplicat prin fax.

— Medicul tău nu știe că ești mort?

— Ah, nu! E o tâmpenie, dar am uitat să-l anunț.
— De ce să nu luăm un taxi? Întrebă ea.
— Un taxi la Paris? Nu cunoști orașul!
— Chiar că ai idei preconcepute despre toate cele!
— Nu cred că e momentul potrivit pentru o ceartă. Văd ghișeele celor care închiriază mașini. O să ne fie de-ajuns una mică. Ah, ba nu. Alege o berlină, e chestie de standing!

Julia se lăasă păgubașă. Când o luă pe drumul care ducea spre autostrada A1, trecuse de prânz. Anthony se plecă spre parbriz, cercetând cu atenție panourile indicatoare.

— Ia-o la dreapta! Ordonă el.
— Parisul e la stânga, scrie cu litere mari.
— Îți mulțumesc, încă mai știu să citesc, fă ce-ți spun!
Mormăi Anthony, silind-o să întoarcă volanul.
— Ești țicnit? De-a ce te joci? Țipă ea, în timp ce mașina devia, făcând o mișcare periculoasă.

Acum, era prea târziu să mai schimbe banda. Într-un concert de claxoane, Julia se pomeni mergând spre nord.

— Deșteaptă treabă, acum ne îndreptăm spre Bruxelles, Parisul e în spatele nostru.

— Știi! Și dacă nu ești prea obosită ca să conduci fără oprire, la șase sute de kilometri de Bruxelles e Berlinul. Ajungem în nouă ore, dacă socotesc bine. În cel mai rău caz, facem o oprire pe drum, ca să dormi puțin. Pe autostrăzi n-avem de trecut prin porticuri de securitate, așa că prima noastră problemă s-a rezolvat. Dar timp nu prea avem. Mai sunt doar patru zile până când trebuie să ne întoarcem, cu condiția să nu mă defectez din nou.

— Ai avut ideea asta în cap cu mult înainte de a închiria mașina, nu-i așa? De-aia ai vrut o berlină!

— Vrei să-l revezi pe Tomas, sau nu? Atunci, dă-i bătaie! N-ai nevoie să-ți arăt drumul, ți-l amintești, nu?

Julia deschise radioul de la bord, îi dădu volumul la maximum și acceleră.

În douăzeci de ani, mulțumită traseului autostrăzii, modul de a călători se schimbase. După două ore de la plecare, traversau Bruxelles-ul. Anthony nu era prea vorbăreț. Din când în când mormăia, privind peisajul. Julia profitase de lipsa lui de atenție ca să încline retrovizorul în direcția lui, așa că-l putea vedea fără ca el să-și dea seama. Anthony făcu radioul mai încet.

— Erai fericită la Bele-Arte? Întrebă el, rupând tăcerea.

— N-am rămas prea mult acolo, dar adoram camera în care locuiam. Priveliștea pe care o vedeam de la fereastră era incredibilă. Masa mea de lucru dădea spre acoperișul Observatorului.

— Și eu adoram Parisul. Am multe amintiri de acolo. Cred chiar că ăsta e orașul în care mi-ar fi plăcut să mor.

Julia tuși ușor.

— Ce-i? Întrebă Anthony. Ai făcut, dintr-o dată, o mutră! Iar am zis ceva ce nu trebuia?

— Nu, te asigur.

— Ba da, văd prea bine că arăți ciudat.

— Păi... nu-i chiar așa de ușor s-o spun. E atât de neverosimil!

— Nu te lăsa rugată, zi!

— Chiar la Paris ai și murit, tată!

— Ah! Exclamă Anthony, surprins. Ia te uită, nu știam.

— Nu ții minte nimic?

— Programul de transfer al memoriei s-a oprit la data plecării mele în Europa. După această zi, n-a mai rămas decât o imensă gaură neagră. Îmi închipui că e mai bine așa; probabil că nu e chiar atât de amuzant să-ți amintești de propria moarte. Până la urmă, îmi dau seama că limita de timp acordată acestei mașinării este un rău necesar. Și nu numai pentru familii.

— Înțeleg, spuse Julia, stânjenită.

— Mă îndoiesc. Crede-mă, situația asta nu e ciudată numai pentru tine; cu cât trec orele, cu atâta lucrurile devin mai derutante și pentru mine. În ce zi spuneai că suntem?

— Miercuri.

— Trei zile, îți dai seama ce tic-tac afurisit face secundarul ăsta, când ți se mișcă prin cap! Știi cum am...

— Un stop cardiac făcut în intersecție.

— Bine că n-a fost semaforul pe verde. După toate astea, m-aș mai fi făcut și chisăliță!

— Era pe verde!

— Drace!

— Dar n-ai provocat nici un accident, dacă asta te poate consola.

— Ca să fiu sincer, nu mă consolează deloc. Am suferit?

— Nu, mi s-au dat toate asigurările că a fost ceva instantaneu.

— Mda, mă rog, asta li se spune întotdeauna celor din familie, ca să fie cu inima împăcată. Dar, la urma urmei, ce mai contează? E ceva ce face parte din trecut. Cine își mai amintește de felul în care au murit oamenii? Ar fi prea destul dacă ceilalți și-ar aminti de felul în care au trăit răposații.

— Schimbăm subiectul? Îi rugă Julia.

— Cum vrei. Mie mi se părea mai degrabă haios să pot vorbi cu cineva despre propria-mi dispariție.

— Cinevaul în chestiune este fiică-ta, iar tu nu păreai din cale-afară de vesel.

— Te rog, nu începe să ai dreptate.

După o oră, mașina intra pe teritoriul olandez. Germania nu mai era decât la șaptezeci de kilometri.

— E nemaipomenită chestia asta a lor, vorbi din nou Anthony, nu mai sunt frontiere, te crezi aproape liber. Dacă erai fericită la Paris, de ce ai plecat de acolo?

— Dintr-o ambiție, în toiul nopții. Credeam că avea să fie doar o chestie de câteva zile. La început, era doar o vâjâială cu prietenii.

— Îi cunoșteai de mult?

— De zece minute.

— Evident! Și cu ce se îndeletniceau amicii ăștia dintotdeauna?

— Erau studenți ca și mine; mă rog, ei erau la Sorbona.

— Înțeleg. Dar de ce Germania? În Spania sau în Italia ar fi fost mai vesel, nu?

— Aveam poftă de revoluție. Antoine și Mathias presimțiseră căderea zidului. Poate că nu într-un mod chiar așa de sigur, dar acolo se petrecea ceva important și am vrut să vedem la fața locului.

— Oare ce-o fi fost greșit în educația pe care ți-am dat-o, de-ai avut poftă de revoluție? Spuse Anthony, lovindu-se peste genunchi.

— Să nu-ți porți pică, probabil că ăsta e singurul lucru care ți-a reușit cu adevărat.

— E un punct de vedere! Mormăi Anthony și se întoarse iar spre geam.

— De ce îmi pui acum toate întrebările astea?

— Pentru că tu nu-mi pui niciuna. Iubeam Parisul pentru că acolo am sărutat-o întâia oară pe mama ta. Și pot să-ți spun că n-a fost deloc ușor.

— Nu sunt sigură că aș vrea să cunosc toate amănuntele.

— Dacă ai ști cât era de frumoasă! Aveam amândoi douăzeci și cinci de ani.

— Cum ai făcut de-ai mers la Paris? Eu credeam că n-aveai un chior, când erai tânăr!

— Îmi făceam serviciul militar la o bază din Europa, în 1959.

— Unde?

— La Berlin! Și n-am rămas cu amintiri prea fericite!

Chipul lui Anthony se întoarse din nou de la peisajul care defila.

— Nu e nevoie să-mi privești imaginea reflectată în geam, sunt chiar alături de tine, spuse Julia.

— Atunci, pune și tu retrovizorul la locul lui. Așa, ai să poți vedea mașinile care vin după tine, înainte să depășești următorul camion!

— Pe mama ai întâlnit-o acolo?

— Nu, ne-am cunoscut în Franța. Când mi-am terminat milităria, am luat trenul până la Paris. Visam să văd turnul Eiffel înainte de-a mă întoarce în țară.

— Și te-ai îndrăgostit imediat.

— Nu arăta deloc rău, dar era mai mic decât zgârie-norii noștri.

— Eu vorbeam de mama.

— Ea dansa într-un mare cabaret. Era clișeu perfect: cel al GI3-ului american care ducea dorul obârșiei sale irlandeze și al dansatoarei debarcate din aceeași țară.

— Mama era dansatoare?

— Bluebell Girl! Trupa dădea o reprezentație extraordinară la Lido, pe Champs-Elysees. Un amic ne făcuse rost de bilete. Mama ta era steaua revistei. S-o fi văzut pe scenă, când bătea step! Pot să te asigur că nu era cu nimic mai prejos decât Ginger Rogers.

— De ce nu vorbea niciodată despre asta?

— Cei din familia noastră nu sunt prea vorbăreți. Măcar ne-ai moștenit și tu o trăsătură de caracter.

— Cum ai cucerit-o?

— Parcă nu voiai să cunoști amănuntele! Dacă încetinești puțin, îți povestesc.

— Dar nu conduc repede! Răspunse Julia, uitându-se la acul vitezometrului, care flirta cu cei 140 de kilometri pe oră.

— Chestie de perspectivă! Sunt obișnuit cu autostrăzile de la noi, unde poți să-ți mai iei și răgazul de a admira priveliștea. Dacă mai conduci așa, o să ai nevoie de o cheie franceză ca să-mi descleștezi degetele de pe mânerul ușii.

Julia ridică piciorul de pe accelerație, iar Anthony respiră adânc.

— Stăteam la o masă lipită de scenă. Revista avea reprezentație zece seri la rând; n-am lipsit la niciuna, inclusiv duminica, zi când jucau și în matineu. Îi dădusem un bacșiș gras unei plasatoare, așa că mă aranjasem: eram instalat întotdeauna în același loc.

Julia închise radioul.

— Pentru ultima oară, îndreaptă retrovizorul ăla și uită-te la drum! Ordonă Anthony.

Julia se execută fără să mai discute.

— În a șasea zi, mama ta îmi pricepuse mișcarea. Mi-a jurat că își dăduse seama din a patra zi, dar eu sunt sigur că a fost chiar în a șasea. În orice caz, am constatat că se uitase la mine de mai multe ori în timpul reprezentației. Nu vreau să mă laud, dar, la un moment dat, a și greșit un pas. Însă ea mi-a jurat întotdeauna că incidentul n-a avut nimic de-a face cu prezența mea. Refuzul ăsta de a recunoaște era o cochetărie de-a mamei tale. Atunci, i-am trimis flori în cabină, ca să le găsească acolo după terminarea spectacolului. În fiecare seară, o aștepta același buchet de trandafirași târzii, dar niciodată vre-o carte de vizită.

— De ce?

— Dacă nu mă mai întrerupi, ai să înțelegi. În ultima seară de spectacol, am așteptat-o la intrarea artiștilor. Cu un trandafir alb la butonieră.

— Nu pot crede că ai făcut asemenea lucruri! Spuse Julia, pufnind în râs. Anthony se întoarse spre geam și nu mai scoase o vorbă.

— Și după aia? Insistă Julia.

— Sfârșitul poveștii!

— Cum adică sfârșitul poveștii?

— Dacă îți bați joc, nu-ți mai spun nimic!

— Dar nu-mi băteam joc deloc!

— Și ce era cu acel mic rânjet idiot?

— Era cu totul pe dos decât crezi, pur și simplu mi te imaginam ca tinerel îndrăgostit până peste urechi.

— Oprește la următoarea benzinărie, eu am să fac restul drumului pe jos!
Exclamă Anthony, posomorât, și își încrucișă brațele.

— Ori continui povestea, ori accelerez!

— Mama ta era obișnuită ca admiratorii s-o aștepte în capătul culoarului. Un tip de la pază le escorta pe dansatoare până urcau în autobuzul care le ducea la hotel. Eu le stăteam în drum, el mi-a spus să mă dau deoparte, pe un ton cam prea autoritar după gustul meu. Mi-am strâns pumnii.

Julia izbucni într-un hohot de râs imposibil de controlat.

— Perfect! Spuse Anthony, furios. Dacă-i pe-așa, n-ai să mai auzi nici un cuvânt.

— Te implor, tată, spuse ea, înveselită. Îmi pare nespus de rău, dar nu mă pot stăpâni.

Anthony întoarse capul și o fixă cu atenție.

— De data asta n-am visat, chiar mi-ai spus tată!

— Poate, spuse Julia, ștergându-se la ochi. Continuă!

— Te avertizez, Julia, dacă văd fie și o umbră de zâmbet, s-a terminat! De acord?

— Promit, spuse ea, ridicând mâna dreaptă.

— Mama ta a intervenit, m-a tras puțin mai la o parte de trupă și l-a rugat pe șoferul autobuzului să aștepte. M-a întrebat ce făceam acolo, la fiecare reprezentăție, așezat la aceeași masă. Cred că, până atunci, nu văzuse trandafirul alb de la butoniera mea. I l-am oferit. Era atât de uimită descoperind că eu îi trimiteam buchetele în fiecare seară, încât am profitat de ocazie și i-am răspuns la întrebare.

— Ce i-ai spus?

— Că am venit să-i cer mâna.

Julia se întoarse spre taică-său, care îi porunci să se concentreze asupra drumului.

— Mama ta a început să râdă la fel ca tine, când mă iei peste picior. Înțelegând, până la urmă, că-i așteptam cu adevărat răspunsul, i-a făcut șoferului semn să plece fără ea și mi-a propus să încep prin a o invita la cină. Am mers până la o braserie din Champs-Elysees. Pot să-ți spun că, pășind alături de ea pe cel mai frumos bulevard din lume, mă simțeam nespus de mândru. Ar fi trebuit să vezi ce priviri i se aruncau. Am stat de vorbă pe toată durata cinei, dar, la sfârșitul mesei, m-am pomenit într-o situație groaznică. Am crezut că toate speranțele aveau să se risipească atunci, pe loc.

— După ce ai cerut-o în căsătorie cu o asemenea iuțea, nu văd ce-ai fi putut face mai șocant.

— Era foarte jenant, n-aveam cu ce plăti nota. Degeaba mă tot scotoceam prin buzunare, cu toată discreția, că nu mai aveam o para. Economii mele de militar se duseseră pe biletele de la Lido și pe buchetele de flori.

— Cum te-ai descurcat?

— Comandasem o a șaptea cafea, braseria închidea, mama ta se dusese să-și refacă machiajul. L-am chemat pe chelner, hotărât să-i mărturisesc că n-aveam cu ce plăti, gata să-l rog în genunchi să nu facă scandal și să-i promit că mă voi întoarce să achit nota, imediat ce voi putea, cel mai târziu la sfârșitul săptămânii. El mi-a întins, în locul notei, o tăviță pe care era un bilet de la mama ta.

— Ce spunea?

Anthony își deschise portofelul și scoase din el o hârtie îngălbenită, pe care o desfăcu și o citi cu voce reculeasă.

N-am avut niciodată talent să spun „bun-rămas” și sunt sigură că nici dumneata. Mulțumesc pentru această încântătoare seară, trandafirii pe care mi i-ai trimis sunt și preferații mei. La sfârșitul lui februarie vom fi la Manchester și voi fi încântată să te revăd în sală. Dacă vii, am să te las să mă inviți la cină.

— Impresionant! Suflă Julia. De ce a făcut asta?

— Pentru că mama ta îmi înțelese se situația.

— Cum?

— Un tip care bea șapte cafele, la ora două noaptea, și care nu mai știe ce să spună, când luminile braseriei încep să se stingă...

— Te-ai dus la Manchester?

— Întâi am muncit ca să mă mai pun puțin pe picioare. La cinci dimineața, eram în hale, la descărcat de lăzi. Cum terminam, o ștergeam la o cafenea din cartier, unde serveam în sală. La prânz, lăsam șorțul și îmi puneam uniforma de vânzător într-o băcănie. Am pierdut cinci kile și am câștigat suma cu care să plec în Anglia și să-mi cumpăr un bilet la teatrul unde dansa mama ta, dar mai ales cu care să-i plătesc o masă demnă de acest nume. Câștigasem pariul imposibil de a mă afla din nou în rândul întâi. Cum s-a ridicat cortina, ea mi-a zâmbit. După spectacol, ne-am întâlnit într-un vechi pub din oraș. Eram extenuat. Acum, când mă gândesc, mi se face iar rușine, dar adormisem în sală și vedeam prea bine că mama ta băgase de seamă. În seara aceea, aproape că nici n-am vorbit la masă. Ne împărtășeam tăcerile. Și, în timp ce îi făceam semn chelnerului să-mi aducă nota, mama ta m-a privit fix și mi-a spus doar atât: „da”. Am privit-o și eu, intrigat, iar ea a repetat acel „da”, cu o voce atât de limpede, încât o aud și acum. „Da, vreau cu adevărat să mă mărit cu dumneata”. Revista urma să joace la Manchester vreme de două luni. Mama ta s-a despărțit de trupă și, apoi, am luat vaporul ca să ne întoarcem în țară. La sosire, ne-am căsătorit. Cu un preot și cu doi martori găsiți în sală. Nici un membru din familiile noastre nu catadicsise să vină. Tata nu m-a iertat niciodată că m-am însurat cu o dansatoare.

Anthony puse cu băgare de seamă bilețelul îngălbenit, înapoi, la locul lui.

— Ia uite, mi-am găsit certificatul pentru pacemaker! Că imbecil mai sunt! În loc să-l pun în pașaport, l-am strecurat, ca prostul, în portofel.

Julia dădu din cap, întrebătoare.

— Călătoria asta la Berlin era o găselniță de-a ta ca să ne continuăm voiajul?

— Atât de puțin mă cunoști, de ai nevoie să-mi pui întrebarea asta?
— Și mașina închiriată și certificatul rătăcit le-ai născocit anume ca să facem drumul ăsta împreună?
— Chiar dacă am premeditat totul, nu a fost o idee prea rea, nu?
Un panou arăta că intrau în Germania. Cu chipul întunecat, Julia aranjă retrovizorul cum trebuie.
— Ce-i? Nu mai zici nimic? Întrebă Anthony.
— În ajunul zilei când te-ai înființat în camera noastră ca să-l dobori pe Tomas la pământ, luaserăm hotărârea să ne căsătorim. Dar n-am dus-o la îndeplinire, tatăl meu nu suporta să mă vadă căsătorită cu un bărbat care nu făcea parte din lumea lui.

Anthony se întoarse cu fața spre geam.

După ce trecuseră frontiera germană, Anthony și Julia nu mai schimbaseră o vorbă. Din când în când, ea dădea radioul mai tare, dar Anthony îl făcea imediat mai încet. În peisaj, apăru o pădure de pini. La marginea pădurii, un rând de blocuri din beton bara un drum lateral, de acum închis. Julia recunoscuse în depărtare formele sinistre ale vechilor barăci din zona frontalieră Marienborn, devenite astăzi un fel de memorial.

— Cum ați reușit să treceți? Întrebă Anthony, uitându-se la turnurile de pază, cu tencuiala căzută, ce defilau prin dreapta lui.

— Cu tupeu! Unul dintre prietenii cu care călătoream era fiu de diplomat și am pretins că mergem în vizită la părinții noștri, aflați la post în Berlinul de Vest.

Anthony începu să râdă.

— În ceea ce te privește, cred că situația nu era lipsită de o anumită ironie.

El își puse mâinile pe genunchi.

— Îmi pare nespuse de rău că nu m-am gândit să-ți dau scrisoarea asta mai de mult, spuse iar Anthony.

— Ești sincer?

— Habar n-am; în orice caz, îmi simt sufletul mult mai ușor, acum, că ți-am spus. Ai vrea să oprești de îndată ce va fi posibil?

— De ce?

— N-ar fi o idee proastă să te odihnești nițel. Și, pe urmă, tare mi-aș mai dezmorți și eu picioarele.

Un panou indica o arie de staționare, la zece kilometri de acolo. Julia făgădui că oprește.

— De ce ați plecat tu și mama la Montréal?

— N-aveam mulți bani, mă rog, eu mai ales; mama ta avea ceva economii, dar le-am epuizat repede. Viața la New York era din ce în ce mai dificilă. Am fost fericiți acolo, știi? Cred chiar că au fost anii noștri cei mai frumoși.

— Asta te face să fii mândru, nu? Întrebă Julia cam în răspăr.

— Ce anume?

— Că ai plecat fără nimic în buzunar și ai reușit atât de bine în viață.

— Pe tine nu? Tu nu ești mândră de cutezanța ta? Tu nu ești mulțumită când vezi un copil jucându-se cu o jucărie născută din imaginația ta? Când te plimbi printr-un centru comercial și descoperi într-o vitrină de cinema afișul unui film al cărui scenariu a fost creat de tine, nu ești mândră?

— Mă mulțumesc să fiu fericită, nu-i rău deloc nici așa.

Mașina o luă spre aria de odihnă. Julia opri lângă un trotuar care mărginea o peluză întinsă. Anthony își deschise portiera și o privi țintă pe fiicăsa, chiar înainte de a coborî.

— Mă calci pe nervi, Julia! Spuse el, îndepărtându-se.

Ea opri motorul și își puse capul pe volan.

— Da' ce fac eu aici?

Anthony traversă zona de joc, rezervată copiilor, și intră în magazinul benzinăriei. După câteva momente, se întoarse cu brațele încărcate de pungi cu merinde, deschise portiera și puse cumpărăturile pe banchetă.

— Du-te să te răcorești. Am cumpărat tot ce trebuie ca să-ți refaci puterile. Până vii tu, o să am grijă de mașină.

Julia se supuse. Ocoli leagănele, evită groapa cu nisip și intră, la rândul ei, în benzinărie. Când ieși, Anthony stătea lungit la capătul unui tobogan, cu ochii țintă la cer.

— Ești bine? Întrebă, îngrijorată.

— Crezi că eu sunt pe acolo, pe sus?

Descumpănită de întrebare, Julia se așeză pe iarbă, chiar lângă el. Ridică și ea capul.

— Habar n-am. L-am căutat mult timp pe Tomas, în norii ăștia. De vreo câteva ori, am fost sigură că l-am recunoscut; și totuși, el e în viață.

— Mama ta nu credea în Dumnezeu, eu da. Prin urmare, ce crezi? Sunt sau nu sunt în Paradis?

— Iartă-mă că nu-ți pot răspunde la întrebare, dar nu reușesc.

— Să crezi în Dumnezeu?

— Să accept ideea că ești aici, lângă mine, că vorbesc cu tine, când, de fapt...

— Când, de fapt, sunt mort! Ți-am mai spus, învață să nu te mai temi de cuvinte. Este important să folosești cuvintele potrivite. Dacă, de exemplu, mi-ai fi trântit mai de mult: „Tată, ești un ticălos și un imbecil care nu mi-a înțeles niciodată viața, un egoist care voia să-mi modeleze existența după a lui, un părinte ca mulți alții, care îmi făcea rău spunând că era spre binele meu, când, de fapt, era spre binele lui”, poate că te-aș fi înțeles. Poate că n-am fi pierdut atât timp, poate că am fi fost prieteni. Recunoaște că ar fi fost strașnic să fim prieteni.

Julia rămase tăcută.

— Uite, de exemplu, niște cuvinte potrivite: dacă tot n-am fost un tată bun, mi-ar fi plăcut să fim prieteni.

— Ar trebui să plecăm din nou la drum, spuse Julia, cu un glas abia auzit.

— Mai stai puțin, cred că rezervele mele de energie nu sunt la nivelul promis de cartea tehnică. Dacă o să mi le mai cheltuiesc în felul ăsta, tare mi-e teamă că voiajul nostru n-o să dureze atât cât era prevăzut.

— Putem să ne odihnim cât e nevoie. Berlinul nu mai e departe și, pe urmă, după douăzeci de ani, nu ne mai despart de el decât câteva ore.

— Șaptesprezece, Julia, nu douăzeci.

— Asta nu schimbă mare lucru.

— Trei ani de viață? Cum să nu? E mult. Crede-mă, știu eu ce spun.

Tatăl și fiica rămaseră lungiți așa, cu brațele sub cap, ea în iarbă, el în josul toboganului, scrutând, nemișcați, cerul.

Trecuse o oră. Julia ațipise, iar Anthony o privea dormind. Somnul ei părea liniștit. Când și când, se încrunta, deranjată de părul pe care vântul i-l sufla peste față. Cu o mână șovăielnică, Anthony îi dădu deoparte o șuviță. Când Julia deschise iar ochii, cerul căpătase deja culorile întunecate ale înserării. Anthony nu mai era lângă ea. Se uită de jur-împrejur după el și-i recunoscuse silueta, stând pe bancheta din față a mașinii. Se încălță, fără să-și aducă totuși aminte când își scosese pantofii, și alergă spre parcare.

— Am dormit mult? Întrebă în timp ce demara.

— Două ore, sau poate ceva mai mult. N-am fost atent.

— Și tu ce făceai?

— Te așteptam.

Mașina părăsi aria de odihnă și o porni iar pe autostradă. Potsdamul nu mai era decât la optzeci de kilometri.

— O să ajungem la căderea nopții, spuse Julia. N-am nici cea mai mică idee cum să dăm de urma lui Tomas. Nici măcar nu știu dacă stă tot acolo. La urma urmei, e adevărat, m-ai târât după tine dintr-o toană; cine zice că Tomas locuiește în continuare la Berlin?

— Da, într-adevăr, este o posibilitate; având în vedere creșterea prețurilor din sectorul imobiliar, poate că s-a instalat cu nevastă-sa, cu tripleții și cu tot familionul într-o vilă barosană de la țară.

Julia se uită furioasă la taică-său, care îi făcu semn din nou să fie atentă la șosea.

— Este fascinant cât de tare poate fi inhibat spiritul din pricina fricii, remarcă Anthony.

— Ce vrei să insinuezi?

— Nimic, e o idee ca oricare alta. Apropo, n-aș vrea să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar ar fi timpul să-i dai niște vești lui Adam. Fă-o măcar pentru mine, că nu mai suport s-o aud pe Gloria Gaynor, care n-a încetat să tot behăie în geanta ta, în timp ce dormeai.

Și Anthony începu să cânte o parodie îndrăcită după „I Will Survive” Julia se căzni din răspuțeri să rămână serioasă, dar cu cât cânta Anthony mai tare, cu atât își descrețea și ea fruntea. Când ajunseră la periferia Berlinului, amândoi râdeau.

Anthony îndrumă pe Julia înspre Brandenburger Hof Hotel. Cum ajunseră, un hamal îi întâmpină, salutându-l pe domnul Walsh, care cobora din mașină. „Bună seara, domnule Walsh”, spuse la rândul lui portarul, punând în mișcare ușa turnantă. Anthony traversă holul și se duse la recepție, unde funcționarul îl salută, adresându-i-se pe nume. Deși nu aveau rezervare, iar în sezon hotelul nu mai avea locuri libere, îl asigură că îi vor pune la dispoziție două camere din cea mai bună categorie. Spre marele său regret, nu vor fi totuși la același etaj. Anthony îi mulțumi, adăugând că nu conta. În timp ce îi dădea cheile hamalului, recepționarul îl întrebă pe Anthony dacă nu dorea să-i rețină o masă la restaurantul hotelului.

— Vrei să luăm cina aici? Întrebă Anthony, întorcându-se spre Julia.

— Ești acționar la acest hotel? Îl descusu Julia.

— Dacă nu, răspunse Anthony, știu un restaurant asiatic formidabil, la două minute de aici. Ți place la fel de mult bucătăria chinezească?

Și, cum Julia nu-i răspundea, Anthony îl rugă pe recepționar să le rezerve o masă de două tacâmuri pe terasă la China Garden.

După ce se răcori, Julia se duse să-l ia pe taică-său și plecară amândoi pe jos.

— Ești dezorientată?

— E teribil cât de mult s-a schimbat totul, răspunse Julia.

— Ai dat de Adam?

— Da, l-am sunat din cameră.

— Ce ți-a spus?

— Că îi este dor de mine, că nu înțelege de ce am plecat așa, nici după ce alerg atâta, că a venit după mine la Montréal, dar că a ajuns cu o oră mai târziu.

— Ți închipui ce față ar fi făcut dacă ne-ar fi găsit împreună!

— M-a pus să-i jur de patru ori că sunt singură.

— Și?

— Am mințit de patru ori!

Anthony împinse ușa restaurantului și își lasă fiica să treacă înainte.

— Dacă o s-o ții tot așa, până la urmă o să prinzi gust, spuse el, râzând.

— Chiar nu văd ce-o fi așa de nostim!

— Nostim e că suntem la Berlin, căutându-l pe primul tău iubit, și tu ai muștrări de conștiință fiindcă nu i-ai putut mărturisi logodnicului că erai la Montréal cu taică-tău. Poate sunt eu anapoda, însă chestia asta mi se pare hazlie; feminină, dar hazlie.

În timpul mesei, Anthony puse la cale un plan. A doua zi, de dimineață, imediat după ce se trezeau, aveau să se ducă la sindicatul ziariștilor, pentru a verifica dacă un anume Tomas Meyer dispunea în continuare de o legitimație de presă.

În drumul de întoarcere spre hotel, Julia îl trase pe taică-său spre Tiergarten Park4.

— Am dormit acolo, spuse ea, arătând un copac înalt, în depărtare. Ce nebunie! Parcă ar fi fost ieri!

Anthony își privi, malițios, fiica. Își uni mâinile și întinse brațele.

— Ce faci?

— O scară. Hai, dă-i zor, nu ne vede nimeni. Să profităm de ocazie.

Julia nu se lăsă rugată. Se sprijini în brațe și trecu peste grilaj.

— Și tu? Întrebă, ridicându-se de cealaltă parte a zidului.

— Eu intru pe poartă, spuse el, arătându-i. Un punct de acces, ceva mai departe. Parcul nu se închide decât la miezul nopții. La vârsta mea, e mai ușor să intru pe acolo...

După ce ajunse lângă Julia, el o trase pe pajiște și se așeză la rădăcina teiului înalt, pe care i-l arătase ea.

— Ciudat! Și eu am tras câte un pui de somn sub copacul ăsta, în câteva rânduri, când eram în Germania. ăsta era colțul meu preferat. În fiecare permisie, veneam aici cu o carte, mă instalam și mă uitam la fetele care se plimbau pe alei. La aceeași vârstă, amândoi ședeam în același loc, mă rog, la câteva decenii distanță. Împreună cu turnul din Montréal, avem acum două locuri de care ne leagă pe amândoi amintirile. Sunt mulțumit.

— Aici veneam întotdeauna cu Tomas, spuse Julia.

— Băiatul ăsta începe să-mi devină simpatic.

În depărtare, se auzi strigătul unui elefant. Grădina zoologică a Berlinului nu era decât la câțiva metri în spatele lor, la marginea parcului.

Anthony se ridică și îi ceru fiicei sale să-l urmeze.

— Când erai mică, nu puteai suferi grădinile zoologice. Nu-ți plăcea să vezi animalele închise în cuști. Era epoca în care voiai să te faci veterinar. Fără îndoială că ai uitat, dar, când ai împlinit șase ani, ți-am făcut cadou o jucărie mare de pluș, o vidră, dacă mai ții bine minte. Pesemne că n-am știut s-o aleg, fiindcă era mereu bolnavă, iar tu o îngrijeai tot timpul.

— Cred că nu îmi sugerezi că tocmai datorită ție am desenat...

— Ce idee! Ca și cum copilăria ar putea juca vreun rol în viața noastră de adulți... Cu toate căte mi le reproșezi, asta mi-ar mai lipsi!

Anthony mărturisi că își simțea puterile slăbindu-i într-un ritm care îl îngrijora. Era cazul să se întoarcă. Luară un taxi.

La hotel, când Julia coborî din lift, Anthony îi spuse noapte bună și își continuă drumul spre ultimul etaj, unde era camera lui.

Lungită pe pat, Julia își pierdu o groază de vreme, afișând numere de telefon pe ecranul mobilului. Se hotărî să-l sune pe Adam, dar, când dădu de căsuța vocală, închise și sună imediat la numărul lui Stanley.

— Ei, ai găsit ceea ce căutai? O întrebă prietenul ei.

— Nu încă, abia am sosit.

— Ai făcut drumul pe jos?

— Cu mașina, de la Paris. E o poveste lungă.

— Îmi duci nițel dorul? O întrebă Stanley.

— Doar n-o fi crezând că te sun doar ca să-ți spun ultimele noutăți!

Stanley îi mărturisi că trecuse prin fața casei ei, când se întorsese de la muncă. Nu era chiar în drumul lui, dar pașii îl purtaseră fără să-și dea seama până la intersecția lui Horatio cu Greenwich Street.

— Ce trist e cartierul când nu ești tu acolo.

— Spui asta ca să-mi faci mie plăcere.

— Am dat nas în nas cu vecinul tău, vânzătorul de încălțăminte.

— Ai vorbit cu domnul Zimoure?

— De când îl tot boscorodim și tu, și eu... era în fața ușii, m-a salutat și, atunci, l-am salutat și eu.

— Nu pot deloc să te las singur, zău așa. Lipsesc și eu de câteva zile, iar tu te-ai și apucat să te înhăitezi cu cine nu trebuie.

— Ești o scorpie. La urma urmei, află că el nu e chiar așa de dezagreabil...

— Stanley, nu cumva încerci să-mi spui ceva?

— Acum ce mai scornești?

— Te cunosc mai bine decât oricine; când întâlnești un tip și nu ți se pare antipatic din capul locului e deja o chestie suspectă. Dar să-l consideri pe domnul Zimoure „aproape amabil”! Abia mă stăpânesc să nu mă întorc mâine!

— Găsește-ți altă scuză, scumpo. Ne-am spus doar bună ziua, asta-i tot. Și Adam a venit să mă vadă.

— Văd că nu vă mai despărțiți!

— Mai degrabă tu ești aia care s-ar părea că te desparți de el. Și, pe urmă, ce vină am eu dacă stă la două străzi de magazinul meu? În caz că încă te mai interesează, nu prea arată în formă. Oricum, vine la mine în vizită fiindcă n-are de mers prea departe, îi lipsești, Julia, e îngrijorat și eu cred că are toate motivele să fie.

— Îți jur, Stanley, că nu-i deloc așa. E cu totul altfel.

— Ah, nu, nu jura! Măcar crezi în ceea ce mi-ai spus acum?

— Da! Răspunse ea fără nici o ezitare.

— Mor de supărare când te văd în halul ăsta de proastă! Și chiar știi încotro te duce călătoria ta misterioasă?

— Nu, murmură Julia în receptor.

— Și, atunci, cum ai vrea să știe el? Trebuie să te las, aici e ora șapte și trebuie să mă pregătesc. Ies să cinez.

— Cu cine?

— Dar tu cu cine ai cinat?

— Absolut singură.

— Nici nu știi ce sfântă oroare am să mă minți! O să închid. Sună-mă mâine! Te pup.

Julia nu mai avu răgaz să adauge altceva, că auzi un declic. Stanley probabil că se și năpustise spre dressing.

O sonerie îi întrerupse somnul. Julia se întinse cât era de lungă, răspunse la telefon, dar nu auzi decât tonul. Se sculă, traversă camera, își

dădu seama că e goală, apuca din mers un halat trântit încă din ajun, la picioarele patului și îl îmbracă imediat.

La ușă, aștepta chelnerul de pe etaj. Când Julia îi deschise, el împinse în cameră un cărucior pe care era pregătit un mic dejun continental și două ouă fierte.

— N-am comandat nimic, îi spuse ea băiatului, care aranja tacâmurile pe o măsuță joasă.

— Trei minute treizeci, durata ideală, pentru a fierbe un ou, bineînțeles. Este bine?

— Absolut, răspuse Julia, trecându-și mâna prin păr.

— Așa ne-a spus domnul Walsh că vă plac!

— Dar nu mi-e foame..., adăugă ea, în timp ce chelnerul tăia cu delicatețe vârful oului.

— Domnul Walsh ne-a prevenit că așa veți spune. Ah, un ultim lucru, înainte de a pleca: domnul vă așteaptă în hol la ora opt, adică în treizeci și șapte de minute, spuse el, uitându-se la ceas. O zi bună, domnișoară Walsh. Vremea e minunată, așa că șederea dumneavoastră la Berlin ar trebui să fie la fel de agreabilă.

Și tânărul dispăru, sub privirea buimacă a Juliei.

Ea se uită la masă: suc de portocale, cereale, chifle proaspete, nimic nu lipsea. Hotărâtă să ignore acest mic dejun, o luă spre baie, dar făcu stângamprejur și se așeză pe canapea. Își muie vârful degetului în ou și, în cele din urmă, înfulecă aproape tot ce avea în fața ochilor.

Își făcu un duș la iuțeală, apoi se îmbracă în timp ce-și usca părul, se încălță din mers, sărind într-un picior, și ieși din cameră. Era ora opt fix!

Anthony o aștepta lângă recepție...

— Ai întârziat! Îi spuse, în timp ce ea ieșea din lift.

— Trei minute și jumătate? Răspuse Julia, privindu-l întrebătoare.

— Așa îți plac ouăle, nu? Hai să nu mai pierdem timpul, avem o întrevedere într-o jumătate de oră și, cu ambuteiajele astea, abia ne ajunge timpul să ajungem la țanc.

— Unde avem întrevederea și cu cine?

— La sediul sindicatului german de presă. Trebuie să ne începem ancheta de undeva, nu?

Anthony ieși prin ușa turnantă și ceru un taxi.

— Cum ai făcut? Întrebă Julia, luând loc într-un Mercedes galben.

— Am telefonat acolo de dimineață, la prima oră, în timp ce dormeai!

— Tu știi nemțește?

— Ți-aș putea spune că una dintre minunile tehnologice cu care sunt echipat îmi permite să vorbesc curent vreo cincisprezece limbi. Poate că asta te-ar uimi, ori poate că nu, oricum, mulțumește-te să știi, dacă ai uitat cumva, că am petrecut câțiva ani aici, la post. Am rămas cu câteva cunoștințe rudimentare de germană, care îmi ajută să mă fac înțeles, atunci când e nevoie. Dar tu, care voiai să-ți duci viața aici, vorbești puțin în limba lui Goethe?

— Am uitat tot!

Taxiul gonea pe Stülerstrasse. La intersecția următoare, o luă la stânga și traversă parcul. Pe pajiștea verde a acestuia, se întindea umbra unui tei uriaș.

Acum, mașina mergea de-a lungul malurilor reamenajate ale râului Spree. De fiecare parte, clădiri unele mai moderne decât altele rivalizau în strălucire și linii energice, stând mărturie schimbării vremurilor. Cartierul pe care îl descopereau se învecina cu fosta frontieră, unde, altădată, se ridicase sinistrul zid. Dar, acum, nu mai rămăsese nimic din el. În fața lor, o hală enormă, cu pereți de sticlă, adăpostea un centru de conferințe. Ceva mai departe, un complex și mai impozant se întindea de ambele părți ale râului. O pasarelă albă, cu o formă aeriană, ducea până la el. Ei deschiseră o ușă și se îndreptară spre locul unde se aflau birourile sindicatului de presă. Un funcționar îi întâmpină la intrare. Vorbind într-o germană mai mult decât convenabilă, Anthony spuse că încerca să ajungă la un anume Tomas Meyer.

— În ce problemă? Întrebă funcționarul, fără să-și ridice ochii de pe textul pe care îl citea.

— Am de transmis niște informații pe care doar domnul Tomas Meyer este în măsură să le primească, răspunse Anthony, pe un ton amabil.

Și, cum această ultimă frază păru, în sfârșit, să atragă atenția interlocutorului său, adăugă imediat că ar fi nespus de recunoscător dacă sindicatul i-ar comunica o adresă la care să-l poată întâlni pe domnul Meyer.

Bărbatul de la recepție îl rugă să aștepte și se duse să caute un superior.

Subdirectorul îi invită pe Anthony și pe Julia în biroul lui. Instalat pe o canapea, sub o mare fotografie murală care îl reprezenta, evident, pe interlocutorul lor ținând brațul întins pentru a prezenta peștele pe care îl prinsese, Anthony își repetă discursul cuvânt cu cuvânt. Bărbatul îl cercetă pe Anthony cu o privire insistentă.

— Îl căutați pe Tomas Meyer ca să-i încredințați ce gen de informație, mai exact? Întrebă el, trăgându-se de mustață.

— Tocmai asta nu vă pot dezvălui, dar fiți sigur că, pentru el, reprezintă ceva primordial, îi făgădui Anthony, pe cel mai sincer ton din lume.

— Nu am în memorie articole de importanță majoră publicate de un anume Tomas Meyer, spuse subdirectorul, dubitativ.

— Este exact lucrul care s-ar putea schimba, dacă, mulțumită dumneavoastră, am găsi posibilitate a de a intra în legătură cu el.

— Și domnișoara ce rol are în toată această poveste? Întrebă subdirectorul, întorcându-și fotoliul spre fereastră.

Anthony se răsuci spre Julia, care nu scosese o vorbă de când sosiseră.

— Absolut niciunul, răspunse el. Domnișoara Julia este asistenta mea.

— Nu sunt autorizat să vă dau nici o informație despre membrii sindicatului nostru, conchise subdirectorul, ridicându-se.

Anthony se ridică la rândul lui și îi așinu calea, punându-i-o o mână pe umăr.

— Ceea ce am să-i dezvălui domnului Tomas Meyer și numai lui, insistă el pe un ton autoritar, poate să-i schimbe cursul vieții în bine, în foarte bine. Nu mă faceți să cred că un responsabil sindical de competența dumneavoastră ar pune piedici în cariera unuia dintre membrii săi, care ar cunoaște astfel o avansare spectaculoasă. Pentru că, în acest caz, nu mi-ar fi deloc greu să fac public un asemenea comportament.

Bărbatul își frecă mustața și se așeză din nou. Clămpăni ceva pe tastatura calculatorului și întoarse ecranul spre Anthony.

— Priviți pe listele noastre nu figurează nici un Tomas Meyer. Îmi pare nespus de rău. Chiar dacă n-ar avea carnet de membru, ceea ce este imposibil, tot ar apărea în anuarul profesional; or, eu nu-l găsesc, puteți verifica și dumneavoastră. Acum, am de lucru; și, dacă nici o altă persoană, în afara acestui domn Meyer, nu poate primi prețioasele dumneavoastră confidențe, am să vă rog să mă lăsați.

Anthony se ridică și îi făcu semn Juliei să-l urmeze. Îi mulțumi călduros gazdei sale pentru timpul pe care i-l acordase și părăsi sediul sindicatului.

— Fără îndoială că tu aveai dreptate, mormăi el, mergând pe trotuar.

— Asistenta ta? Întrebă Julia, încruntându-se.

— Oh, te rog, nu-mi face mutra asta, trebuia să găsesc ceva!

— Domnișoara Julia! Și mai ce, mă rog?

Anthony chemă un taxi care mergea pe cealaltă parte a șoselei.

— Poate că Tomas al tău și-a schimbat meseria.

— Categorie nu, pentru el, jurnalismul nu era o meserie, ci o vocație. Nu mi-l pot imagina îndeletnicindu-se cu altceva.

— Poate că el da! Adu-mi aminte cum se numea strada aia sordidă, unde stăteați amândoi, o întrebă Anthony pe fiică-sa.

— Comeniusplatz, în spatele bulevardului Karl Marx.

— Bun, iată!

— Care „bun, iată”?

— Nimic, doar amintiri frumoase, nu-i așa?

Și Anthony îi dădu șoferului adresa.

Mașina traversă orașul. De data asta, nu mai erau posturi de pază, nu mai era nici urmă de zid, nimic care să-ți amintească unde se sfârșea Vestul și unde începea Estul. Trecură prin fața turnului televiziunii, săgeată sculpturală a cărei antenă împungea cerul. Și, cu cât înaintau, cu atât se schimba decorul. Când ajunseră la destinație, Julia nu mai recunoscă nimic din cartierul în care trăise. Acum, totul era atât de diferit, încât amintirile ei păreau că vin din altă lume.

— În acest loc magnific ai trăit cele mai frumoase momente din viața ta de fată? Întrebă Anthony pe un ton sarcastic. Recunosc că are farmec.

— Ajunge! Țipă Julia.

Anthony fu surprins de furia subită a fiicei sale.

— Da' ce-am mai zis iar?

— Te rog, taci.

În locul clădirilor și al caselor vechi care ocupau altădată strada, apăruseră construcții recente. Nimic din aceea ce populase amintirile Juliei nu mai exista, cu excepția grădinii publice.

Ea se duse până la numărul 2. Înainte, aici era o căsuță șubredă, în spatele unei porți verzi. O scară de lemn ducea la etaj. Julia o ajuta pe bunica lui Tomas să urce ultimele trepte. Închise ochii și își aminti. Mai întâi, mirosul de ceară, pe care îl simțeai când te apropiai de comodă, perdelele întotdeauna trase, care filtrau lumina și te protejau de privirile altora; eterna față de masă moltonată care acoperea masa, cele trei scaune din sufragerie; puțin mai departe, canapeaua roasă din fața televizorului în alb-negru. De când acesta nu se mai limita să difuzeze doar veștile bune pe care voia să le dea guvernul, bunica lui Tomas nu-l mai deschisese. Și, apoi, în spate, peretele subțire care despărțea salonul de camera lor. De câte ori nu fusese Tomas gata-gata s-o sufoce pe Julia cu perna, atunci când ea râdea de mângâierile lui stângace?

— Aveai părul mai lung, spuse Anthony, scoțând-o din reveria ei.

— Ce? Întrebă Julia, întorcându-se.

— Când aveai optsprezece ani, aveai părul mai lung.

Anthony privi în jurul lui.

— Nu a rămas mare lucru, nu-i așa?

— De fapt, vrei să spui că n-a mai rămas nimic, bâigui ea.

— Vino să ne așezăm pe banca asta din față, ești foarte palidă, trebuie să-ți revii.

Se instalară pe un colț de peluză cu iarba îngălbenită și tocită de pașii copiilor.

Julia tăcea. Anthony ridică brațul, ca și cum ar fi vrut să-i cuprindă umerii, dar, până la urmă, și-l lăsă să cadă pe spătarul băncii.

— Știi, aici erau alte case. Fațadele aveau tencuiala căzută, nu arătau prea bine, dar interioarele erau plăcute, erau...

— Mai agreabile în amintirile tale, da, de multe ori se întâmplă așa, spuse Anthony, cu un glas liniștitor. Memoria este un artist ciudat, îți desenează viața în culori mai vii, șterge ceea ce era mediocru și nu păstrează decât cele mai frumoase linii, curbele cele mai emoționante.

— În capătul străzii, în locul bibliotecii ăsteia oribile, era o cafenea mică. Nu am văzut în viața mea ceva mai părăginit; o sală cenușie, cu niște neoane care atârnavă din tavan, mese de melamină, majoritatea șchioape... Dar, dacă ai știi cât am mai râs în bistroul ăla sordid, cât am fost de fericiți! Nu găseai decât votcă și o bere proastă. Adesea, când patronul avea multă lume, îl ajutam și eu. Îmi puneam un șorț și serveam în sală. Vezi, acolo, arată Julia spre biblioteca de pe locul fostei cafenele.

Anthony tuși ușor.

— Ești sigură că nu e mai degrabă pe partea cealaltă a străzii? Parcă zăresc un bistrou mic, care seamănă chiar cu ăla descris de tine.

Julia întoarse capul. La colțul bulevardului, în partea opusă celei arătate de ea, o firmă luminoasă clipea pe fațada obosită a unei vechi crâșme.

Julia se ridică. Anthony o urmă. Ea o luă în susul străzii și începu să alerge când i se păru că ultimii metri nu se mai sfârșeau. Gâfâind, deschise ușa barului și intră.

Sala fusese zugrăvită, două lustre înlocuiseră neoanele dar mesele de melamină rămăseseră la fel, dându-i localului un aer retro de cel mai bun stil. În spatele tejghelei, care nu se schimbase, un bărbat cu părul alb o recunoscuse.

La o masă din fundul sălii, ședea, de unul singur, un client. Din spate, ghiceai că citește un ziar. Oprindu-și respirația, Julia se duse la el.

— Tomas?

La Roma, șeful guvernului italian tocmai își anunțase demisia. După ce se termină conferința de presă, acceptă, pentru ultima oară, să facă jocul fotografiilor. Flash-urile pârlăiau, aruncându-și fulgerele spre estradă. În fundul sălii, un bărbat rezemat de calorifer își strângea aparatele.

— Nu immortalizezi scena? Îl întrebă tânăra de lângă el.

— Nu, Marina, nu prea mă interesează să fac aceeași fotografie ca alți cincizeci de tipi. Sincer să fiu, asta nu este ceea ce numesc eu a face un reportaj.

— Ce fire afurisită! Noroc că ai mutra asta frumoasă, cu care aburești lumea!

— E și ăsta un fel de a-mi spune că am dreptate. Dacă te-aș duce la masă, în loc să-ți ascult morala?

— Ai vreo adresă în cap? Întrebă ziarista.

— Nu, dar sunt convins că ai tu!

Un reporter de la RAI trecu pe lângă ei și sărută mâna Marinei, după care dispăru.

— Cine e?

— Un bou, răspunse Marina.

— În orice caz, un bou căruia se pare că nu-i displaci.

— Tocmai asta spuneam și eu. Mergem?

— Ne recuperăm actele de la intrare și o ștergem.

Braț la braț, plecară din marea sală în care avusese loc întrevvedere și o luară pe culoarul ce ducea spre ieșirea din clădire.

— Ce planuri ai? Întrebă Marina, prezentându-i agentului de pază legitimația de ziaristă.

— Aștept vești de la redacție. De trei săptămâni o tot lălăi cu chestii fără importanță, ca astăzi, sperând în fiecare zi să primesc undă verde pentru Somalia.

— Vorbele tale mă flatează nespuse!

La rândul lui, reporterul îi întinse agentului de pază legitimația de ziarist, pentru a primi înapoi actul de identitate pe care fiecare vizitator era obligat să și-l lase, pentru a putea intra în Palazzo Montecitorio.

— Domnul Ullmann? Întrebă agentul.

— Da, știu, numele meu de ziarist diferă de cel din pașaport, dar uitați-vă la poza și la prenumele de pe legitimație, sunt aceleași.

Agentul verifică asemănarea chipurilor și, fără să mai pună întrebări, îi restitui proprietarului pașaportul.

— De unde ți-a venit ideea să nu-ți semnezi articolele cu numele adevărat? E vreo cochetărie de vedetă?

— La mijloc e ceva mult mai subtil, răspuse reporterul, luându-o pe Marina de mijloc.

Traversară Piazza Colonna, sub un soare ucigător.

Numeroși turiști se răcoreau mâncând înghețată.

— Noroc că ți-ai păstrat același prenume.

— Ce-ar fi putut schimba asta?

— Îmi place mult Tomas. Și, pe urmă, îți vine ca o mânășă, ai mutră de Tomas.

— Zău? Mai nou, prenumele au mutre? Ciudată idee!

— Absolut, continuă Marina, nici nu te-ai fi putut numi altfel. Nu te văd deloc ca Massimo sau Alfredo, ori chiar Karl. Tomas este exact ceea ce-ți trebuia.

— Vorbești aiurea! Prin urmare, unde mergem?

— Căldura și toată omenirea asta care mănâncă înghețată m-au făcut să-mi vină poftă de o granita, așa că hai la Tazza de oro. E în piața Panteonului, nu prea departe.

Tomas se opri la picioarele coloanei Antonina. Își deschise sacul, scoase un aparat la care ajustă un obiectiv, îngenunche și o fotografie pe Marina, care contempla basoreliefurile sculptate în onoarea lui Marcus Aurelius.

— Și asta nu e poză pe care o fac cincizeci de tipi? Întrebă ea, râzând.

— Nu știam că ai atâția admiratori, zâmbi Tomas, apăsând din nou pe declanșator, de data asta pentru un plan mai apropiat.

— Eu îți vorbesc despre coloană! Ce, pe mine mă fotografiezi?

— Coloana seamănă cu cea a Victoriei, din Berlin, dar tu ești unică.

— Bine ziceam! Tot meritul îi revine mutrei tale faine. Altfel, la vrăjeală, ești jalnic, Tomas; în Italia n-ai avea nici o șansă. Hai, vino, aici e prea cald.

Marina îl luă pe Tomas de mână și plecară de lângă coloană.

Privirea Juliei se plimba de sus în jos, pe coloana Victoriei, care se profila pe cerul Berlinului. Așezat pe postament, Anthony dădu din umeri.

— Nu puteai să nimerești la fix chiar de prima dată, oftă el. Trebuie să recunoști că, dacă tipul din bar ar fi fost Tomas al tău, coincidența ar fi fost mai mult decât tulburătoare.

— Știu m-am înșelat, asta-i tot.

— Poate fiindcă ai fi vrut să fie el.

— Din spate, avea aceeași siluetă, aceeași tunsoare, același fel de a răsfoi paginile ziarului de-a-ndoaselea.

— De ce a făcut mutra aia patronul, când l-ai întrebat dacă își amintește de el? Era destul de amabil când i-ai pomenit de voi.

— În orice caz, drăguț din partea lui că mi-a spus că nu-s deloc schimbată, nu mi-aș fi închipuit niciodată că o să mă recunoască.

— Dar cine ar putea să te uite, fetițo?

Julia îi dădu, complice, cu cotul.

— Sunt sigur că ne-a mințit și că-și aducea aminte perfect de Tomas al tău. În clipa în care i-ai rostit numele, tipul s-a posomorât.

— Nu mai zice „Tomas al tău”. Nici măcar nu știu ce căutăm aici și la ce folosește toată chestia asta.

— Ca să-mi amintesc încă o dată ce bine mi-am ales data, când am murit săptămâna trecută!

— Gata cu povestea asta! Dacă tu crezi că o să-l las pe Adam și o să alerg după o fantomă, te înșeli cu desăvârșire.

— Fetițo, cu riscul de a te agasa și mai mult, dă-mi voie să-ți spun că singura fantomă din viața ta sunt eu. Mi-ai repetat-o destul, așa că n-ai să-mi iei acest privilegiu tocmai în împrejurările de față!

— Nu ești deloc nostim...

— Nu sunt nostim, cum deschid gura, cum îmi tai macaroana... De acord, nu sunt haios, iar tu n-ai chef să asculți ce-ți spun, dar, judecând după reacția pe care ai avut-o la cafenea, când ai crezut că-l recunoști pe Tomas, nu mi-ar plăcea să fiu în locul lui Adam. Mai spune-mi și acum că mă înșel!

— Te înșeli!

— Ei bine, ăsta e un obicei căruia i-am rămas credincios! Ripostă Anthony, încrucișându-și brațele.

Julia zâmbi.

— Ce-am mai făcut?

— Nimic, nimic, răspunse Julia.

— Ah, te rog!

— Ai tu, totuși, ceva de școală veche, o chestie pe care n-o știam.

— Te rog să nu mă jignești! Replică Anthony, ridicându-se. Hai, vino, te duc la masă, e ora trei și, de azi-dimineață, n-ai mâncat nimic.

Mergând spre birou, Adam intră într-un magazin de băuturi. Vânzătorul îi propuse un vin californian cu un tanin excelent, robă frumoasă și poate puțin mai alcoolizat. Ideea îl încântă pe Adam, dar el căuta ceva mai rafinat, după chipul și asemănarea persoanei căreia îi era destinată sticla. Înțelegând ce dorea clientul lui, comerciantul se duse în spatele prăvăliei și se întoarse cu un bordeaux de calitate. Un produs atât de rar, de bună seamă că nu se încadra în aceeași gamă de prețuri, dar, oare, excelența avea preț? Nu-i spusese Julia că prietenul ei cel mai bun nu era în stare să-i reziste unui vin de soi, și că, atunci când acesta era excepțional, Stanley nu-și mai cunoștea limitele? Două sticle probabil că erau de ajuns ca să-l îmbete și să-l facă să mărturisească vrând-nevrând unde era Julia.

— S-o luăm din nou de la început, spuse Anthony, instalat pe terasa unui bufet care vindea sandviciuri. Tu ești convinsă că lucrează tot ca ziarist; fie, să avem încredere în instinctul tău, chiar dacă totul ne arată că realitatea e alta. Ne-am întors acolo unde locuia; casa a fost demolată. Asta, în cel mai bun

caz, se cheamă a face tabula rasa în privința trecutului. Chiar mă și întreb dacă toate astea nu au fost voite.

— Am recepționat mesajul. Dar, mai exact, unde vrei să ajungi? Tomas a tăiat toate punțile care-l legau de epoca în care eram împreună, prin urmare ce facem noi aici? Să ne întoarcem, dacă asta gândești cu adevărat! Se înfurie Julia, refuzând ceașca de cappuccino pe care i-o servea chelnerul.

Anthony îi făcu semn băiatului s-o lase pe masă.

— Știu, nu apreciezi cafeaua, însă, preparată în felul ăsta, e delicioasă.

— Și cu ce te deranjează faptul că prefer ceaiul?

— Cu nimic, doar că mi-ar plăcea să faci un efort, nu-ți cer mare lucru! Julia bău o înghițitură, strâmbându-se de mama focului.

— Nu-i nevoie să faci pe îngreșoșata, am înțeles, dar, ți-am mai spus, într-o zi ai să treci peste senzația de amăreală care te împiedică să apreciezi savoarea lucrurilor. Și, pe urmă, dacă-ți închipui că prietenul tău a căutat să rupă toate punțile care-l legau de povestea voastră, îți acorzi o importanță prea mare. Poate că el a rupt-o pur și simplu cu trecutul lui, nu cu al vostru. Nu cred că ai înțeles toate greutățile pe care trebuie să le fi întâmpinat Tomas în lupta de a se adapta unei lumi unde uzanțele erau absolut pe dos față de ceea ce cunoscuse el. Un sistem unde fiecare libertate era dobândită cu prețul unei negări a valorilor din copilăria lui.

— Acum, tu ești ăla care îi iei apărarea?

— Doar imbecilii nu-și schimbă niciodată părerile. Aeroportul e la treizeci de minute de aici. Avem timp să ajungem la hotel, să ne luăm lucrurile și să prindem ultimul avion. În noaptea asta, ai să dormi în încântătorul tău apartament din New York. Cu riscul de a mă repeta, doar imbecilii nu-și schimbă niciodată părerile. Ai face bine să te gândești la asta, înainte de-a fi prea târziu! Vrei să te întorci, sau preferi să continui ancheta?

Julia se ridică; își bău ceașca de cappuccino dintr-o înghițitură, fără să clipească, se șterse la gură cu dosul mâinii și trânti cu zgomot ceașca pe masă.

— Ei, Sherlock, ai de propus vreo nouă pistă?

Anthony lăsă câteva monede pe tăviță, apoi se ridică și el.

— Nu mi-ai povestit într-una din zile despre un amic foarte apropiat al lui Tomas, care-și petrecea tot timpul cu voi?

— Knapp? Era prietenul lui cel mai bun, dar nu-mi amintesc să-ți fi pomenit vreodată de el.

— Atunci, să zicem că memoria mea e mai bună decât a ta. Și ce spuneai că face Knapp ăla? Nu era ziarist?

— Ba da, sigur!

— Și n-ai găsit cu cale să-i menționezi numele atunci când am avut acces, azi-dimineață, la lista ziaristilor profesioniști?

— Nu m-am gândit nici măcar o secundă...

— Vezi? Exact cum ți-am spus: ești pe cale să devii o proastă! Hai!

— Ne întoarcem la sindicat?

— Absolut proastă! Spuse Anthony, dându-și ochii peste cap. Nu prea cred că am fi bine primiți acolo.

— Atunci, unde?

— Oare e nevoie să vină un om de vârsta mea ca să-i destăinuiească, unei tinere lipite cât e ziua de lungă de ecranul calculatorului, care sunt minunile internetului? Ce jalnic! Hai să căutăm un cybercafé pe aici, prin jur, și te rog, prinde-ți părul ăla, că nici nu-ți mai văd fața, din cauza vântului!

Marina ținuse morțiș să-i facă cinste lui Tomas. La urma urmei, se aflau pe teritoriul ei și, când venea să-l viziteze la Berlin, el era ăla care plătea întotdeauna. Tomas îi făcuse pe voie, acceptând un café glacé.

— Mai ai de lucru astăzi? O întrebă.

— N-ai văzut cât e ceasul? După-amiaza e pe trecute și, apoi, obiectul muncii mele ești tu. Nici o poză, nici un articol!

— Atunci, ce vrei să facem?

— Până diseară, aș vrea să mă plimb. S-a mai răcorit, în sfârșit; să profităm de ocazie că suntem în orașul vechi.

— Trebuie să-l sun pe Knapp, până nu pleacă de la redacție.

Marina își trecu degetele peste obrazul lui Tomas.

— Știu că ești gata să faci orice ca să mă părăsești cât mai iute cu putință, dar, fii pe pace, ai să pleci în Somalia. Knapp are nevoie de tine acolo, mi-ai explicat de o sută de ori. Știu schița pe dinafară. El are în vedere postul de director, tu ești reporterul lui cel mai bun, iar munca ta e vitală pentru promovarea lui. Lasă-i răgazul să-ți pregătească terenul cum trebuie.

— De trei săptămâni îmi tot pregătește terenul, fir-ar să fie!

— E mai precaut, pentru că este vorba de tine! Ce-i? Doar n-o să-i reproșezi că îți este și prieten! Hai, du-mă la plimbare prin orașul meu.

— Nu cumva inversezi rolurile?

— Ba da, dar, cu tine, ador să fac asta!

— Mă iei cumva la mișto?

— Absolut! Replică Marina, pufnind în răs.

Și îl trase spre scările din Piazza di Spagna, arătând cu degetul spre cele două cupole ale bisericii Trinita dei Monti.

— Există oare vreun loc mai frumos ca ăsta? Întrebă Marina.

— Berlinul! Răspunse Tomas, fără nici o ezitare.

— Nemaipomenit! Dacă încetezi să mai debitezi tâmpenii, o să te duc imediat la Café Creco, să bei un cappuccino și, după aia, să-mi spui dacă și la Berlin ești servit cu ceva așa de bun!

Cu ochii țintă la calculator, Anthony încerca să decripteze indicațiile care apăreau pe ecran.

— Parcă vorbeai nemțește curent! Zise Julia.

— De vorbit, da; dar, de scris și de citit, nu-i chiar același lucru. Și, pe urmă, problema nu e limba, ci faptul că nu înțeleg nimic din mașinăriile astea.

— Dă-te! Ordonă Julia, preluând comanda tastaturii.

Degetele începură să-i alerge ca fulgerul. Pe ecran, se afișă motorul de căutare. Ea bătu Knapp în căsuța desemnată, dar, deodată, se întrerupse.

— Cee?

— Nu-mi mai amintesc numele lui. Nici măcar nu știu dacă Knapp e numele sau prenumele. Noi îi spuneam întotdeauna așa.

— Dă-te! Spuse, la rândul lui, Anthony și, alături de Knapp, bătu „Ziarist”.

Imediat, pe ecran apăărură unsprezece nume. Șapte bărbați și patru femei purtau numele Knapp și toți exercitau aceeași profesie.

— El e! Exclamă Anthony, arătând rândul al treilea.

Jürgen Knapp.

— De ce e musai el?

— Pentru că vorba Chefredakteur vrea să spună, de bună seamă, redactor șef.

— Ei taci!

— Dacă-mi amintesc bine felul în care îmi vorbeai despre acest tânăr, îmi închipui că, la patruzeci de ani, va fi fost suficient de inteligent pentru a face carieră, altfel și-ar fi schimbat meseria, ca Tomas al tău. În loc să scoți flăcări pe nări, mai bine m-ai felicita pentru perspicacitatea mea.

— Nu văd când ți-am vorbit eu despre Knapp și cu atât mai puțin despre vreun amănunt care să te ajute să-i stabilești profilul psihologic, răspunse Julia, uluită.

— Tu chiar vrei să vorbim despre acuitatea amintirilor tale? Vrei să-mi amintesc în ce capăt al străzii se afla cafeneaua unde ai trăit atâtea momente minunate? Knapp al tău lucrează la redacția lui Tagesspiel, serviciul știri internaționale. Mergem să-i facem o vizită ori preferi să stăm aici și să trâncănim?

La ora aia, când birourile începeau să-și încheie activitatea, le-a luat mult până au traversat Berlinul plin de ambuteiaje. Taxiul îi lăsă în fața Porții Brandenburg. După ce înfruntaseră traficul, acum trebuiau să-și croiască drum prin mulțimea densă a locuitorilor care se întorceau de la muncă și a roiurilor de turiști veniți să viziteze aceste locuri celebre. Acolo îl chemase președintele american, într-o zi, peste zid, pe omologul lui sovietic, pentru a apăra pacea lumii, pentru a dărâma acea barieră de beton care se ridica odinioară în spatele coloanelor marii arcade și, măcar o dată, cei doi șefi de stat se ascultaseră și se înțeleseseră să reunească Estul și Vestul.

Julia își grăbi pașii; Anthony se căznea s-o urmeze.

De câteva ori, o strigă, sigur că o pierduse, dar, până la urmă, îi descoperea întotdeauna silueta înaltă, în mijlocul gloatei ce invadase Pariserplaz.

Ea îl aștepta la intrarea în clădire. Se prezentară împreună la recepție. Anthony ceru să-l vadă pe Jürgen Knapp. Funcționara vorbea la telefon. Își întrerupse convorbirea și îi întrebă dacă erau așteptați.

— Nu, dar sunt sigur că va fi încântat să ne primească, afirmă Anthony.

— Pe cine anunț? Întrebă recepționera, admirând eșarfa cu care își prinsese părul femeia care stătea cu coatele pe pupitrul ei.

— Julia Walsh, răspunse aceasta.

Așezat la biroul său de la etajul al doilea, Jürgen Knapp îi ceru funcționarei să repete numele pe care îl rostise. O rugă să rămână la telefon, acoperi cu mâna receptorul și se duse până la peretele de sticlă, de unde putea vedea parterul.

De aici, beneficia de priveliștea holului și mai ales de a recepției. Femeia care își scotea eșarfa și își trecea mâna prin părul care era mai scurt decât își amintea el, femeia asta cu o eleganță naturală și care se plimba acum de colo-colo pe sub geamurile lui era fără îndoială, cea pe care o cunoscuse în urmă cu optsprezece ani.

Vorbi din nou în receptor.

— Spune-i că nu sunt aici, că săptămâna asta sunt plecat într-o călătorie, spune-i chiar că nu mă întorc înainte de sfârșitul lunii. Și, te rog, fii credibilă!

— Foarte bine, răspunse recepționera, având grijă să nu pronunțe numele interlocutorului său. Am un apel pe cealaltă linie, pentru dumneavoastră; să vă fac legătura?

— Cine e?

— N-am avut timp să întreb.

— Fă-mi legătura.

Funcționara se execută și își jucă rolul la perfecție.

— Jürgen?

— Cine e la telefon?

— Tomas! Nu-mi mai recunoști vocea?

— Ba da, bineînțeles, eram distrat.

— Aștept de cel puțin cinci minute și sun din străinătate! Vorbeai cu un ministru, de m-ai lăsat să aștept atâta?

— Nu, nu, îmi are nespun de rău, nu era nimic important. Am o veste bună pentru tine, intenționez să ți-o spun diseară: am primit undă verde, pleci în Somalia.

— Formidabil, exclamă Tomas, o să dau o fugă la Berlin și, după aia, mă năpustesc într-acolo:

— N-o să fie nevoie. Rămâi la Roma. Îți rezerv un bilet și ți-l trimit cu toate documentele necesare prin curierul expres. O să primești totul în cursul dimineții.

— Ești sigur că n-ar fi mai bine să vin la redacție?

— Nu, crede-mă, am așteptat destul după autorizațiile astea. Nu mai avem nici o zi de pierdut. Zborul tău pentru Africa pleacă de la Fiumicino, la sfârșitul după-amiezii; te sun mâine dimineață să-ți spun toate amănunțele.

— Tu ești bine? Întrebă Tomas. Ai o voce cam ciudată...

— Sunt cât se poate de bine. Tu mă cunoști, aș fi vrut doar să fiu cu tine, ca să sărbătorim plecarea asta.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc, Jürgen. O să vin de acolo cu un premiu Pulitzer pentru mine și cu o promovare în postul de director al redacției de știri din străinătate pentru tine!

Tomas închise. Knapp se uită după Julia și după bărbatul care o însoțea. Traversau holul și părăseau clădirea ziarului.

Se întoarse la biroul său și puse receptorul în furcă.

Tomas se duse la Marina, care îl aștepta șezând în capul scărilor din Piazza di Spagna.

— Ei, ai vorbit cu el? Întrebă Marina.

— Vino, e prea multă lume aici, ne sufocăm. Hai să ne uităm puțin la vitrine și, dacă mai găsim magazinul unde ai văzut eșarfa aia multicoloră, ți-o cumpăr.

Marina își lăsă ochelarii de soare pe vârful nasului și se ridică fără să scoată o vorbă.

— Asta nu e deloc direcția prăvăliei, strigă Tomas după prietena lui, care cobora zorită spre fântână.

— Nu, e chiar direcția opusă, și, oricum, nu vreau eșarfa ta!

Tomas alergă după ea și o ajunse în josul scărilor.

— Ieri, gândul îți stătea numai la ea!

— Tu ai spus: ieri. Astăzi, nu o mai vreau! Așa sunt femeile, ele își schimbă părerea, iar voi, bărbații, sunteți niște imbecili.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Tomas.

— S-a întâmplat că, dacă voiai cu adevărat să-mi faci un cadou, trebuia să-l alegi tu, să pui vânzătoarea să ți-l împacheteze frumos și să-l ascunzi ca pe o surpriză, pentru că ar fi fost o surpriză. Asta înseamnă să fii delicat, Tomas, e un lucru rar, pe care femeile îl apreciază mult. Și pot să te asigur că, pentru asta, n-o să te silească nimeni să-ți pui verigheta pe deget.

— Îmi pare tare rău, credeam că îți fac o plăcere.

— Ei bine, dimpotrivă. Nu vreau un cadou oferit în chip de scuză.

— Dar n-am de ce să-mi cer scuze!

— Ah, nu? Ți s-a lungit nasul ca lui Pinocchio! Vino! În loc să ne certăm, mai bine să-ți sărbătorim plecarea. Fiindcă asta te-a anunțat Knapp la telefon, nu? Ai tot interesul să găsești un restaurant bun, unde să mă duci diseară, ca să iau cina.

Și Marina o porni din nou la drum, fără să-l mai aștepte pe Tomas.

Julia deschise portiera taxiului; Anthony se duse spre ușa turnantă a hotelului.

— Cu siguranță că o să găsim noi o soluție. Tomas al tău nu se putea volatiliză. Există pe undeva, iar noi îl vom regăsi. E doar o chestie de răbdare.

— În douăzeci și patru de ore? Nu ne mai rămâne decât ziua de mâine, sâmbătă luăm avionul. Doar n-ai uitat!

— Timpul contează doar pentru mine, Julia. Tu ai toată viața înaintea. Dacă vrei să mergi până la capătul acestei aventuri, te vei întoarce aici singură,

dar te vei întoarce. Cel puțin, călătoria asta ne-a oferit ocazia de a ne împăca amândoi cu Berlinul. Și nu e puțin lucru.

— De-aia m-ai târât până aici? Ca să-ți liniștești conștiința?

— Dacă vrei să vezi lucrurile așa, ești liberă s-o faci. Nu te pot sili să mă ierți pentru ceea ce poate că aș face din nou, în aceleași împrejurări. Dar, hai să nu ne certăm! Să ne dăm amândoi osteneala măcar o dată. În cursul unei zile, se mai pot întâmpla multe! Crede-mă!

Julia își întoarse privirea. Mâna ei aproape că atingea mâna lui Anthony. El șovăi o clipă, apoi renunță, traversă holul și se opri în fața lifturilor.

— Mi-e teamă că n-am să-ți pot ține companie în seara asta îi declară fiicei sale. Nu te supăra pe mine, sunt obosit. Ar fi mai înțelept să-mi cruț bateriile pentru mâine; nu mi-aș fi imaginat niciodată că fraza asta poate fi spusă la propriu.

— Du-te și odihnește-te. Și eu sunt epuizată, o să cer să mi se aducă ceva de mâncare în cameră. Ne vedem mâine, la micul dejun; o să vin la tine să-l luăm împreună, dacă vrei.

— E bine, spuse Anthony, zâmbind.

Julia coborî prima din liftul care-i ducea la etajele lor. În timp ce ușile cabinei se închideau, ea îi făcu tatălui său un mic semn cu mâna, în chip de salut, și rămase pe palier, urmărind cifrele roșii care defilau pe cadranul de deasupra ușii ascensorului.

Cum ajunsese în camera el, Julia își pregăti o baie fierbinte, turnă în apă cele două flacoane de uleiuri esențiale puse pe marginea căzii și se întoarse să-și comande la room-service un bol de cereale și o farfurie cu fructe. În drum, deschise televizorul cu plasmă, agățat de perete, chiar în fața patului, își lăsă hainele și intră în baie.

Knapp se examinează îndelung în oglindă. Își aranjă nodul cravatei și își aruncă o ultimă privire, înainte de a ieși de la toaletă. Exact la orele douăzeci, expoziția al cărei inițiator fusese chiar el urma să fie inaugurată, la Palatul Fotografiei, de către ministrul culturii. Volumul de muncă impus de acest proiect fusese extraordinar, dar miza era capitală pentru cariera lui. Dacă evenimentul din acea seară avea să fie o reușită, iar confrății lui din presa scrisă aveau să laude în edițiile de a doua zi fructul eforturilor sale, el avea să se instaleze fără întârziere în marele birou de sticlă de la intrarea în redacție. Knapp se uită la pendula din holul clădirii; avea o rezervă de timp de un sfert de oră, destul ca să traverseze Pariserplatz pe jos și să se așeze lângă prima treaptă a scării, în fața covorului roșu, pentru a-i întâmpina pe ministru și pe reporterii de la televiziune.

Adam ghemotoci celofanul care îi învelise sandviciul și ochi coșul de gunoi agățat de un felinar din parc. Greși tirul și se ridică să adune folia unsuroasă. Cum se apropie de peluză, o veveriță își înălță capul și se așeză pe labele din spate.

— Îmi pare tare rău, moșule, îi spuse Adam, n-am alune în buzunar, iar Julia nu e în oraș. Am luat amândoi plasă.

Micul animal îl privea, clătinând din cap la fiecare vorbă rostită de el.

— Cred că veverițelor nu le plac mezelurile, spuse Adam, aruncându-i o bucățică de jambon ce depășea marginea feliilor de pâine.

Rozătoarea refuză oferta și plecă să se zbenguie și să se cațere pe un trunchi de copac. O fată care făcea jogging se opri lângă Adam.

— Vorbiți cu veverița? Și eu le ador, când vin fuguța și își întorc mutrițele în toate părțile.

— Știu, femeile le consideră irezistibile. Totuși, sunt verișoare primare cu șobolanii, bodogăni Adam.

Își aruncă sandviciul în coș și se îndepărtă cu mâinile în buzunare.

Cineva bătu la ușă. Julia inhăță mânușa de toaletă și își șterse la iuțeală masca de pe față. Ieși din baie și își luă halatul agățat în cuier. Traversă încăperea, îi deschise chelnerului și îi spuse să lase tava pe pat. Scoase o bancnotă din geantă, o strecură în nota pe care o semnă și i-o dădu băiatului. După ce acesta plecă, se băgă în pat și se apucă să ciugulească din bolul de cereale. Luă telecomanda și începu să schimbe canalele, căutând un program care să nu fie vorbit în nemțește.

După două canale spaniole, unul elvețian și două franțuzești, renunță să se mai uite la imaginile de război difuzate pe CNN – erau prea violente – la cele de pe Bloomberg, despre cotele la bursă – n-o interesau, era nulă la matematică – la jocul prezentat pe RAI – animatoarea era prea vulgară pentru gustul ei – și o luă de la început.

Cortegiul sosi precedat de doi polițiști pe motociclete. Knapp se înălță pe vârful picioarelor. Vecinul încercă să i se așeze în față; el dădu din coate ca să-și recapete locul: colegul său n-avea decât să fi venit mai din vreme. Berlina neagră se oprise deja înaintea lui. Un bodyguard deschise portiera și ministrul coborî, primit de un roi de operatori înarmați cu camere. Însoțit de directorul expoziției, Knapp făcu un pas înainte și se înclină pentru a-l saluta pe înaltul funcționar, apoi îl escortă de-a lungul covorului roșu.

Julia examina, gânditoare, meniul. Din bolul de cereale nu mai rămăsese decât o stafidă, iar în cupa de fructe se mai aflau doar doi sâmburi. Fiindu-i cu neputință să facă o alegere, ezita între o cremă fondantă de ciocolată, un ștrudel, niște clătite și un club sandwich. Își cercetă cu atenție burta și șoldurile, apoi aruncă meniul în celălalt capăt al camerei. Tocmai se termina telejurnalul, care prezenta imagini teribil de glamouroase de la un vernisaj monden. Bărbați și femei, notabilități în haine de seară pășeau pe covorul roșu, sub pâraiturile flashurilor. O rochie lungă și elegantă, purtată probabil de o actriță sau o cântăreață berlineză, îi atrase atenția. Nici un chip din acest areopag de personalități nu-i era cunoscut. Cu excepția unuia! Se ridică dintr-o săritură, răsturnându-și platoul, și se duse aproape de ecranul televizorului. Era sigură că îl recunoscuse pe cel ce intra chiar atunci în clădire, zâmbind în obiectivul care se fixa asupra lui. Apoi, camera își mări cadrul, cuprinzând coloanele Porții Brandenburg.

— Japița naibii! Exclamă Julia, năpustindu-se în baie.

Recepționerul șef o asigură că serata în chestiune nu putea avea loc decât la Stiftung Brandenburger. Palatul era una dintre noutățile arhitecturale ale Berlinului; de altfel, de pe trepte și se oferea o imagine perfectă a coloanelor. Vernisajul despre care vorbea Julia era, fără nici o îndoială, cel organizat de Tagesspiel. Domnișoara Walsh n-avea de ce să fie atât de grăbită, marea expoziție ce prezenta fotografii de presă era deschisă până la data când se aniversa căderea zidului, adică încă cinci luni. Dacă domnișoara Walsh dorea, cu siguranță că îi va putea obține două invitații chiar mâine, până-n prânz. Dar ceea ce-și dorea Julia era să facă rost de o rochie de seară chiar atunci, pe loc.

— Dar nu mai sunt decât câteva minute până la orele douăzeci și unu, domnișoară Walsh!

Julia își deschise geanta, îi răsturnă conținutul pe pupitrul recepției, trie tot ce se găsea acolo, dolari, euro, mărunțiș – ba găsi până și o veche deutsche mark de care nu se despărțise niciodată – își scoase ceasul și împinse totul cu ambele mâini, aidoma unui jucător aflat în fața covorului verde ce-i făgăduia norocul.

— Poate fi roșie, mov, galbenă, nu contează, dar vă implor să-mi scoateți de unde știți o rochie de seară!

Recepționerul o privi consternat. Își înălță sprânceana stângă. Conștiința profesională obligă, nu putea s-o lase pe fiica domnului Walsh în încurcătură. Avea să găsească el o soluție.

— Puneți-vă talmeș-balmeșul ăsta înapoi în geantă și veniți cu mine, spuse el, trăgând-o pe Julia spre spălătorie.

Chiar și în semiobscuritatea aceluia loc, rochia pe care i-o înfățișă părea să fie de toată frumusețea. Îi aparținea unei cliente care ocupa apartamentul 1206. Casa de modă o livrase la o oră când doamna contesă nu mai putea fi deranjată, îi explică recepționerul. Se înțelegea de la sine că nu era îngăduită nici o pată și că, asemenea Cenușăresei, Julia trebuia s-o restituie înaintea ultimei bătăi de orologiu ce anunța miezul nopții.

El o lăsă singură în spălătorie și o invită să-și așeze lucrurile pe un umerăș.

Julia se dezbracă de haine și își puse, cu nenumărate precauții, rochia haute couture. N-avea nici o oglindă în care să se vadă; încercă să se privească în metalul unui stâlp, dar cilindrul îi trimitea o imagine deformată. Își desfăcu părul, se fardă pe dibuite, își lăsă acolo geanta, pantalonii și puloverul și o luă înapoi, pe coridorul întunecos ce ducea în hol.

Recepționerul îi făcu semn să se apropie. Julia se supuse fără să crâcnească. În spatele lui, tot peretele era acoperit cu oglinzi, dar, de îndată ce Julia voi să-și verifice înfățișarea, el i se postă în față, ca s-o împiedice.

— Nu, nu, nu! Spuse recepționerul, în timp ce Julia făcea o nouă tentativă. Dacă domnișoara îmi permite...

Și, scoțând dintr-un sertar o batistă de hârtie, îi șterse o urmă de ruj care depășea conturul gurii.

— Acum, vă puteți admira! Declară el, dându-se deoparte.

Julia nu văzuse în viața ei ceva atât de minunat ca această rochie. Mult mai frumoasă decât toate cele la care visase în fața vitrinelor unde își expuneau creațiile cei mai mari creatori de modă.

— Nu știu cum să vă mulțumesc! Murmură ea, uluită.

— Îl onorați pe creatorul ei, sunt sigur că vă vine de sute de ori mai bine decât contesei, șopti el. V-am comandat o mașină; o să vă aștepte și o să vă aducă înapoi la hotel.

— Aș fi putut lua un taxi.

— Îmbrăcată într-o asemenea rochie? Glumiți! Considerați că e caleașca dumneavoastră și asigurarea mea. Cenușăreasa, vă amintiți? Vă doresc o seară plăcută, domnișoară Walsh, spuse receptionerul, conducând-o până la limuzină.

Afară, Julia se înălță pe vârful picioarelor și îl sărută.

— Domnișoară Walsh, o ultimă favoare...

— Tot ce doriți!

— Avem șansa ca rochia să fie lungă, chiar foarte lungă. Așa că, fie-vă milă, nu o mai ridicați în felul ăsta. Espadrilele nu se asortează deloc cu ținuta dumneavoastră!

Chelnerul puse pe masă o tavă cu antipasti. Tomas o servi pe Marina cu niște legume fripte la grătar.

— Pot să știu și eu de ce porți ochelari de soare într-un restaurant în care lumina e atât de scăzută încât n-am putut citi nici măcar meniul?

— De-aia! Răspunse Marina.

— E o explicație care are meritul de a fi clară, îi replică Tomas, luând-o în râs.

— Pentru că nu vreau să vezi privirea.

— Ce privire?

— ACEA privire.

— Ah! Scuză-mă, dar nu pricep o vorbă din ce spui tu.

— Îți vorbesc despre acea privire pe care voi, bărbații, o vedeți în ochii noștri, atunci când ne simțim bine cu voi.

— Nu știam că există o privire anume pentru așa ceva.

— Ba da, ești ca toți bărbații, știi foarte bine s-o recunoști, ce mai!

— De acord, dacă spui tu! Și de ce n-ar trebui să văd acea privire care ar trăda faptul că te simți și tu o dată bine cu mine?

— Pentru că, dacă ai vedea-o, ai începe imediat să te gândești la cel mai bun mod de a mă părăsi.

— Da' ce tot spui?

— Tomas, majoritatea bărbaților care îți umplu singurătatea întreținând o complicitate fără nici o implicație, cu vorbe drăgăstoase, dar fără vreo vorbă de dragoste, toți acei bărbați se tem să vadă apărând, într-o bună zi, în ochii femeii, de care s-au apropiat, ACEA privire!

— Dar, la urma urmei, ce privire?

— Cea care vă face să credeți că suntem îndrăgostite la nebunie de voi! Că am vrea mai mult. Chestii stupide cum ar fi proiectele de vacanță sau proiectele și gata! Și, dacă ne paște păcatul să mai și zâmbim de față cu voi când vedem un cărucior de copil pe stradă, atunci s-a zis!

— Și, în spatele acestor ochelari de soare, ar putea fi acea privire?

— Înfumuratule! Mă dor ochii, asta-i tot, ce-ți închipuiai?

— De ce îmi spui toate astea, Marina?

— Când ai să te hotărăști să mă anunți că pleci în Somalia? Înainte sau după tiramisu?

— Cine zice că o să iau un tiramisu?

— De doi ani, de când te cunosc și lucrez cu tine, am văzut cum trăiești. Marina își împinse ochelarii spre vârful nasului și îi lăsă să cadă în farfurie.

— De acord, plec mâine! Dar abia am aflat.

— Mâine te întorci deja la Berlin?

— Knapp preferă să iau avionul de Mogadiscio chiar de aici.

— Sunt trei luni de când pândești plecarea asta! Trei luni de când tot aștepti să-ți vorbească despre ea! Iar amicul tău pocnește din degete și tu te supui!

— E vorba doar să câștigăm o zi; am pierdut, și așa, destul timp.

— El e ăla care te-a făcut să-ți pierzi timpul, iar tu ești ăla care îi faci un serviciu. El are nevoie de tine ca să fie promovată, pe când tu n-ai nevoie de el ca să obții un premiu. Cu talentul tău, l-ai putea obține chiar dacă ai fotografia un câine care face pipi pe un felinar!

— Unde vrei să ajungi cu vorbele astea?

— Afirmă-te, Tomas, nu-ți mai risipi viața fugind de oamenii pe care îi iubești, în loc să-i înfrunți. Pe mine în primul rând. De exemplu, spune-mi că te calc pe nervi cu trâncăneala mea, că nu suntem decât amanți și că n-am căderea să-ți fac morală; și spune-i lui Knapp că nu pleci în Somalia fără să treci mai întâi pe acasă, ca să-ți pregătești bagajele și să-ți îmbrățișezi prietenii! Mai ales că nici nu știi când te întorci.

— Poate că ai dreptate.

Tomas își luă telefonul mobil.

— Ce faci?

— Ei bine, precum vezi, îi trimit un mesaj lui Knapp, prin care îi spun să-mi rezerve biletul pentru sâmbătă, cu plecarea din Berlin.

— Am să te cred când ai să apeși pe tasta de trimitere.

— Și atunci o să am parte de ACEA privire?

— Poate...

Limuzina se opri în fața covorului roșu. Julia trebui să se contorsioneze pentru a putea coborî fără să-și arate încălțările. Urcă treptele. În capul scării, o luă în primire o rafala de flash-uri.

— Eu nu sunt o personalitate! Îi spuse unui cameraman care nu înțelegea engleza. La ușă, portarul admiră incredibila rochie a Juliei. Orbit de

lumina vie a camerei care o filma la intrare, consideră că era inutil să-i mai ceară invitația.

Sala era imensă. Privirea Juliei parcurse mulțimea. Cu paharul în mână, invitații umblau de colo-colo, admirând fotografiile gigantice. Julia răspunse cu un zâmbet silit la saluturile unor oameni pe care nu-i cunoștea, atitudine proprie comportamentului modern. Ceva mai departe, pe o estradă, o harpistă cânta Mozart. Străbătând mulțimea ce părea să evolueze într-un balet ridicol, Julia își urmărea prada.

O fotografie de aproape trei metri înălțime îi atrase privirea. Fusese făcută în munții din Kandahar sau din Tadjikistan. Ori, poate, la frontiera Pakistanului? Uniforma soldatului ce zăcea în șanț nu-ți permite a să afli cu precizie, iar copilul desculț de lângă el, care părea că vrea să-l ajute, semăna cu toții copiii din lume.

O mână i se așeză pe umăr și o făcu să tresară.

— Nu te-ai schimbat deloc. Ce faci aici? Nu te-am văzut pe lista invitațiilor. Ce surpriză plăcută! Ești în trecere prin orașul nostru? O întrebă Knapp.

— Dar tu ce faci aici? Parcă erai într-o călătorie până la sfârșitul lunii! Cel puțin asta mi s-a spus când am venit la redacția ta, în după-amiaza asta. Nu ți s-a transmis mesajul?

— M-am întors mai devreme decât fusese prevăzut. Am venit direct de la aeroport.

— Trebuie să te mai antrenezi Knapp, nu te pricepi să minți. Știu eu ce spun. În ultimele zile, am dobândit ceva experiență în materie.

— Bine, de acord. Dar cum voiai să-mi închipui vreo clipă că tu ai întrebat de mine? De douăzeci de ani, nu mai știam nimic de tine.

— Optsprezece! Mai cunoști și alte Julii Walsh?

— Îți uitasem numele de familie, Julia; prenumele nu, bineînțeles, dar n-am făcut legătura. Acum, am responsabilități și sunt atâtea persoane care vor să-mi vândă poveștile lor lipsite de interes, încât sunt obligat să filtrez mesajele.

— Mulțumesc pentru compliment!

— Ce faci la Berlin, Julia?

Ea ridică ochii spre fotografia de pe perete. Era semnată de un oarecare T. Ullmann.

— Poza asta ar fi putut fi făcută de Tomas, îi seamănă, spuse Julia, cu glasul trist.

— Dar Tomas nu mai e ziarist de am de zile! Nici măcar nu mai trăiește în Germania. A pus cruce peste tot ceea ce ținea de trecut.

Julia încasă lovitura, silindu-se să nu arate nici o emoție. Knapp continuă:

— Trăiește în străinătate.

— Unde?

— În Italia, cu soția lui. Nu mai vorbim chiar atât de des. O dată pe an, nu mai mult; și nici măcar în fiecare an.

— Sunteți supărați?

— Nu, nici vorbă. Viața, pur și simplu. Am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să-și realizeze visul, dar, când s-a întors din Afganistan, nu mai era același om. Ar trebui să știi mai multe decât mine, nu? A ales alt drum.

— Nu, nu știu nimic! Răspunse Julia, strângând din dinți.

— După ultimele vești, are un restaurant la Roma, împreună cu soția lui. Acum, te rog mult să mă scuzi, am niște invitații de care trebuie să mă ocup. Am fost încântat să te revăd, îmi pare nespus de rău că momentul a fost atât de scurt. Pleci în curând?

— Chiar mâine dimineață! Răspunse Julia.

— Dar tot nu mi-ai dezvăluit motivul vizitei tale la Berlin. E o călătorie în interes profesional?

— La revedere, Knapp.

Julia plecă fără să privească în urmă. Își grăbi pașii.

Cum trecu de ușile enorme de sticlă, o luă la fugă pe covorul roșu, îndreptându-se spre mașina care o aștepta.

Întoarsă la hotel, Julia traversă în goană holul și intră pe ușa mascată care dădea pe culoarul dinspre spălătorie. Își scoase rochia, o puse frumos la loc, pe umerășul ei, își îmbrăcă blugii și puloverul. Auzi o tuse ușoară în spate.

— Puteți fi văzută? Întrebă recepționarul, care își pusese o mână la ochi, iar cu cealaltă îi întindea o cutie de kleenex.

— Nu! Hohoti Julia.

Recepționarul trase o batistă de hârtie din cutie și i-o dădu peste umăr.

— Mulțumesc, spuse Julia.

— Adineauri, când v-am văzut trecând, mi s-a părut că v-a curs nițel machiajul. Seara nu a fost la înălțimea speranțelor dumneavoastră?

— Asta e cel mai neînsemnat lucru pe care-l pot spune, se smiorcăi Julia.

— Din păcate, se mai întâmplă... Neprevăzutul nu e niciodată lipsit de riscuri!

— Dar nimic din toate astea nu fusese prevăzut, fir-ar să fie! Nici călătoria, nici hotelul, nici orașul, nici zarva asta inutilă. Îmi trăiam viața așa cum voiam; atunci, de ce...

Recepționarul făcu un pas spre ea, exact când era nevoie ca Julia să-și lase capul pe umărul lui, și o bătu ușor pe spate, încercând s-o consoleze cum putea mai bine.

— Nu știu ce v-a mâhnit așa de rău, dar, dacă îmi dați voie... ar trebui să vă împărtășiți suferința cu tatăl dumneavoastră. Cu siguranță că v-ar fi de mare ajutor. Aveți șansa să mai fie încă lângă dumneavoastră, și păreți să vă înțelegeți atât de bine amândoi. Sunt convins că e un om care știe să asculte.

— Apăi, în privința asta, nici nu știți cât vă înșelați! Pe toată linia! Tata și cu mine să ne înțelegem? El să-i asculte pe ceilalți? Pesemne că nu vorbim despre același om.

— Am avut plăcerea să-l servesc de mai multe ori pe domnul Walsh, domnișoară, și pot să vă asigur că întotdeauna a fost un gentleman.

— Nu există altul mai individualist decât el!

— Într-adevăr, nu vorbim despre același om. Cel pe care îl cunosc eu a fost întotdeauna binevoitor. Despre dumneavoastră vorbește ca despre singura lui reușită.

Julia rămase fără glas.

— Haideți, duceți-vă la tatăl dumneavoastră, sunt sigur că urechea lui va ști să vă asculte.

— Viața mea nu mai seamănă a nimic. Oricum, el doarme, era epuizat.

— Cred că și-a recăpătat puterile, tocmai i-am dus un platou cu de-ale gurii.

— Tata a comandat de mâncare?

— Exact asta v-am spus, domnișoară.

Julia își încălță espadrilele și îi mulțumi recepționarului, sărutându-l pe obraz.

— Se înțelege de la sine că discuția asta nu a avut loc niciodată, mă pot bizui pe dumneavoastră? O întrebă recepționarul.

— Nici măcar nu ne-am văzut! Îi făgădui Julia.

— Și putem pune rochia asta sub husa ei, fără teamă că ar avea vreo pată?

Julia ridică mâna dreaptă și răspunse cu un zâmbet la zâmbetul recepționarului, care-i sugera s-o ștergă de acolo.

Traversă din nou holul și luă liftul. Cabina se opri la etajul șase. Julia șovăi și apăsă pe butonul ultimului etaj.

Sonorul televizorului se auzea de pe culoar. Julia bătu în ușă; tatăl ei îi deschise imediat.

— Erai superbă în rochia aia, spuse el, lungindu-se la loc, în pat.

Julia urmări pe ecran știrile serii, care difuzau din nou imagini de la vernisaj.

— Greu de ratat o asemenea apariție. Nu te-am mai văzut niciodată așa de elegantă, dar asta nu face decât să confirme ceea ce credeam: ar fi timpul să lași blugii ăștia găuriți, care nu se mai potrivesc cu vârsta ta. Dacă aș fi fost la curent cu planurile tale, te-aș fi însoțit. Aș fi fost nespuse de fericit să merg la brațul tău.

— N-aveam nici un plan. Mă uitam la același program pe care-l vezi tu. Knapp a apărut pe covorul roșu și, atunci, m-am dus acolo.

— Interesant! Spuse Anthony, ridicându-se în capul oaselor. Pentru cineva care pretindea că lipsește până la sfârșitul lunii... Ori ne-a mințit, ori are darul ubicuității. Nu te întreb cum a decurs întâlnirea voastră! Arăți cam ciudat.

— Eu am avut dreptate, Tomas e însurat. Și tu ai avut dreptate, nu mai e ziarist..., explică Julia, lăsându-se într-un fotoliu. Se uită la tava cu mâncare pusă pe măsuta joasă din fața ei.

— Ți-ai comandat cina?

— Pentru tine am comandat mâncarea.

— Știi că o să vin să-ți bat la ușă?

— Știu mai multe decât crezi. Când te-am văzut la vernisajul ăsta, și cunoscându-ți „patima” pentru mondenități, am bănuț că se întâmpla ceva. Mi-am imaginat că a apărut Tomas, de te-ai făcut nevăzută așa, în toiul nopții. În fine, asta mi-am spus când m-a sunat recepționerul ca să-mi ceară voie să-ți comande o limuzină. Am cerut ceva dulce, în caz că seara ta nu s-ar fi desfășurat conform așteptărilor. Dă deoparte clopotul ăla, acolo ai doar niște clătite. Asta nu înlocuiește dragostea, dar, împreună cu siropul de arțar din borcânelul de alături, poți să-i dai la cap unui mare of.

În apartamentul învecinat, o contesă se uita la aceeași ediție de noapte a jurnalului televizat. Își rugă soțul să-i aducă aminte a doua zi să-l felicite pe amicul ei Karl. Avea totuși datoria față de propria-i persoană să-l avertizeze că, atunci când desena o rochie anume pentru ea, era de preferat ca aceasta să fie într-adevăr un unicat, nu s-o vadă purtată de o altă tânără, care, pe deasupra, avea și un corp mai fain. De bună seamă, Karl va înțelege de ce i-o trimite înapoi. Rochia, deși somptuoasă, nu mai prezenta mare interes în ochii ei!

Julia îi povesti tatălui ei toate amănuntele din acea seară. Plecarea inopinată la balul ăla blestemat, conversația cu Knapp și întoarcerea jalnică, fără să înțeleagă și să-și mărturisească motivul emoției care o cuprinsese. Asta nu era din pricină că aflase despre căsătoria lui Tomas, bănuise ea de la început și, de altfel, cum ar fi putut face altfel? Cel mai penibil, și n-ar fi putut spune de ce, fusese când a aflat că el renunțase la jurnalism. Anthony o ascultă fără s-o întrerupă, fără să facă cel mai mic comentariu. Înghițind ultima bucătică de clătită, îi mulțumi tatălui ei pentru această surpriză, care, deși n-o ajutase să-și ordoneze ideile, cu siguranță că o făcuse să se îngrășe cu un kil. Nu mai avea nici un motiv să rămână acolo. Oricâte semne i-ar fi trimis viața, n-avea ce să mai caute, nu trebuia decât să-și pună puțină ordine în existență. Avea să-și facă bagajul înainte de culcare și a doua zi, de dimineață, puteau lua amândoi avionul. De data asta, adăugă Julia înainte de a ieși, ea avea impresia de déjà-vu, de prea mult déjà -vu, pentru a folosi cuvântul potrivit.

Pe culoar, Julia își scoase pantofii și coborî în camera ei, luând-o pe scara de serviciu.

Cum ieși ea, Anthony luă telefonul. La San Francisco era ora șaisprezece. Cel chemat ridică receptorul de la prima sonerie.

— Pilguez la aparat!

— Te deranjez? Sunt Anthony.

— Vechii prieteni nu se deranjează între ei. Cărui fapt îi datorez plăcerea de a te auzi după atâta vreme?

— Vreau să-ți cer un serviciu, o mică anchetă, dacă te mai îndeletnicești cu treaba asta!

— Dacă ai ști cât sunt de plictisit de când am ieșit la pensie! Chiar dacă m-ai suna ca să-mi spui că ți-ai pierdut cheile, eu tot m-aș ocupa cu plăcere de problema ta!

— Ai păstrat legătura cu poliția frontieră, ai pe cineva la biroul de vize, care ar putea face o cercetare pentru noi?

— Brațul meu e încă destul de lung, ce crezi tu?

— Ei bine, am nevoie să ți-l lungești la maximum. Uite cum stă treaba...

Conversația dintre vechii amici ținu o jumătate de oră în cap. Inspectorul Pilguez îi promise lui Anthony că o să-i obțină cât mai repede cu putință informațiile de care avea nevoie.

La New York erau orele douăzeci. Un mic panou pus la ușa magazinului de antichități spunea că este închis până a doua zi. Înăuntru, Stanley aranja rafturile unei biblioteci de la sfârșitul secolului al XIX-lea, primită în acea după-amiază. Adam bătu în vitrină.

— Uf, ce lipitoare! Oftă Stanley, ascunzându-se în spatele unui bufet.

— Stanley, sunt eu, Adam! Știi că ești acolo!

Stanley se ghemui, ținându-și răsuflarea.

— Am două sticle de château-lafite!

Stanley ridică încet capul.

— 1989! Strigă Adam din stradă.

Ușa magazinului se deschise.

— Îmi pare foarte rău, aranjam prin magazin și nu te auzisem, spuse Stanley, lăsându-și vizitatorul să intre. Ai, luat deja cina?

Tomas se întinse și se strecură tiptil din pat, grijuliu să n-o trezească pe Marina, care dormea lângă el. Coborî scara în spirală și traversă salonul de la etajul inferior al duplexului. Trecând în spatele barului, puse o ceașcă sub cafetiera electrică, acoperi aparatul cu un șervet, ca să înăbușe zgomotul, și apăsă pe buton. Deschise ușa culisantă de sticlă și ieși pe terasă pentru a se bucura de primele raze de soare care mângâiau deja acoperișurile Romei. Se apropie de balustradă și se uită jos, în stradă. Un furnizor descărca lădițe cu legume în fața băcăniei de lângă cafeneaua de la parterul imobilului în care locuia Marina.

Un puternic miros de pâine prăjită precedă o ploaie de înjurături în italienește. Marina apăru în halat, cu aerul posomorât.

— Două lucruri! Spuse ea. Primul, ești în fundul gol și mă îndoiesc că vecinii din față apreciază acest spectacol la micul dejun.

— Și al doilea? Întrebă Tomas, fără să se întoarcă.

— Coborâm să ni-l luăm pe al nostru jos, fiindcă aici nu mai e nimic de mâncare.

— N-am cumpărat ciabatta aseară? Întrebă Tomas în zeflema.

— Îmbracă-te! Răspunse Marina, întorcându-se în casă.

— Bună ziua, totuși! Mormăi Tomas.

O doamnă bătrână, care își uda plantele, îl salută cu gesturi largi, din balconul de peste drum. Tomas îi zâmbi și plecă de pe terasă.

Nu era nici ora opt, și aerul era deja cald. Patronul trattoriei își aranja vitrina; Tomas îl ajută să scoată umbrelele de soare pe trotuar. Marina se așeză la o masă și luă un corn din coșulețul cu patiserii.

— Ai de gând să stai botoasă toată ziua? Întrebă Tomas, servindu-se la rându-lui. Ești furioasă fiindcă plec?

— Acum știi ce mă farmecă la tine, Tomas: darul de a spune exact ceea ce trebuie, în momentul care trebuie.

Patronul localului le puse dinaintea două cești aburinde cu cappuccino. Bărbatul se uită la cer, rugându-l pe Cel de Sus să nu dea vreo furtună până nu se înserează, și o complimentă pe Marina pentru frumusețea ei matinală. Îi făcu, șmecherește, cu ochiul lui Tomas și intră din nou în local.

— Ce-ar fi dacă nu ne-am amări în dimineața asta? Întrebă Tomas.

— Păi sigur, minunată idee! De ce nu-ți termini cornul, ca să ne ducem sus și să mi-o pui? Pe urmă, un duș pe cinste în baia mea, în timp ce eu fac pe tâmpita de serviciu și-ți pregătesc bagajul! Un pupic în prag, după care te faci nevăzut pentru două-trei luni sau pentru totdeauna. Și, știi ceva, nu-mi răspunde nimic! Orice ai spune în clipa asta ar fi o tâmpenie.

— Vino cu mine!

— Eu sunt corespondentă, nu reporteriță.

— Plecăm împreună, stăm o seară la Berlin și mâine, când îmi iau zborul spre Mogadiscio, tu te înapoiezi la Roma.

Marina se întoarse și-i făcu semne patronului să-i aducă altă cafea.

— Ai dreptate, despărțirile pe aeroport sunt mult mai faine, un pic de patos nu poate face rău nimănui, nu?

— Ceea ce nu ar face rău nimănui ar fi să vii și să te arăți la redacția ziarului, adăugă Tomas.

— Bea-ți cafeaua cât e caldă!

— Dacă, în loc să bombăni, ai zice da, ți-aș lua un bilet.

Pe sub ușă, apăru un plic. Anthony se aplecă să-l ia și făcu o grimasă. Desfăcu plicul și citi mesajul care îi era adresat.

„Regret, încă n-am izbutit, dar nu renunț. Sper să obțin rezultate ceva mai târziu”. Mesajul era semnat GP, inițialele lui George Pilguez.

Anthony Walsh se instalează la biroul din apartamentul său și scrise un bilet pentru Julia. Chemă recepția și ceru să i se pună la dispoziție o mașină cu șofer.

Ieși din apartament și făcu o escală la etajul șase. Pășii tiptil până la camera fiicei sale, îi strecură biletul pe sub ușă și plecă fără să mai piardă timpul.

— Kaul-Liebkecht-Strasse, 31, vă rog, îi spuse șoferului.

Berlina neagră porni imediat.

Julia dădu peste cap, la iuțea, o ceașcă de ceai, își luă valiza de pe raftul dulapului și o puse pe pat. Începu să-și împătorească lucrurile, dar sfârși prin a le îndesa în valiză fără nici un fel de menajamente. Întrerupându-și pregătirile de plecare, se duse la fereastră. O ploaie mărunță cădea asupra orașului. Jos, în stradă, o berlină tocmai se îndepărta.

— Adu-ți trusa de toaletă, dacă vrei să o pun în sac, strigă din cameră Marina.

Tomas își băgă capul pe ușa băii.

— Pot să-mi pregătesc și singur sacul, știi foarte bine.

— Prost! Poți să ți-l faci singur, însă prost, iar eu n-am să fiu în Somalia, ca să-ți calc lucrurile.

— Fiindcă ai făcut-o deja? Întrebă Tomas, aproape îngrijorat.

— Nu! Dar aș fi putut.

— Ai luat vreo hotărâre?

— Adicăte! Dacă te salut din mers azi, ori mâine? Ai o baftă chioară, am hotărât că ar fi bine pentru cariera mea să mă duc să-l salut pe viitorul nostru redactor șef. Vestea bună pentru tine, și să nu crezi că asta are vreo legătură cu plecarea ta la Berlin, dar vei avea șansa să petreci o seară în plus alături de mine.

— Sunt absolut încântat, declară Tomas.

— Adevărat? Întrebă Marina, închizând fermoarul sacului. Trebuie să plecăm din Roma înaintea prânzului. Ai de gând să monopolizezi baia toată dimineața?

— Credeam că, dintre noi doi, eu eram ăla care bombăne tot timpul.

— Au început să te lase balamalele, moșule, și nu e vina mea.

Marina îl împinse, ca să intre în baie. Își dezlegă cordonul halatului și îl trase și pe Tomas sub duș.

Mercedesul negru coti și se opri într-o parcare, în fața unui șir de clădiri înalte și cenușii. Anthony îl rugă pe șofer să-l aștepte: spera să se întoarcă într-o oră.

Urcă cele câteva trepte de la intrarea protejată de o marchiză și intră în clădirea ce adăpostea arhivele Stasi.

Culoarul pe care păși avea ceva care-ți îngheța sângele în vene. De o parte și de cealaltă, vitrine ce expuneau modele de microfoane, camere, aparate foto, instalații cu aburi pentru dezlipire a corespondenței și mașinării pentru lipit plicurile la loc, după citire, copiere și arhivare. Echipamente de toate genurile folosite pentru spionarea vieții de fiecare zi a unei întregi populații, prizonieră într-un stat polițienesc. Manifeste, manuale de propagandă, sisteme de ascultare din ce în ce mai sofisticate, pe măsură ce treceau anii. Milioane de oameni fuseseră astfel pândiți, judecați, fișați, pentru ca siguranța unui regim absolutist să fie garantată. Pierdut în gânduri, Anthony se opri în dreptul unei fotografii ce înfățișa o celulă de interogatoriu.

Știu că am greșit. O dată ce căzuse zidul, procesul avea să fie ireversibil, dar cine putea să bage mâna în foc, Julia? Cei care cunoscuseră primăvara de la Praga? Democrații noștri, care, în tot acest timp, îngăduiseră săvârșirea atâtor crime și nedreptăți? Și cine ne-ar putea asigura astăzi că Rusia s-a eliberat pentru totdeauna de despoții ei de ieri? Așa că, da, mi-a fost frică, o frică de moarte ca nu cumva dictatura să închidă iarăși porțile pe care libertatea abia le deschisese și să-și strângă menghina totalitară. Mi-a fost frică să nu fiu un tată despărțit pe vecie de fiica lui, și nu pentru că asta ar fi ales ea, ci pentru că așa ar fi decis – în locul ei – o dictatură. Știu că ai să-mi porți

pică toată viața, dar, dacă lucrurile ar fi luat o întorsătură urâtă, eu aș fi fost cel care nu și-ar fi iertat niciodată că nu a venit să te ia și, pe undeva, îți mărturisesc cât sunt de fericit că n-am avut dreptate.

— Vă pot fi de folos? Întrebă o voce din fundul culoarului.

— Caut arhivele, băigui Anthony.

— Aici sunt, domnule. Ce pot face pentru dumneavoastră?

La câteva zile după căderea zidului, poliția politică a RDG, presimțind înfrângerea inevitabilă a regimului a început să facă dispărute toate mărturiile ticăloșiilor pe care le săvârșise. Dar cum să distrugă la iuțea milioane de dosare individuale alcătuite în mai bine de patruzeci de ani de totalitarism? Încă din decembrie 1989, populația, care fusese prevenită în privința acestor acțiuni, a pus mana pe antenele Siguranței de Stat. În fiecare oraș al Germaniei de Est, cetățenii au ocupat sediile Stasi împiedicând astfel distrugerea celor o sută optzeci de kilometri de arhivă ce reprezentau documente de toate genurile, care, acum, deveneau accesibile publicului.

Anthony ceru permisiunea să consulte dosarul unui anume Tomas Meyer, care locuise în Comeniusplatz nr. 2, Berlinul de Est.

— Nu vă pot satisface cererea, domnule, se scuză funcționarul de serviciu.

— Credeam că legea impune facilitarea accesului la arhive!

— Exact, dar această lege are și scopul de a-l proteja pe cetățean de prejudiciile aduse vieții sale private, ca urmare a folosirii datelor din dosarul personal, replică funcționarul, recitând un discurs pe care părea să-l cunoască pe dinafară.

— Într-un asemenea caz, interpretarea textelor capătă întreaga sa importanță. Dacă nu mă înșel, obiectivul esențial al acestei legi care ne interesează pe amândoi este, cu adevărat, acela de a-i înlesni fiecărui om accesul la fișele Stasi, astfel încât să se poată lămuri ce influență a avut Serviciul de Siguranță a Statului asupra propriului destin, nu-i așa? Continuă Anthony, care, de data asta, repeta textul înscris pe o plăcuță de la intrarea în sediu.

— Da, bineînțeles, recunosc funcționarul, care nu pricepea unde vrea să ajungă acel vizitator.

— Tomas Meyer este ginerele meu, minți Anthony cu tot tupeul. Acum trăiește în Statele Unite și sunt fericit să vă fac cunoscut că, în curând, voi fi bunic. Pentru el este important – și cred că nu vă îndoiiți de acest lucru – ca, într-o bună zi, să le poată povesti copiilor despre trecutul lui. Cine nu și-ar dori s-o poată face? Aveți copii, domnue...

— Hans Dietrich! Răspunse funcționarul. Am două fetițe o frumusețe: Emma și Anna, de cinci și de șapte ani.

— Ce minunăție! Exclamă Anthony, plesnind din palme. Ce fericit trebuie să fiți!

— Sunt mort după ele!

— Bietul Tomas! Evenimentele tragice care i-au marcat adolescența sunt încă prea dureroase ca să poată face el însuși acest demers. Am venit de la o depărtare atât de mare, în numele său, ca să-i dau șansa de a se reconcilia cu trecutul, și – cine știe?

— De a găsi forța să-și însoțească aici într-o bună zi, fiica. Pentru că, vă spun între noi, știm că vom avea o fetiță. S-o însoțească, ziceam, pe pământul strămoșilor ei și să-i dea posibilitatea să-și cunoască rădăcinile. Dragă Hans, continuă, cu solemnitate Anthony, aveți în față un viitor bunic care stă de vorbă cu tăticul unor fetițe drăgălașe. Ajutați-mă, ajutați-o pe fetița compatriotului dumneavoastră Tomas Meyer. Fiți cel care, printr-un gest generos, îi va dărui această bucurie, pe care noii o visăm pentru ea.

Zguduit, Hans Dietrich nu știa ce să mai creadă. Ochii înlăcrimați ai vizitatorului îl terminară. Îi oferi lui Anthony o batistă.

— Tomas Meyer, ați zis?

— Chiar așa! Răspunse Anthony.

— Așezați-vă la o masă din sală mă duc să văd dacă avem ceva despre el.

După un sfert de oră, Hans Dietrich punea un clasor de fier pe biroul la care aștepta Anthony Walsh.

— Cred ca am găsit dosarul ginerelui dumneavoastră, anunță el, cu chipul radios. Avem noroc că nu face parte din cele distruse. Reconstituirea fișelor dispărute încă nu s-a terminat, așteptăm mereu să ni se acorde creditele necesare.

Anthony îi mulțumi cu căldură, dându-i de înțeles, cu o privire prefăcut stânjenită, că acum avea nevoie de puțină intimitate, pentru a studia trecutul ginerelui său. Hans se făcu nevăzut pe dată, iar Anthony se adânci în lectura voluminosului dosar, redactat încă din 1980, ce cuprindea documente despre un tânăr care fusese urmărit vreme de nouă ani. Zeci de pagini de rapoarte ce îi inventariau în amănunțime faptele și gesturile, cunoscuții, aptitudinile, preferințele literare, frazele spuse în intimitate sau în public, opiniile, atașamentul față de valorile statului. Ambițiile, speranțele, primele emoții de îndrăgostit, primele experiențe și primele decepții, nimic din ceea ce avea să formeze personalitatea lui Tomas nu părea să fi fost ignorat. Fiind departe de a stăpâni limba la perfecție, Anthony se hotărî să facă apel la Hans Dietrich, pentru a-l ajuta să înțeleagă fișa sintetică aflată la sfârșitul dosarului și reactualizată ultima oară pe data de 8 octombrie 1989.

Tomas Meyer – orfan și de tată, și de mamă – era un student suspect. Cel mai bun prieten și vecin al său, pe care-l frecventase de la cea mai fragedă vârstă, reușise să fugă în Vest. Numitul Jürgen Knapp trecuse de cealaltă parte a zidului, ascuns probabil sub bancheta din spatele unei mașini, și nu se mai întorsese niciodată în RDG. Nu exista nici o dovadă pe baza căreia să se stabilească complicitate a lui Tomas Meyer, iar candoarea cu care îi vorbea informatorului racolat de serviciul de siguranță despre proiectele prietenului său indica probabila sa nevinovăție. Agentul care îi făcuse dosarul descoperise astfel preparativele pentru fugă, din păcate prea târziu pentru ca Jürgen Knapp

să mai poată fi arestat. Totuși, legăturile strânse dintre Tomas și cel care-și trădase țara, precum și faptul că nu denunțase din timp planurile de fugă ale prietenului său, nu permiteau să fie considerat drept un element de nădejde al Republicii Democratice. Având în vedere faptele citate în dosar, nu se preconiza nici o măsură împotriva lui, dar se înțelegea de la sine că, în viitor, nu i se putea încredința nici o funcție importantă în slujba statului. Raportul recomanda, în cele din urmă, să fie urmărit în permanență, pentru a exista certitudinea că, în timp, nu avea să întrețină nici o legătură cu fostul său prieten sau cu vreo altă persoană rezidentă în Vest. Înainte de orice revizuire sau de închiderea dosarului, se recomanda o perioadă probatorie, care urma să dureze până când numitul avea să împlinească treizeci de ani.

Hans Dietrich își termină lectura. Uluit, fără să-și poată ascunde tulburarea, citi de două ori numele informatorului ale cărui depoziții contribuiseră la redactarea dosarului, ca să se asigure că nu greșește.

— Dar cine și-ar fi putut imagina așa ceva?! Spuse Anthony, cu ochii pironiți la semnătura din josul fișei. Ce tristețe!

Hans Dietrich era la fel de consternat și absolut de acord cu el.

Anthony îi mulțumi gazdei sale pentru prețiosul concurs. Cu atenția acaparată de un amănunt, funcționarul de la arhivă șovăi o clipă, înainte de a-i dezvălui ceea ce descoperise chiar atunci.

— Socotesc necesar, în cadrul demersului pe care îl faceți, să vă încredințez că generele dumneavoastră trebuie să fi făcut aceeași tristă descoperire ca și noi. O adnotare de pe coperta dosarului atestă că l-a consultat el însuși.

Anthony îl asigură pe Dietrich de toată recunoștința sa. Avea să contribuie, în măsura umilelor sale mijloace, la finalizarea programului de reconstruire a arhivelor, deoarece azi înțelegea mai bine decât ieri cât de mult îi putea ajuta pe oameni cunoașterea trecutului la înțelegerea viitorului.

Ieșind de acolo, Anthony simți nevoia să ia o gură de aer, ca să-și mai vină în fire. Se așeză câteva clipe pe o bancă din grădinița de la marginea parcării.

Gândindu-se la confidența lui Dietrich, își ridică ochii spre cer și exclamă:

— Dar cum de nu m-am gândit la asta mai înainte? Se ridică și se duse la mașină. Cum se așeză, își luă mobilul și formă un număr din San Francisco.

— Te-am trezit?

— Bineînțeles că nu, e doar trei noaptea!

— Iartă-mă, dar cred că dispun de o informație importantă.

George Pilguez își aprinse veioza, deschise sertarul noptierei și căută ceva de scris.

— Te ascult!

— Acum am toate motivele să cred că omul nostru a vrut să se debaraseze de numele lui de familie, să nu mai trebuiască să-l folosească niciodată sau, cel puțin, să și-l aducă aminte cât mai rar cu putință.

— De ce?

— E o poveste lungă...

— Ai idee care e noua lui identitate?

— Habar n-am!

— Perfect! Bine ai făcut că m-ai sunat în puterea nopții! Chestia asta o să mă ajute tare mult să avansez în căutările mele! Replică Pilguez, cu sarcasm, după care închise telefonul.

Stinse lumina, își puse brațele sub cap și se căzni zadarnic să adoarmă din nou. După o jumătate de oră, nevastă-sa îi ordonă să se scoale și să se apuce de treabă, chiar dacă nu se iviseră zorii. Nu de alta, dar nu mai putea să-i suporte fătăiala, iar ea avea de gând să adoarmă la loc.

George Pilguez își puse halatul și se duse, bombănind, la bucătărie. Începu să-și facă un sandvici și își unse din gros, cu unt, două felii de pâine, fiindcă Natalia tot nu era acolo, ca să-i facă morală din pricina colesterolului. Își luă cu el gustarea și se duse să se așeze la birou. Unele instituții ale statului nu închid niciodată, așa că luă telefonul și își sună un amic de la serviciul frontierelor.

— Dacă o persoană care și-a schimbat legal patronimul intră pe teritoriul american, numele de origine ar figura în fișierele noastre?

— Ce naționalitate? Întrebă interlocutorul.

— Germană. Născut În RDG.

— În acest caz, dacă și-a obținut viza de la unul dintre serviciile noastre consulare, e mai mult decât probabil că și-a lăsat urmele pe undeva.

— Ai cu ce să notezi? Întrebă George.

— Sunt în fața tastaturii, moșule, răspunse amicul său, Rick Bram, ofițer la Biroul de Imigrări, de pe aeroportul John Fitzgerald Kennedy.

Mercedesul se îndrepta spre hotel. Anthony Walsh privea pe geam peisajul. O bandă luminoasă defila pe fațada unei farmacii, afișând cu intermitență data, ora și temperatura aerului. La Berlin mai era puțin până la prânz, termometrul indica 21ș Celsius...

— Și nu mai sunt decât două zile, murmură Anthony Walsh.

Julia umbla de colo-colo, prin hol, cu bagajul pus pe pardoseală.

— Vă asigur, domnișoară Walsh, că n-am nici cea mai mică idee unde s-a dus tatăl dumneavoastră. Ne-a comandat o mașină dis-de-dimineată și, de atunci, n-a mai apărut. Am încercat să dau de șofer, însă are mobilul închis.

Recepționarul se uită la sacul Juliei.

— Domnul Walsh nu mi-a cerut nici să schimb rezervările pentru drum și nici nu m-a informat că ați pleca astăzi. Sunteți sigură de hotărârea lui?

— E hotărârea mea! Am stabilit să ne întâlnim în dimineața asta; avionul decolează la orele cincisprezece și e ultimul zbor posibil, dacă nu vrem să pierdem legătura de la Paris, pentru New York.

— Puteți totuși să tranzitați prin Amsterdam, asta v-ar face să câștigați timp. Aranjez eu, cu mare plăcere, totul.

— Atunci, fiți drăguț și faceți-o acum, spuse Julia, scotocindu-se prin buzunare.

Disperată, își lăsă capul pe pupitrul recepției, sub privirile buimăcite ale funcționarului.

— Aveți vreo problemă, domnișoară?

— Biletele sunt la tata!

— Sunt sigur că nu mai întârzie mult. Nici o grijă; dacă trebuie să fiți la New York neapărat în seara asta, mai aveți o mică rezervă de timp.

O berlină neagră opri în fața hotelului. Din ea coborî Anthony Walsh, care se îndreptă spre ușa turnantă.

— Da' unde ai fost? Îl întrebă Julia, ieșindu-i în întâmpinare. Mi-am făcut o mie de draci.

— E pentru prima oară când te văd îngrijorată pentru modul în care îmi petrec timpul sau de ceea ce mi s-ar fi putut întâmpla. Ce zi minunată!

— Ceea ce mă îngrijorează pe mine e că o să pierdem avionul!

— Care avion?

— N-am căzut de acord aseară că ne întoarcem azi? Îți aduci aminte?

Recepționarul le întrerupse discuția, înmânându-i lui Anthony un fax abia primit. Anthony deschise plicul și se uită la Julia, în timp ce își citea mesajul.

— Bineînțeles, dar asta a fost aseară, îi spuse el, jovial. Aruncă o privire spre sacul Juliei și îl rugă pe hamal să-l ducă înapoi, în camera fiicei sale.

— Vino, te duc la masă, trebuie să stăm de vorbă.

— Despre ce? Întrebă ea, neliniștită.

— Despre mine! Hai, nu face mutra asta, te asigur că am glumit...

Și se instalară pe terasă.

Soneria deșteptătorului îl trezi pe Stanley dintr-un vis urât. Urmare a unei seri în care vinul cursese valuri, o migrenă înspăimântătoare îl trăsni de cum deschise ochii.

Văzându-și mutra în oglindă, se jură să nu mai pună gura pe nici o picătură de alcool, până la sfârșitul lunii, lucru absolut rezonabil, dat fiind că era deja în 29. Pe lângă pickhammerul care părea că lucrează în creierii lui, ziua nu se anunța deloc bine. La ora prânzului, avea să-i propună Juliei s-o ia de la birou și să dea o raită de-a lungul fluviului. Încruntându-se, își aminti pe rând că prietena lui cea mai bună nu era în oraș și că aseară nu primise nici o veste de la ea. Dar îi fu cu neputință să-și amintească discuția din timpul cinei din ajun, udată mult prea din abundență cu vin. Doar ceva mai târziu, după ce bău o cană mare de ceai, se întrebă dacă, în cele din urmă, nu scăpase cumva cuvântul „Berlin”, cât timp stătuse între patru ochi cu Adam. Iar după ce-și făcu un duș, se întrebă dacă n-ar fi cazul s-o informeze pe Julia cu privire la îndoiala care tot creștea în el. Poate că ar fi trebuit s-o sune... sau nu!

— Mincinosul tot mincinos moare! Exclamă Anthony, întinzându-i Juliei meniul.

— De ce-mi spui asta?

— Lumea nu se învârtește în jurul buricului tău, scumpo! Eu făceam aluzie la amicul tău Knapp!

Julia puse meniul pe masă și îl trimise înapoi pe chelnerul care se apropia.

— La ce te referi?

— La ce vrei să mă refer aici, în Berlin, și într-un restaurant unde stau la masă în compania ta?

— Ce ai descoperit?

— Tomas Meyer, alias Tomas Ullmann, este reporter la Tagesspiel. Pun pariu, fără să risc prea mult, că lucrează zi de zi cu găinarul ăla de nimic, care ne-a înșirat brașoave.

— De ce ar fi mințit Knapp?

— Asta să-l întrebi tu însăși. Îmi închipui c-o avea el motivele lui.

— Cum ai aflat asta?

— Am superputeri! E unul dintre avantajele de a fi redus la starea de mașinărie.

Julia își privi descumpănită tatăl.

— Și de ce nu? Continuă Anthony. Dacă tu inventezi animale care stau de vorbă cu copiii, de ce n-aș avea și eu dreptul de a deține unele calități extraordinare, în ochii fiicei mele?

Anthony întinse mâna spre mâna Juliei, dar își luă seama și apucă un pahar, pe care îl duse la buze.

— E apă! Țipă Julia.

Anthony tresări.

— Nu sunt prea sigură că apa este chiar atât de benefică pentru circuitele tale electronice, șopti ea, jenată pentru că atrăsese atenția vecinilor.

Anthony se holbă.

— Cred că tocmai mi-ai salvat... viața, spuse el, punând jos paharul. Mă rog, e un fel de a vorbi!

— Cum ai aflat toate astea? Îl Întrebă Julia.

Anthony se uită lung la fiică-sa și renunță să-i mai povestească despre vizita matinală pe care o făcuse la arhivele Stasi. La urma urmei, conta numai rezultatul cercetării.

— Poți să-ți schimbi numele când îți semnezi articolele, dar, când traversezi frontiera, e cu totul altceva! De vreme ce am găsit acel faimos desen la Montréal, înseamnă că Tomas fusese acolo. Ca urmare, mi-am închipuit că exista șansa să fi trecut și prin Statele Unite.

— Atunci, chiar că ai puteri supranaturale!

— Am mai ales un vechi prieten care a lucrat în poliție.

— Mulțumesc, murmură Julia.

— Ce ai de gând să faci acum?

— Asta mă întreb și eu. Sunt pur și simplu bucuroasă că Tomas a devenit ceea ce visa el.

— Ce știi despre asta?

— Voia să fie reporter.

— Și crezi că ăsta era singurul lui vis? Crezi cu adevărat că, în ziua când o să-și privească trecutul, o să vadă un album cu fotografii de reporter? O carieră? Mare lucru! Știi tu câți oameni și-au dat seama, în momentele lor de singurătate, că această reușită, de care credeau că se apropiaseră atât de mult, i-a îndepărtat de cei dragi, ca să nu mai spun că i-a îndepărtat de ei înșiși?

Julia își privi tatăl, ghicind tristețea ascunsă sub zâmbetul lui.

— Te Întreb din nou, Julia, ce ai de gând să faci?

— Cel mai înțelept ar fi, cu siguranță, să mă întorc la Berlin.

— Al naibii lapsus! Ai zis Berlin. Dar tu stai la New York.

— A fost doar o coincidență tâmpită.

— Ce nostim! Nu mai departe decât ieri, ai fi spus că ăsta e un semn.

— Dar, cum ai zis chiar tu, ar fi fost ieri.

— Nu te păcăli, Julia, viața nu se trăiește din amintiri transformate în regrete. Fericirea are nevoie de anumite certitudini, oricât ar fi ele de mici. Acum, tu ești cea care trebuie să aleagă. Eu n-am să mai fiu aici, ca să hotărâsc în locul tău, și, de altfel, e multă vreme de când nu se mai întâmplă asta. Te rog, ia seama: singurătatea e o tovărășie primejdioasă.

— Tu ai cunoscut singurătatea?

— Ea și cu mine am fost, ani la rând, foarte buni amici, dacă ții să știi, dar era de ajuns să mă gândesc la tine ca s-o alung. Să zicem că am devenit conștient de anumite lucruri, puțin cam târziu, desigur. Și nici măcar nu pot să mă plâng. Majoritatea imbecililor de felul meu nu vor avea parte de un chilipir ca ăsta de care mă bucur eu, fie chiar și pentru câteva zile. Uite și alte cuvinte potrivite: mi-ai lipsit, Julia, și nu pot face nimic pentru a recupera anii pierduți. I-am lăsat, ca un tâmpit, să treacă fiindcă trebuia să muncesc, fiindcă îmi închipuiam că am obligații, că am de jucat un rol, când, de fapt, singurul teatru din viața mea era acolo unde te aflai tu. Bun, acum gata cu vorba, asta nu ni se potrivește nici ție, nici mie. Te-aș fi însoțit cu mare plăcere, ca să-i trag niște picioare în fund acestui Knapp și să-l fac să scuipe adevărul, dar sunt prea obosit și, apoi, ți-am mai spus-o: e viața ta.

Anthony se aplecă să ia un ziar de pe o măsuță de lângă el. Îl deschise și începu să-l răsfoiască.

— Parcă nu citeai în nemțește, spuse Julia, cu un nod în gât.

— Ești tot aici? Răspunse Anthony, dând pagina.

Julia își strânse șervetul, își dădu scaunul deoparte și se ridică.

— Te sun imediat după ce-l văd, spuse în timp ce se îndepărta.

— Uite, au anunțat că, la căderea serii, cerul se înseninează! Replică Anthony, uitându-se pe fereastra restaurantului.

Dar Julia se afla, de acum, pe trotuar și chema un taxi.

Anthony strânse ziarul și oftă.

Mașina se opri la terminalul aeroportului Roma-Fiumicino. Tomas plăti cursa și înconjură vehiculul, pentru a deschide portiera Marinei. După ce trecură de înregistrare și de controlul de securitate, Tomas, cu sacul pe umăr,

se uită la ceas. Avionul decola peste o oră. Marina se plimba prin fața vitrinelor. El o luă de mână și o trase spre bar.

— Ce vrei să faci diseară? O întrebă, în timp ce aștepta două cafele lângă tezghea.

— Să-ți vizitez apartamentul. De multă vreme mă tot întreb cum o fi la tine în casă.

— Am o cameră mare, cu un birou lângă fereastră și cu un pat lângă perete.

— Îmi convine de minune, nici n-am nevoie de altceva, spuse Marina. Julia împinse ușa de la Tagesspiel și se prezentă la recepție. Ceru să-l vadă pe Jürgen Knapp. Funcționara ridică receptorul.

— Spuneți-i că am să aștept în hol până vine, chiar dacă ar fi să-mi petrec toată după-amiaza aici.

Rezemat de peretele cabinei de sticlă ce cobora încet la parter, Knapp nu-și slăbea din ochi vizitatoarea. Julia se plimba înapoi și înapoi, prin fața vitrinelor în care erau prezentate paginile ziarului din acea zi.

Ușile liftului se deschiseră. Knapp traversă holul.

— Ce pot face pentru tine, Julia?

— Ai putea începe prin a-mi spune de ce m-ai mințit?

— Urmează-mă, să mergem într-un loc mai liniștit.

Knapp o duse spre scară. O invită să se așeze într-un salonaș de lângă bufet, în timp ce-și scotocea buzunarele după niște mărunțiș.

— Cafea, ceai? O întrebă, apropiindu-se de distribuitorul de băuturi.

— Nimic!

— De ce ai venit la Berlin, Julia?

— Ești chiar atât de lipsit de perspicacitate?

— În curând, vor fi douăzeci de ani de când nu ne-am văzut. Cum aș putea să ghicesc ce te aduce aici?

— Tomas!

— Trebuie să fii de acord că, după atâția ani, e cel puțin surprinzător.

— Unde e?

— Ți-am spus deja: în Italia.

— Cu nevasta și cu copiii. Și a renunțat la ziaristică, știu. Dar toată această frumoasă poveste – sau o parte din ea – este falsă. Și-a schimbat numele, însă e tot reporter.

— Dacă știi, atunci de ce-ți mai pierzi vremea pe-aici?

— Dacă vrei să ne jucăm de-a întrebările și răspunsurile, atunci răspunde întâi tu la a mea. De ce mi-ai ascuns adevărul?

— Chiar vrei să ne punem întrebări adevărate? Am eu câteva pentru tine. Te-ai întrebat măcar dacă Tomas ar vrea să te vadă? Cu ce drept îndrăznești să apari din nou aici? Pur și simplu pentru că ai hotărât tu că a sosit momentul? Pentru că așa ai avut chef? Apari hodoronc-tronc, dintr-o altă epocă, dar aici nu mai este de dărâmat nici un zid, nu mai este nici o revoluție de făcut, nici un extaz, nici un farmec, nici o nebunie! Nu a mai rămas decât puțină rațiune,

aceea a adulților care se căznesc să avanseze în viață, să-și facă o carieră. Întinde-o de aici, Julia, lasă Berlinul și întoarce-te acasă. Ai distrus, și așa, destule.

— Ți interzic să-mi spui asemenea lucruri, îi ripostă Julia, cu buzele tremurânde.

— Și n-aș fi în dreptul meu? Hai să continuăm jocul de-a întrebările. Unde erai tu când Tomas a fost aruncat în aer de o mină? Ai fost cumva lângă scara avionului, când s-a întors șchiop de la Kabul? Ai mers tu cu el în fiecare dimineață la spital să-și facă tratamentul de recuperare? Ai fost tu acolo, ca să-l consolezi când îl apuca disperarea? Nu te căzni, că știu răspunsul: absența ta era aia care îl dăra! Ai tu o idee cât de mică de răul pe care i l-ai pricinuit, de singurătatea la care l-ai condamnat, știi tu cât a durat asta? Ți dai tu seama că tâmpitul ăsta avea inima atât de rănită, încât încă mai găsea puterea să te apere, în timp ce eu făceam tot ce puteam ca să te urască.

Degeaba îi curgeau Juliei lacrimile pe obraji, pe Knapp nimic nu l-ar fi făcut să tacă.

— Poți tu să socotești câți ani i-au trebuit lui Tomas până când a acceptat să dea pagina, până când a izbutit să se desprindă de tine? Nu era colțisor din Berlin, pe unde să ne ducă pașii seara, fără ca Tomas să-mi destăinuască ce amintiri despre tine îi deșteptau vitrina vreunei cafenele, o bancă din vreun parc, o masă din vreo cârciumă, malurile vreunui canal. Știi tu câte întâlniri n-au fost zădărnice, câte femei care voiau să-i dea iubirea lor nu s-au izbit ba de parfumul tău, ba de ecoul vreunei aiureli spuse de tine și care îl făcea să râdă.

A trebuit să învăț totul despre tine: netezimea pielii tale, bosumflarea ta de dimineață, pe care o considera atât de încântătoare, fără ca eu să pricep de ce; știu ce mâncai la micul dejun, cum îți prindeai părul, cum îți machiai ochii, ce haine preferai să porți, pe ce parte a patului dormeai. A trebuit să ascult de mii de ori piesele muzicale pe care le învățai pentru lecția ta de pian de miercurea, fiindcă el continua să le cânte, cu inima făcută ferfeniță, săptămână după săptămână, an după an. A trebuit să privesc toate desenele alea – pe care le făceai în acuarelă sau în creion, pe hârtie – toate animalele a-ee tâmpite ale căror nume le știa pe dinafară. În fața câtor vitrine nu l-am văzut oprindu-se, fiindcă te-ar fi încântat cutare pictură, cutare buchet. Și de câte ori nu m-am întrebat ce naiba i-oi fi făcut, de-l marcuseși în asemenea hal?

— Și, când începea să-i fie mai bine, mă temeam să nu dăm peste vreo siluetă care să-ți semene, peste vreo fantomă care să-l facă să se întoarcă din drumul pe care îl străbătuse. Drumul spre această nouă libertate, care a fost atât de lung. Mă întrebai de ce te-am mințit? Sper ca acum al înțeles răspunsul.

— N-am vrut niciodată să-i fac rău, Knapp, niciodată, bâigui Julia, marcată de emoție.

Knapp luă un șervet de hârtie și i-l întinse.

— De ce plângi? Ce ai făcut tu în viață, Julia? Ești măritata, poate divorțată? Ai copii? Ai fost mutată de curând la Berlin?

— Nu-i nevoie să fii răutăcios!

— Doar n-ai să-mi vorbești tocmai tu despre cruzime!

— Tu nu știi nimic...

— Dar ghicesc! După douăzeci de ani, te-ai răzgândit, așa-i? E prea târziu. El ți-a scris când s-a întors de la Kabul, să nu spui nu, chiar eu l-am ajutat să-și aleagă cuvintele. Eram acolo când se întorcea de la aeroport, cu chipul răvășit, în fiecare ultimă zi din acele luni în care te-a așteptat. Tu ai făcut o alegere, iar el ți-a respectat-o fără să-ți poarte pică vreodată. Asta voiai să știi? Atunci, poți pleca liniștită.

— N-am făcut nici o alegere, Knapp, scrisoarea lui Tomas a ajuns la mine alaltăieri.

Avionul zbura deasupra Alpilor. Marina ațipise, capul i se lăsă pe umărul lui Tomas. El trase storul hubloului și închise ochii, nădăjduind să fure câteva clipe de somn. Într-o oră, aveau să fie la Berlin.

Julia își spusese întreaga poveste și Knapp n-o întrerupsese nici măcar o dată. Și ea plânsese mult după cel pe care îl crezuse mort. După ce termină de povestit, se ridică, își ceru iertare o ultimă oară pentru răul pe care îl făcuse fără voia și fără știrea ei, îl salută pe prietenul lui Tomas și îl puse să jure că lui n-o să-i spună nimic despre venirea ei la Berlin. Knapp se uită după ea, în timp ce se îndepărta pe culoarul lung, care ducea spre scări. Când Julia puse piciorul pe prima treaptă, o strigă. Ea se întoarse.

— Nu pot să respect promisiunea asta. Nu vreau să-mi pierd cel mai bun prieten. Tomas e în avion, zborul lui aterizează în trei sferturi de oră. Vine de la Roma.

Era musai să ajungă la aeroport în treizeci și cinci de minute. Urcând în taxi, Julia îi făgăduise șoferului că o să-i plătească dublu dacă ajunge la timp. La a doua intersecție, ea își deschisese brusc portiera și se instalase alături de el, în timp ce semaforul trecea pe verde.

— Pasagerii trebuie să stea în spate, exclamase șoferul.

— Poate, dar oglinda pentru pasageri e în față, spuse ea, lăsând în jos parasolarul. Haideți, schnell, schnell!

Ceea ce vedea nu-i plăcea deloc. Pleoapele umflate, vârful nasului și ochii încă roșii, douăzeci de ani de așteptare pentru a cădea în brațele unui iepure albinos... s-o iei la fuga și mai multe nu. Un viraj ca de formula unu o făcu să dea greș într-o primă tentativă de machiaj. Julia bombăni, iar șoferul îi spuse că trebuia să se hotărască: ori sosire în cincisprezece minute, ori oprire pe dreapta, ca să-și termine de sulemenit fața!

— Calc-o! Strigase ea, luându-și din nou rimelul.

Drumul era intens circulat. Ea îl imploră pe șofer să intre în depășire, cu toate că erau pe linia continuă. El risca să-și piardă permisul, dar Julia îi promise că, dacă îi prinde poliția, o să spună că o apucaseră durerile facerii. Șoferul făcu observația că ea n-avea proporțiile necesare pentru a face credibilă

o asemenea minciună. Julia își umflă pânțele și începu să geamă, ținându-se de șale. „Bine, bine”, spusese șoferul, apăsând pe accelerație.

— Totuși, m-am îngrășat puțin, nu? Se îngrijoră Julia, privind-și mijlocul...

Ora optsprezece și douăzeci și două de minute. Julia sări pe trotuar mai înainte ca mașina să oprească de tot. Terminalul se întindea cât vedeai cu ochii.

Julia întrebă unde erau sosirile internaționale. Un steward care trecea pe acolo îi indică extremitatea de Vest. Gâfâind după o cursă nebună, ea își ridică ochii spre tabelul de afișaj. Nici un zbor de la Roma. Julia își scoase pantofii, și proba de viteză începu și mai abitur, în direcția opusă. Acolo, o mulțime de oameni așteptau sosirea pasagerilor. Julia își croi drum pe la margine, până la balustradă. Apăru un prim val de pasageri; ușile culisante se deschideau și se închideau pe măsură ce călătorii părăseau zona de recuperare a bagajelor. Turiști, oameni întorși din concediu, comercianți, bărbați și femei de afaceri, fiecare purtând haine în concordanță cu împrejurarea în care se aflau. Măinile se ridicau, se agitau în aer; unii se îmbrățișau, se sărutau, alții se mulțumeau să se salute. Ici se vorbea franceza, colo spaniola, ceva mai departe engleza, iar, la al patrulea val, venea, în sfârșit, italiana. Doi studenți cu spatele gheboșat înaintau braț la braț, asemenea unei perechi de țestoase; un preot ținându-și strâns cartea de rugăciuni avea aerul unei coțofene; un copil și o stewardesa făceau schimb de adrese, ăștia pesemne că, într-o viață anterioară, fuseseră girafe; un congresist cu cap de bufnița își căuta grupul, întinzându-și gâtul; o fetiță-greieraș alerga în brațele mamei sale; un soț-urs își regăsea nevasta; și, apoi, deodată, printre alte o sută de chipuri, privirea lui Tomas apăru neschimbată, ca în urmă cu douăzeci de ani.

Câteva riduri în jurul pleoapelor, gropița din bărbie puțin mai pronunțată, barba ușor crescută, dar ochii lui blânzi, de culoarea nisipului, privirile care o făcuseră să plutească peste acoperișurile Berlinului, care o făcuseră să se clatine sub luna plină din parcul Tiergarten erau la fel. Ținându-și răsuflarea, Julia se ridică în vârful picioarelor, se lipi de barieră și ridică brațul. Tomas întoarse capul și-i spuse ceva tinerei care îl ținea de mijloc; trecură chiar prin fața Juliei, care tocmai revenea pe pământ. Perechea ieși din terminal și dispăru.

— Vrei să trecem întâi pe la mine? Întrebă Tomas, închizând portiera taxiului.

— Nu mai am prea mult de așteptat până să-ți descopăr vizuina. Ar trebui mai degrabă să mergem la ziar. S-a făcut deja târziu și Knapp ar putea să plece, or, pentru cariera mea, e foarte important să mă vadă. Doar asta era pretextul invocat pentru a te însoți la Berlin, nu-i așa?

— Potsdamerstrasse, îi indică Tomas șoferului.

În al zecelea taxi aflat în urma lor, urca o femeie care se îndrepta spre hotelul ei.

Șeful recepției o informă pe Julia că tatăl ei o aștepta la bar. Ea îl găsi stând la o masă de lângă vitrină.

— Pare-se că lucrurile nu s-au petrecut prea bine, spuse el, ridicându-se ca s-o întâmpine.

Julia se lăsă într-un fotoliu.

— Să zicem că nu s-au petrecut deloc. Knapp n-a mințit chiar în toate privințele.

— L-ai văzut pe Tomas?

— La aeroport, se întorcea de la Roma... împreună cu nevastă-sa.

— Ați vorbit?

— El nu m-a văzut.

Anthony chemă un chelner.

— Vrei să bei ceva?

— Aș vrea să mă întorc acasă.

— Aveau verighete?

— Ea îl ținea de mijloc. Doar nu era să le cer actul de căsătorie.

— În urmă doar cu câteva zile, îmi închipui că și pe tine te ținea cineva de mijloc. Eu nu mă aflam acolo și nu puteam vedea, dat fiind că asta se petrecea cu ocazia înmormântării mele, deși, într-o câtva, eram totuși prezent... îmi pare rău, când spun chestia asta, mă apucă râsul.

— Eu nu văd chiar deloc ce-oi fi găsind de râs! În ziua aia trebuia să ne căsătorim. Călătoria asta absurdă se termină mâine și fără îndoială că e mai bine așa. Knapp a gândit corect. Ce drept am eu să apar din nou în viața lui?

— Dreptul celei de-a doua șanse, poate.

— Pentru el, pentru tine sau pentru mine? A fost o încercare egoistă și hărăzită eșecului.

— Ce ai de gând să faci?

— Să-mi fac bagajul și să mă culc.

— Voiam să spun, după ce ne întoarcem.

— Să evaluez situația, să lipesc cioburile sparte, să uit totul și să-mi continui viața. De data asta, n-am altă opțiune.

— Ba cum să nu? Poți opta să mergi până la capăt, ca să fii cu inima împăcată.

Anthony se uită cu atenție la fiică-sa și își apropie fotoliul de al ei.

— Ții minte ce făceai aproape în fiecare noapte, când erai mică? Mă rog, până te prăbușeai de somn.

— Citeam la lanternă, ascunsă sub cearșaf.

— De ce nu aprindeai lumina din cameră?

— Ca să crezi tu că dorm, în timp ce eu buchiseam pe ascuns...

— Nu te-ai întrebat niciodată dacă lanterna aia nu era magică?

— Nu, de ce? Ar fi trebuit?

— S-a stins vreodată în toți anii ăia?

— Nu, răspunse Julia, tulburată.

— Și totuși nu i-ai schimbat niciodată bateriile... Julia, fata mea, ce știi tu despre dragoste, tu, care nu i-ai iubit decât pe cei care îți trimiteau înapoi o imagine frumoasă a ta? Privește-mă în față și povestește-mi despre căsătoria ta, despre proiectele tale de viitor. Jură-mi că, în afară de acest periplu neprevăzut, nimic nu ți-ar fi putut tulbura dragostea pentru Adam. Știi tu oare totul despre sentimentele lui Tomas, despre sensul vieții lui, când n-ai nici cea mai mică idee ce sens să-i dai vieții tale, și asta doar pentru că o femeie îl ținea de mijloc? Tu vrei să vorbim cu sufletul deschis; de aceea aș dori să-ți pun o întrebare și tu ai să-mi fâgăduiești că vei răspunde sincer. Cât timp a durat cea mai lungă poveste de dragoste a ta? Nu vorbesc despre Tomas și nici despre sentimente visate, ci despre o relație trăită. Doi, trei, patru, poate cinci ani? Nu contează, se zice că dragostea durează șapte ani. Hai, fii cinstită și răspunde-mi? Ai fi capabilă să te dăruiești cuiva fără rezerve, șapte ani la rând, să dai totul, fără nici o reținere, fără temeri, fără îndoieli, știind că acea persoană pe care o iubești mai mult decât orice pe lume va uita aproape tot ce ați trăit împreună? Ai accepta ca atențiile tale, gesturile tale de dragoste să se șteargă din mintea ei, iar natura – care are oroare de vid – să umple într-o zi această amnezie cu reproșuri și regrete? Știind că este un lucru inevitabil, ai găsi totuși forța să te scoli în puterea nopții, când ființa iubită vrea să bea apă sau are pur și simplu un coșmar? Ai avea dorința să-i pregătești în fiecare dimineață micul dejun, să găsești ocupații cu care să-i umpli zilele, s-o distrezi, să-i citești atunci când se plictisește, să-i cânti cântece, s-o duci afară, pentru că trebuie să ia aer, chiar și atunci când e frig de crapă pietrele; și, apoi, la căderea serii, fără să ții cont de oboseală, te-ai așeza la picioarele patului ei ca să nu-i fie frică, i-ai vorbi despre viitor, un viitor pe care ea îl va trăi, prin forța lucrurilor, departe de tine? Dacă răspunsul tău la fiecare întrebare este da, atunci iartă-mă că te-am judecat greșit, știi cu adevărat ce înseamnă a iubi.

— Tu vorbești despre mama, nu?

— Nu, scumpo, vorbesc despre tine. Dragostea pe care ți-am descris-o este dragostea unui tată sau a unei mame, pentru copiii lor. Câte zile și nopți nu stăm de veghe, nu pândim cel mai mic pericol care v-ar putea amenința, nu vă privim, nu vă ajutăm să creșteți, nu vă ștergem lacrimile, nu vă facem să râdeți! Câte parcuri în timpul iernii, câte plaje în timpul verii, câți kilometri străbătuți, câte cuvinte repetate, cât timp închinat numai și numai vouă! Și totuși, totuși... de la ce vârstă ai primele tale amintiri din copilărie?

Închipuie-ți cât de mult trebuie să vă iubim, de putem învăța să nu trăim decât pentru voi, știind că veți uita tot ce ați trăit în primii voștri ani de viață, că anii ce vor veni vor avea de suferit din pricina lucrurilor pe care noi nu le-am făcut bine, că va sosi, inevitabil, o zi când ne veți părăsi, mândri de libertatea voastră.

Îmi reproșezi adesea că n-am fost lângă tine; știi tu cât ne doare să trăim ziua în care copiii pleacă de lângă noi? Ai tu idee ce gust ne lasă această ruptură? Îți spun eu cum se petrec lucrurile: stăm în prag ca niște tâmpiți, privindu-vă cum plecați, încercând să ne convingem că trebuie să ne bucurăm

pentru acest zbor necesar, iubind nepăsarea care vă mână înainte și ne depozitează de carnea din carnea noastră. După ce ușa se închide, trebuie să învățăm din nou totul; să mobilăm încăperile goale, să nu vă mai pândim sunetul pașilor, să uităm trosnetele liniștitoare ale scării, auzite atunci când vă întorceați târziu, după care puteam adormi, în fine, liniștiți; de acum, trebuie să ne căutăm somnul, pentru că voi nu vă mai întoarceți. Și totuși, vezi tu, Julia, fata mea, nici un tată, nici o mamă nu-și face un titlu de glorie din renunțările sale. Asta înseamnă a iubi și noi nu putem face altfel, tocmai pentru că vă iubim. Ai să-mi porți întotdeauna pică fiindcă te-am despărțit de Tomas, îți cer iertare pentru ultima oară că nu ți-am dat scrisoarea lui.

Anthony ridică brațul și îi ceru chelnerului să le aducă apă. Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare; își scoase o batistă din buzunar.

— Ești bine? Se îngrijoră Julia.

— Iartă-mă, repetă de trei ori Anthony.

— Tată!

— Iartă-mă, iartă-mă...

El se ridică, se clătină și căzu din nou în fotoliu. Julia îi ceru ajutor chelnerului. Anthony îi făcu semn că nu era nevoie.

— Unde suntem? Întrebă el, buimac.

— La Berlin, în barul hotelului.

— Dar unde suntem acum? În ce zi? Ce fac eu aici?

— Oprește-te! Îl imploră Julia, panicată. Este vineri, am făcut această călătorie împreună. Am plecat de la New York acum patru zile, ca să-l căutăm pe Tomas, îți amintești? Din cauza tâmpeniei ăleia de desen pe care l-am văzut pe un chei din Montréal. Tu mi l-ai făcut cadou și ai vrut să venim aici, spune-mi că-ți amintești! Ești obosit, atâta tot; trebuie să-ți cruți bateriile. Știu că e absurd, dar tu mi-ai dat explicația asta. Voi să vorbim despre toate și, când acolo, n-am vorbit decât despre mine. Trebuie să-ți vii în fire, mai avem două zile numai și numai pentru noi, ca să ne spunem toate acele lucruri pe care nu ni le-am spus. Vreau să învăț din nou tot ce am uitat, să aud din nou toate poveștile pe care mi le-ai istorisit. Cea cu aviatorul rătăcit pe malurile unui fluviu din Amazonia – unde a trebuit să aterizeze forțat, fiindcă rămăsese fără carburant – și cu vidra care i-a arătat drumul. Îmi amintesc ce nuanță avea blana ei: era albastră, de un albastru pe care numai tu îl puteai descrie, de parcă vorbele tale ar fi fost creioane colorate.

Julia își luă tatăl de braț, ca să-l ducă în cameră.

— Arăți cam rău; dormi, și mâine ai să te scoli cu forțe proaspete.

Anthony refuză să se întindă în pat. Fotoliul de lângă fereastră ar fi fost mai potrivit.

— Vezi, spuse el, așezându-se, ce haios e. Născocim tot felul de motive ca să nu iubim, de teamă că vom suferi, că vom fi părăsiți într-o bună zi. Și totuși, cât de tare iubim viața, deși știm că și i ea ne va părăsi într-o bună zi.

— Nu spune asta...

— Nu te mai proiecta în viitor, Julia. Nu trebuie să lipești cioburi, ci să trăiești ce ai de trăit. Lucrurile nu se întâmplă niciodată așa cum am prevăzut noi. Dar, ceea ce-ți pot spune eu, e că totul se petrece cu o viteză uluitoare. Ce cauți tu aici, cu mine, în camera asta? Du-te, du-te pe urmele amintirilor tale. Voiai să evaluezi situația? Păi, atunci, ia-o din loc! Acum douăzeci de ani, erai aici, du-te și regăsește acei ani, cât mai ai timp. În seara asta, Tomas e în același oraș cu tine; nu contează dacă-l vezi sau nu. Respirați același aer. Tu știi că e aici, mai aproape de tine decât va fi vreodată. Ieși, oprește-te sub fiecare fereastră luminată ridică-ți fruntea, întreabă-te ce simți atunci când îți închipui că-i recunoști silueta în spatele unei perdele. Și, dacă tu crezi că este el, strigă-i numele din stradă; el te va auzi, va coborî sau nu, îți va spune că te iubește sau îți va spune să-ți iei valea de acolo pentru totdeauna, dar vei fi cu inima împăcată.

Anthony o rugă pe Julia să-l lase singur. Ea se apropie și taică-său începu să zâmbească.

— Îmi pare nespus de rău că te-am speriat adineauri, la bar. N-ar fi trebuit, spuse el, cu un aer șiret.

— Totuși, n-ai simulat că ți-e rău...

— Tu crezi că mie nu mi-a lipsit mama ta atunci când mintea a început să i se rătăcească? Nu ești singura care a pierdut-o. Patru ani i-am stat alături, fără ca ea să aibă cea mai vagă idee cine sunt. Acum, șterge-o, e ultima ta noapte la Berlin!

Julia se duse în camera ei și se lungi pe pat. Programele de la televizor erau neinteresante, revistele de pe măsura joasă erau toate în nemțește. Se ridică și se hotărî să guste dulceața serii. De ce să stea aici? Mai bine se plimba prin oraș și se bucura de aceste ultime clipe petrecute la Berlin. Scotoci în sac după o jachetă de lână; la fund, mâna ei atinse plicul bleu pe care îl ascunsese cândva între paginile unei cărți de istorie așezate pe un raft din camera copilăriei sale. Se uită la scris și puse scrisoarea în plic.

Înainte de a pleca, urcă la ultimul etaj și bătu la ușa camerei în care se odihnea taică-său.

— Ai uitat ceva? O întrebă Anthony, când îi deschise.

Julia nu-i răspunse.

— Nu știu unde te duci și, cu siguranță, e mai bine așa; dar să nu uiți că mâine, la ora opt, te aștept în hol. Am rezervat o mașină. Nu putem rata avionul, trebuie să mă duci la New York.

— Crezi că, într-o bună zi, încetezi să mai suferi din dragoste? Îl întrebă Julia, din prag.

— Dacă ai noroc, niciodată!

— Atunci e rândul meu să-ți cer iertare. Ar fi trebuit să împărtășesc asta cu tine mai de mult. Îmi aparținea și voiam s-o păstrez numai pentru mine, dar te privește și pe tine.

— Despre ce e vorba?

— Despre ultima scrisoare pe care mi-a scris-o mama.

I-o întinse tatălui său și ieși.

Anthony își privi fiica îndepărtându-se. Își plecă ochii asupra scrisorii încredințate de ea și recunoscu imediat scrisul soției sale. Respiră adânc și, cu umerii gârboviți, se așează într-un fotoliu, ca s-o citească.

Julia, Intri în cameră și silueta ți se conturează în raza de lumină ce se strecoară prin ușa întredeschisă. Îți aud pașii care înaintează spre mine. Îți știu bine trăsăturile feței, dar uneori îți caut numele în amintire; îți știu mirosul atât de cunoscut, care mă face să mă simt bine. Doar această mireasmă delicată îmi îndepărtează neliniștea care mă sufocă de atâtea zile nespuse de lungi. Tu trebuie să fii fata aceea tânără care vine adesea, la căderea serii; prin urmare, seara trebuie să fie pe aproape, de vreme ce tu te apropii de patul meu. Cuvintele tale sunt blânde, mai molcome decât ale bărbatului de la prânz. Și pe el îl cred când îmi spune că mă iubește, fiindcă pare că-mi vrea binele. La el, gesturile sunt blânde; uneori, se ridică și se duce spre cealaltă lumină, care domină copacii de dincolo de fereastră. Câteodată, își reazemă capul de geam și plânge, plin de o suferință pe care n-o înțeleg. Mă strigă pe un nume care îmi este la fel de necunoscut, dar pe care mi-l însușesc de fiecare dată, doar ca să-i fac lui plăcere. Trebuie să-ți mărturisesc că, atunci când îmi spune pe numele ăla pe care mi l-a dat el, iar eu îi zâmbesc, parcă simt că are inima mai ușoară. Atunci, îi mai zâmbesc o dată, drept mulțumire pentru că m-a hrănit.

Tu te-ai așezat lângă mine, pe marginea patului. Îți urmăresc cu privirea degetele fine, care îmi dezmiardă fruntea. Nu-mi mai este frică. Mă strigi fără încetare și citesc în ochii tăi că și tu vrei să-ți dau un nume. Dar, în ochii tăi, nu mai este tristețe, de aceea îmi place să mă vizitezi. Când încheietura mâinii tale trece pe deasupra nasului meu, îmi cobor pleoapele. Pielea îți miroase a copilărie: a mea. Ori a ta? Tu îmi ești fiică, iubita mea, știu asta acum și am să mai știu încă vreo câteva secunde. Am atâtea lucruri să-ți spun, iar timpul e atât de scurt. Aș vrea să râzi, inimioara mea, să alergi la tatăl tău, care se va ascunde la fereastră ca să plângă, și să-i spui să nu mai verse lacrimi, pentru că, uneori, îl recunosc. Spune-i că știu cine e, spune-i că-mi amintesc cât de mult ne-am iubit, fiindcă îl iubesc din nou, de fiecare dată când vine să mă vadă.

Noapte bună, iubirea mea, eu dorm aici și te aștept.

Mama.

Knapp aștepta la intrare. Tomas îl sunase când ieșeau din aeroport, ca să-l anunțe că sosiseră. După ce o salută pe Marina și își îmbrățișă prietenul, îi duse pe amândoi în biroul său.

— Ce bine că ești aici, îi spuse Marinei, mă scoți dintr-o mare belea.

Prim-ministrul vostru vizitează Berlinul în seara asta, iar ziarista care trebuia să se ocupe de eveniment și de serata de gală s-a îmbolnăvit. Avem trei coloane rezervate în ediția de mâine, așa că trebuie să te schimbi și să pleci mintenaș, am nevoie de însemnările tale până la ora două noaptea, ca să le trimit la corectură. Totul trebuie să fie la tipar înainte de ora trei. Îmi pare rău că vă dau

peste cap planurile pentru seara asta, dacă v-ați făcut cumva, dar e urgent, și jurnalul trece înaintea oricărei alte probleme!

Marina se ridică, îl salută pe Knapp, îi dădu lui Tomas o sărutare pe frunte și îi murmură la ureche: Arrivederci, prostovanul meu, după care se făcu nevăzută.

Tomas îi ceru scuze lui Knapp și alergă după ea pe coridor.

— Doar n-o să joci cum îți cântă el! Și cina noastră în tete-a-tete?

— Dar tu nu joci cum îți cântă el? Amintește-ți la ce oră își ia zborul avionul tău pentru Mogadiscio! Tomas, mi-ai spus de o sută de ori: cariera înainte de toate! Nu-i așa? Mâine n-o să mai fii aici, și cine știe pentru câtă vreme. Ai grijă de tine. Dacă vântul ne este favorabil, viețile noastre se vor întâlni, până la urmă, într-un oraș sau altul.

— Ia măcar cheile mele și vino să-ți scrii articolul acasă.

— O să-mi fie mai bine la hotel. Cred că, la tine, mi-ar fi greu să mă concentrez, tentația de a-ți vizita castelul ar fi irezistibilă.

— Doar știi că n-am decât o cameră. I-ai face turul la iuțeală.

— Zău că ești prostovanul meu preferat. Eu mă gândeam la regulat, tolomacule. Rămâne pe altă dată, Tomas; și, dacă mă răzgândesc, voi fi încântată să-ți sun la ușă și să te scol din somn. Pe curând!

Marina îi făcu „ciao”, cu mâna, și se îndepărtă.

— Ești bine, întrebă Knapp, în timp ce Tomas intra din nou în biroul lui și trântea ușa.

— Zău dacă nu ești de-a dreptul împuțit! Vin și eu la Berlin împreună cu Marina, pentru o noapte, ultima noapte înaintea plecării mele, iar tu faci pe dracu-n patru și mi-o bulești. Adică vrei să te cred că n-aveai pe altcineva la îndemână? Ce naiba te-a apucat, băga-mi-aș picioarele? Îți place Marina și ești gelos? Ai devenit atât de ambițios încât, în afară de ziar, nu mai contează nimic altceva? Ai vrut să ne petrecem seara împreună?

— Ai terminat? Întrebă Knapp, așezându-se la birou.

— Recunoaște că ești un pisălog împuțit! Continuă Tomas, cu furie.

— Mă îndoiesc că vom petrece împreună seara asta. Ia loc în fotoliul ăla, că trebuie să stăm de vorbă. Și având în vedere ce am de spus, prefer să stai jos.

Înserarea se lăsase peste parcul Tiergarten. Felinare vechi își împrăștia lumina gălbuie peste aleea pavată. Julia înaintă până lângă canal. Pe lac, canotorii își legaseră bărcile unele de altele. Ea își continuă drumul până la grădina zoologică. Puțin mai departe, un pod traversa râul. Tăie drumul prin pădure, fără să-i fie teamă că se rătăcește, de parcă fiecare potecă, fiecare copac întâlnit în cale i-ar fi fost cunoștințe vechi. În fața ei se înălța coloana Victoriei. Trecu de mica piață circulară. Pașii o purtau spre Poarta Brandenburg. Deodată, recunoscu locul în care se găsea și se opri. În urmă cu aproape douăzeci de ani, la cotitura acestei alee se afla o porțiune a zidului. Aici îl văzuse pentru prima oară pe Tomas. Astăzi vizitatorii erau îmbiați de o bancă umbrită de un tei.

— Eram sigur că am să te găsesc aici, spuse o voce din spatele ei. Ai același mers.

Julia tresări, cu inima cutreierată de un fior.

— Tomas?

— Nu știu ce trebuie să facem într-o asemenea împrejurare. Ne strângem mâna, ne îmbrățișăm, întrebă el cu glas șovăielnic.

— Nici eu nu știu, spuse ea.

— Când Knapp mi-a destăinuit că te afli la Berlin fără să-mi spună unde sa te caut, m-am gândit la început să sun la toate căminele pentru tineret din oraș, dar, în prezent, sunt atât de multe! Atunci, mi-am închipuit că, dacă am puțin noroc, o să vii aici.

— Vocea ta e aceeași, doar ceva mai gravă, spuse ea cu un zâmbet firav. El făcu un pas spre Julia.

— Dacă vrei, m-aș putea sui în copacul ăsta și aș sări de pe creanga de acolo, e aproape la aceeași înălțime ca prima dată, când am căzut peste tine.

Făcu încă un pas și o cuprinse pe Julia în brațe.

— Timpul a trecut repede și, în același timp, atât de încet, spuse el, strângând-o și mai tare.

— Plângi? Îl întebă Julia, mângâindu-i obrazul.

— Nu, mi-a intrat doar un firisor de praf în ochi. Dar tu?

— Mie mi-a intrat alt firisor, fratele lui geamăn. Ce aiureală! Totuși, nici măcar nu adie vântul.

— Atunci, închide ochii, îi spuse Tomas.

Și, regăsindu-și gesturile din trecut, atinse buzele Juliei cu vârful degetelor, după care îi sărută fiecare pleoapă.

— Era cel mai frumos mod de a-ți spune bună ziua.

Julia își lipi fruntea de gâtul lui Tomas.

— Ai același miros, n-aș fi putut să-l uit niciodată.

— Vino, spuse el, e frig, tremuri.

Tomas o luă pe Julia de mână și o trase spre Poarta Brandenburg.

— Ai fost adineauri la aeroport?

— Da, de unde știi?

— De ce nu mi-ai făcut semn?

— Cred că nu prea aveam poftă s-o salut pe nevasta ta.

— O cheamă Marina.

— Are un nume frumos.

— E o prietenă cu care întrețin o relație epistolară.

— Vrei să zici episodică?

— Cam așa ceva. Încă n-am reușit să vorbesc curent în limba ta.

— Te descurci destul de bine.

Ieșiră din parc și traversară piața. Tomas o conduse pe terasa unei cafenele. Se așezară la o masă și rămaseră tăcuți mult timp, privind-se și neștiind ce să-și spună.

— E nemaipomenit. Nu te-ai schimbat deloc, spuse iar Tomas.

— Ba da, te asigur că, în douăzeci de ani, m-am schimbat destul. Dacă m-ai vedea dimineața, când mă scol, ai vedea cum au mai trecut anii.

— N-am nevoie de asta, eu l-am numărat pe fiecare.

Chelnerul destupă sticla de vin alb pe care o comanda se Tomas.

— Tomas, în privința scrisorii, știi...

— Knapp mi-a povestit totul despre întâlnirea voastră. Da' știu că tatăl tău era înverșunat, nu glumă!

El ridică paharul și ciocni cu delicatețe. În fața lor, o pereche se oprise în piață, încântată de frumusețea coloanelor.

— Ești fericită?

Julia nu spuse nimic.

— Cum e viața ta? Întrebă Tomas.

— La Berlin, cu tine, la fel de descumpănită ca acum douăzeci de ani.

— De ce ai făcut această călătorie?

— Nu știam nici o adresă la care să-ți răspund. Având în vedere că scrisoarea ta a făcut pe drum douăzeci de ani, n-am avut încredere în poștă.

— Ești măritată, ai copii?

— Încă nu, răspunse Julia.

— Încă nu ai copii, sau încă nu ești măritată?

— Amândouă.

— Proiecte?

— Cicatricea asta de pe bărbie nu o aveai înainte.

— Înainte, sărisem doar de pe un zid, încă nu sărisem în aer.

— Te-ai mai împlinit, spuse Julia, zâmbind.

— Mulțumesc!

— Era un compliment, zău, îți stă foarte bine.

— Nu te pricepi să minți, dar am îmbătrânit, e indiscutabil. Ți-e foame?

— Nu, răspunse Julia, plecându-și ochii.

— Nici mie. Vrei să facem câțiva pași?

— Am impresia că fiecare cuvânt pe care-l spun e o tâmpenie.

— Ba nu. Încă nu mi-ai dezvăluit nimic din viața ta, spuse Tomas, cu un aer trist.

— Știi? Am regăsit cafeneaua noastră.

— Eu nu m-am mai întors niciodată acolo.

— Patronul m-a recunoscut.

— Vezi bine că nu te-ai schimbat.

— Au demolat clădirea veche în care stăteam noi și au construit în loc una nou-nouță. Din strada noastră n-a mai rămas decât grădinița din față.

— Poate că e mai bine așa. În afară de cele câteva luni cât am stat acolo împreună, locul ăla nu mi-a lăsat amintiri frumoase. Acum, stau în Vest.

Pentru mulți, asta nu înseamnă nimic, dar eu încă mai văd, de la fereastra mea, frontiera.

— Knapp mi-a povestit despre tine, continua Julia.

— Ce ți-a povestit?

— Că ai un restaurant în Italia și că ai o droaie de copii care te ajută să faci pizza, răspunse Julia.

— Ce mai cretin... de unde o fi scos chestia asta?

— Din amintirea răului pe care ți l-am făcut.

— Îmi închipui că și eu ți-am făcut mult rău, de vreme ce m-ai crezut mort...

Tomas se uită la Julia, mijindu-și ochii.

— Vorbele astea au sunat cam pretențios, nu?

— Da, puțin, dar e adevărat.

Tomas o luă pe Julia de mână.

— Fiecare dintre noi și-a croit drumul. Viața a hotărât așa. Ba i-a mai dat o mână de ajutor și tatăl tău. Oricum, e de crezut că destinul n-a vrut să ne unească.

— Sau a vrut să ne protejeze... Poate că, până la urmă, am fi ajuns să nu ne mai suportăm; am fi divorțat, tu ai fi fost tipul pe care l-aș fi urât cel mai tare, pe lumea asta... Și n-am mai fi petrecut seara asta împreună.

— Ba da, ca să discutăm despre educația copiilor! Și, pe urmă, sunt cupluri care se despart și rămân în relații de prietenie. Există cineva în viața ta? Poate că, de data asta, n-o să mai evedezi întrebarea!

— Eviți!

— Ce?

— Voiai să spui „eviți întrebarea”, „a evida” înseamnă a goli de măruntaie un pește, de exemplu.

— Mi-ai dat o idee. Vino cu mine!

Terasa învecinată aparținea unui restaurant care servea fructe de mare. Tomas luă cu asalt o masă, sub privirile furioase ale turiștilor care își așteptau rândul.

— Așa procedezi acum? Întrebă Julia, așezându-se. Nu e prea civilizată. Or să ne facă vânt de aici!

— În meseria mea trebuie să fii descurcăreț! Și, pe urmă, patronul îmi e amic, așa că o să profităm de ocazie.

Chiar atunci veni și patronul să-l salute pe Tomas.

— Data viitoare încearcă și tu să-ți faci o intrare mai discretă, că-mi pui clientela în cap, șopti proprietarul localului.

Tomas i-o prezentă amicului său pe Julia.

— Ce le-ai recomanda unor persoane care n-au deloc poftă de mâncare? Îl întrebă el.

— Am și zburat să vă aduc un buchet de creveți! Pofta vine mâncând!

Și patronul o luă din loc. Înainte de a intra în bucătărie, ridică degetul mare și, cu o otheadă apăsată, îl făcu pe Tomas să înțeleagă că Julia i se părea încântătoare.

— Am devenit desenatoare.

— Știi îmi place mult vidra ta albastră...

— Ai văzut-o?

— Te-aș minți dacă aș spune că nu-mi scapă niciunul din desenele tale animate, dar, cum în meseria mea totul se află, mi-a ajuns la urechi numele creatoarei. Eram la Madrid, într-o după-amiază, și trebuia să-mi umplu cumva timpul liber. Am remarcat afișul și am intrat în sală; trebuie să-ți mărturisesc că n-am înțeles toate dialogurile, pentru că nu sunt prea tare la spaniolă, dar cred că am prins esențialul poveștii. Pot să te întreb ceva?

— Tot ce vrei.

— Din întâmplare, personajul ursului ți l-am inspirat cumva eu?

— Stanley zice că semeni mai mult cu ariciul.

— Cine e Stanley?

— Cel mai bun prieten al meu.

— Și cum de știe el că semăn cu un arici?

— Pesemne că e foarte intuitiv și perspicace sau că i-am vorbit mult despre tine.

— Pare-se că are multe calități. Ce fel de prieten îți e?

— Un prieten văduv, cu care am împărtășit multe clipe.

— Îmi pare rău pentru el.

— Dar au fost clipe frumoase, să știi!

— Eu mă refeream la faptul că și-a pierdut soția. A murit de mult?

— Partenerul...

— Atunci, sunt și mai trist pentru el.

— Nătâng mai ești!

— Știu, e o tâmpenie, dar îl găsesc mai simpatic acum, când îmi spui că iubea un bărbat. Și cine ți-a inspirat nevăstuica?

— Vecinul meu de la parter. Are un magazin de încălțăminte. Povestește-mi despre după-amiaza în care te-ai dus să-mi vezi desenul animat. Cum a fost ziua aia?

— Tristă, când s-a terminat filmul.

— Mi-ai lipsit, Tomas.

— Și tu mie; mai mult decât îți poți imagina. Dar hai să schimbăm subiectul. În restaurantul ăsta, nu mai putem să culpabilizăm firișoarele de praf.

— Să acuzăm! Asta voiam să-ți spun și eu.

— Nu contează. Zile cum a fost cea trăită în Spania am cunoscut cu sutele, aici sau în altă parte, și, uneori, mi se întâmplă să mai trăiesc și acum. Vezi tu, trebuie neapărat să vorbim despre altceva, altfel o să mă culpabilizez pe mine însumi că te plictisesc cu nostalgia mea.

— Și la Roma?

— Tot nu mi-ai spus nimic despre viața ta, Julia.

— Știi, douăzeci de ani sunt greu de povestit.

— Ești așteptată?

— În seara asta, nu.

— Dar mâine?

— Mâine, da. Am pe cineva la New York.

— E ceva serios?
— Trebuia să mă căsătoresc... sâmbăta trecută.
— Trebuia?
— A trebuit să anulăm ceremonia.
— Din cauza lui sau din cauza ta?
— Tata...
— La el, asta e o manie, categoric. Și viitorului tău soț i-a mutat fălcile?
— Nu, de data asta a fost ceva și mai surprinzător.
— Îmi pare rău.
— Nu, probabil că nu-ți pare, și nu-ți pot purta pică pentru asta.
— Greșești. Tare mi-ar mai fi plăcut să-i spargă mutra logodnicului tău...
de data asta, îmi pare sincer rău pentru ce am spus.

Julia lăasă să-i scape un chicotit, apoi un al doilea și, în cele din urmă, râse în hohote.

— Ce-i așa de nostim?
— Dacă ți-ar vedea cineva mutra, continuă Julia să râdă, ar jura că ești un copil care a fost prins la dulapul cu dulceață, mânjit la gură cu căpșuni. Pricep și mai bine de ce mi-ai inspirat toate acele personaje. Nimeni în afară de tine nu poate avea asemenea expresii. Oh, Doamne, cât mi-ai lipsit!

— Nu mai repeta asta, Julia.
— De ce?
— Pentru că sâmbăta trecută trebuia să te măriți.
Patronul veni la masa lor, purtând un platou mare.
— Am găsit cu ce să vă fericesc, spuse el, radios. Două limbi de mare cât se poate de ușoare, însoțite de niște legume fripte pe grătar și de un sosuleț de verdețuri proaspete, numai bune să ațâțe două stomacuri blazate. Vi le pregătesc?

— Scuză-mă, îi spuse Tomas amicului său, dar n-o să rămânem. Adu-mi nota.

— Ce-mi aud urechile? Nu știu ce s-a întâmplat între voi, de adineaori, dar nici nu se pune problema să plecați de la mine fără să-mi fi gustat bucatele. Hai, ciorovăiți-vă bine, spuneți-vă tot ce aveți pe suflet, până ce vă prepar eu minunile astea, și, după aia, faceți-mi plăcerea și împăcați-vă în timp ce vă delectați cu peștii mei. E un ordin, Tomas!

Patronul se îndepărtă ca să pregătească limbile de mare pe o măsuță, fără să-i scape din ochi pe Tomas și pe Julia.

— Pare-mi-se că n-ai încotro, va mai trebui să mă suportți încă puțin, altfel, se va înfuria prietenul tău, spuse Julia.

— Și mie mi se pare la fel, zâmbi Tomas. Iartă-mă, Julia, n-ar fi trebuit să-ți...

— Nu te mai scuza tot timpul, că nu ți se potrivește. Vom încerca să mâncăm și, pe urmă, mă vei conduce. Am poftă să merg lângă tine. Asta am dreptul să spun?

— Da, răspunse Tomas. De data asta, cum te-a împiedicat tatăl tău să te căsătorești?

— Hai să uităm de tata. Povestește-mi mai departe despre tine.

Tomas povesti despre cei douăzeci de ani din viața lui făcând multe prescurtări. Tot așa făcu și Julia. La sfârșitul cinei, patronul ținu morțiș să-i vadă gustând și din sufleul lui de ciocolată. Îl pregătise anume pentru ei. Le oferi două lingurițe, dar Julia și Tomas nu folosiră decât una.

Plecară de la restaurant în noaptea aproape albă și intrară din nou în parc. Luna plină se oglindea în lacul pe care se legănau câteva bărci legate lângă un ponton.

Julia îi povesti lui Tomas o legendă chinezească. El îi vorbi despre călătoriile lui, dar niciodată despre războaiele lui; Julia îi vorbi despre New York, despre meseria ei, deseori despre cel mai bun prieten, dar niciodată despre proiectele ei de viitor.

Lăsară parcul în urmă și își continuară plimbarea pe străzile orașului. Lângă o piață, Julia se opri.

— Îți amintești?

— Da, aici l-am regăsit pe Knapp, în mijlocul mulțimii. Ce noapte nemaipomenită! Ce mai știi de francezii ăia, prietenii tăi?

— N-am mai vorbit de mult cu el. Mathias e librar; Antoine, arhitect. Unul trăiește la Paris, celălalt la Londra, pare-mi-se.

— Sunt căsătoriți?

—... și divorțați, după ultimele știri.

— Uite, îi arată Tomas vitrina întunecată a unei cafenele, e bistroul unde mergeam întotdeauna când îl vizitam pe Knapp.

— Știi, am aflat până la urma cifra aia pentru care va ciorovăiați mereu.

— Care cifră?

— Cea a numărului de locuitori din Germania de Est, care colaborau cu Stasi. A numărului de informatori. Am descoperit-o acum doi ani, la bibliotecă, într-o revistă care publica un studiu despre căderea zidului.

— Adică, acum doi ani te interesai de genul asta de știri?

— Doar doi la sută. Vezi? Poți fi mândru de concetățenii tăi.

— Bunica mea făcea parte dintre ei, Julia. Am fost să-mi văd dosarul din arhivele Stasi. Bănuiam eu că am așa ceva, din cauza evadării lui Knapp. Propria mea bunică îi informa; am citit pagini întregi, atât de detaliate, despre viața mea, activitățile mele, prietenii mei. Ciudat mod de a-mi retrăi amintirile din copilărie!

— Dacă ai ști ce am trăit eu în ultimele zile! Poate că ea a făcut asta ca să te protejeze, ca să nu fii hărțuit.

— N-am aflat niciodată.

— De-aia ți-ai schimbat numele?

— Da, ca să-i pun cruce trecutului, ca să încep o viață nouă.

— Făceam și eu parte din acel trecut de care te-ai debarasat?

— Am ajuns la hotelul tău, Julia.

Ea ridică ochii. Firma hotelului Brandenburger Hof lumina fațada. Tomas o luă în brațe și zâmbi trist.

— Aici nu-i nici un copac. Cum să ne spunem la revedere în asemenea circumstanțe?

— Crezi că povestea noastră ar fi mers?

— Cine știe?

— Nu știu cum să ne spunem la revedere, Tomas, și nici măcar dacă am chef s-o fac!

— A fost frumos să te revăd, un dar neașteptat din partea vieții, murmură Tomas.

Julia își puse capul pe umărul lui.

— Da, a fost frumos.

— Nu mi-ai răspuns la singura întrebare care mă preocupă. Ești fericită?

— Acum nu mai sunt.

— Dar tu ce crezi? Povestea noastră ar fi mers? O întrebă Tomas.

— Probabil.

— Atunci, te-ai schimbat.

— De ce?

— Pentru că, în timp, mi-ai fi răspuns, cu umorul tău sarcastic, că alergăm spre un fiasco, că n-ai putea suporta să vezi că îmbătrânesc, că mă îngraș, că umblu tot timpul teleleu...

— Dar, de atunci încoace, am învățat să mint.

— Ei, acum te regăsesc, în sfârșit; ești aceeași Julia pe care n-am încetat s-o iubesc niciodată...

— Știu un mod infailibil de a afla dacă am fi avut o șansă... sau nu.

— Care?

Julia își lipi buzele de gura lui Tomas. Sărutul fu lung, aidoma celui pe care și-l dau doi adolescenți care se iubesc atât de mult, încât uită de restul lumii. Ea îl luă de mână și îl trase în holul hotelului. Recepționarul moțăia pe scaunul lui. Julia îl îndrumă pe Tomas înspre lifturi. Apoi, apăsă pe buton și sărutul lor continuă până la etajul șase.

Trupurile lor jilave erau unite ca în cele mai intime amintiri, în dezordine a cearșafurilor. Julia își închisese ochii. Mâna lui Tomas aluneca în jos, dezmierdându-i pântecul; mâinile ei i se agățau de ceafă. Gura lui îi atinge umărul, gâtul, rotunjimile sânilor, buzele i se plimbau, nepotolite. Degetele Juliei se rătăceau în părul lui Tomas. Limba lui cobora, și plăcerea se înălța în valuri, amintire a unor voluptăți fără egal. Picioarele se împleteau, trupurile se innodau unul cu celălalt, nimic nu le mai putea desface. Gesturile erau neschimbate, uneori stângace, dar întotdeauna tandre.

Minutele se scurgeau, transformându-se în ore, iar zorii se iviră asupra celor două trupuri istovite, abandonate în căldura patului.

Clopotul unei biserici bătu de opt ori, în depărtare. Tomas se întinse și se duse la fereastră. Julia se ridică în capul oaselor și îi privi silueta învăluită în lumini și umbre.

— Cât ești de frumoasă! Spuse Tomas, întorcându-se spre ea.

Julia nu răspunse.

— Și acum? Întrebă el, cu glasul blând.

— Mi-e foame!

— Sacul tău de pe fotoliu e gata pregătit?

— Plec... în dimineața asta, răspunse, șovăind, Julia.

— Mi-au trebuit zece ani ca să te uit. Credeam că am reușit, îmi închipuiam că, pe câmpurile de bătaie, am aflat ce este frica, dar nimic nu se compară cu ceea ce simt alături de tine, în camera asta, la gândul că te-aș putea pierde din nou.

— Tomas...

— Ce ai să-mi spui, Julia? Că a fost o greșeală? Poate. Când Knapp mi-a mărturisit că ești în oraș, mi-am închipuit că timpul a șters diferențele care ne despărțiseră cândva, pe tine, tânăra din Vest, și pe mine, băiatul din est! Nădărduiam că anii care s-au adunat ne-au adus măcar atât. Dar viețile noastre sunt tot la fel de diferite, nu-i așa?

— Eu sunt desenatoare, tu reporter, amândoi ne-am realizat visul...

— Nu cel mai important; în orice caz, nu pentru mine. Încă nu mi-ai spus din ce motiv ți-a anulat tatăl tău căsătoria. Te pomenești că iar o să apară în camera asta, să mă doboare la pământ!

— Aveam optsprezece ani și nu puteam face altceva. Trebuia să plec cu el; nici măcar nu eram majoră. Cât despre tata, e mort. Înarmorântarea lui a avut loc în ziua când trebuia să mă căsătoresc. Acum știi de ce...

— Îmi pare nespus de rău pentru el. Și pentru tine, dacă ai suferit.

— Părerile de rău nu folosesc la nimic, Tomas.

— De ce ai venit la Berlin?

— Știi prea bine, din moment ce Knapp ți-a explicat totul. Scrisoarea ta a ajuns la mine alaltăieri, nu puteam să vin mai repede.

— Și nu te puteai mărita fără să fii sigură, nu?

— Nu-i nevoie să fii răutăcios.

Tomas se așeză la picioarele patului.

— Mi-am domesticit singurătatea; pentru asta, e nevoie de o răbdare formidabilă. Am umblat prin orașe aflate în cele patru colțuri ale lumii, căutând aerul pe care-l respirai tu. Se spune că gândurile celor ce se iubesc ajung întotdeauna să se întâlnească, așa că mă întrebam deseori, seara, când eram pe punctul de-a adormi, dacă și ție ți se întâmpla să te gândești la mine, în clipa când eu mă gândeam la tine. Am venit la New York și am bătut străzile, sperând să te zăresc și temându-mă totodată că mi s-ar putea realiza visul. Am crezut de sute de ori că te recunosc și parcă mi se oprea inima în piept, când silueta vreunei femei îmi amintea de tine. Mi-am jurat să nu mai iubesc niciodată așa, asta era o nebunie, un abandon de sine inadmisibil. Timpul a trecut. A trecut și vremea noastră, nu crezi? Ți-ai pus cumva întrebarea asta înainte de a lua avionul?

— Termină, Tomas, nu strica totul. Ce vrei să-ți spun? Am privit cerul zile și nopți la rând, sigură că și tu te uita de acolo, de sus, la mine... Așa că nu, nu mi-am pus întrebarea asta înainte de-a lua avionul.

— Ce propui? Să rămânem prieteni? Să te sun când trec prin New York? Să mergem să bem ceva și să depănăm amintiri frumoase, legați printr-o complicitate generată de ceea ce ne este interzis? Ai să-mi arăți pozele copiilor tăi, care nu vor fi ai noștri. Am să-ți spun că seamănă cu tine, încercând să le descopăr pe chip trăsăturile tatălui lor... Acum, când am să intru în baie, o să-ți suni viitorul bărbat, iar eu o să las apa să curgă, ca să nu te aud spunându-i „Bună, iubitul!” Măcar știe că ești la Berlin?

— Termină! Urlă Julia.

— Ce ai să-i spui la înapoiere? O întrebă Tomas, întorcându-se spre fereastră.

— Habar n-am.

— Vezi? Am avut dreptate, nu te-ai schimbat.

— Ba da, Tomas, sigur că m-am schimbat, dar a fost nevoie de un semn al destinului, care să mă aducă aici, pentru ca să-mi dau seama că ele, sentimentele mele, nu s-au schimbat.

Jos, în stradă, Anthony Walsh se plimba de colo-colo, uitându-se la ceas. Era a treia oară când ridica ochii spre fereastra camerei în care stătea fiica lui și pe față i se putea citi nerăbdarea, chiar și de acolo, de la etajul șase.

— Mai spune-mi o dată când a murit tatăl tău, spuse Tomas, lăsând în jos perdeaua de la fereastră.

— Ți-am spus, l-am înmormântat sâmbăta trecută.

— Atunci, nu mai zic nimic. Ai dreptate, să nu umbrim amintirea acestei nopți. Nu poți să iubești un om și, în același timp, să-l minți. Tu nu, noi nu.

— Nu te mint...

— Ia-ți sacul de pe fotoliu, întoarce-te acasă, murmură Tomas.

El își puse pantalonii, cămașa, vestonul și nu mai pierdu timpul să-și lege șireturile de la pantofi. Se apropie de Julia, îi întinse mâna și o atrase în îmbrățișarea lui.

— Diseară iau avionul de Mogadiscio. Știu deja că acolo am să mă gândesc fără încetare la tine. Nu fi îngrijorată, nu regreta, am sperat să trăiesc un asemenea moment de atâtea ori, că nici nu le mai știu numărul, iar momentul ăsta a fost magnific, iubirea mea. Să-ți pot spune așa încă o dată, numai o dată, era un vis la care nici măcar nu mai nădăjduiam. Ai fost și vei fi mereu cea mai frumoasă femeie din viața mea, cea care mi-a lăsat cele mai frumoase amintiri, și asta deja înseamnă mult. Nu-ți cer decât un singur lucru: jură-mi că vei fi fericită.

Tomas o îmbrățișă pe Julia cu tandrețe și plecă fără să se uite în urmă.

Când ieși din hotel, se apropie de Anthony, care continua să aștepte în mașină.

— Fiica dumneavoastră nu cred că mai întârzie, spuse el, înainte de a-l saluta.

Apoi, se îndepărtă pe stradă.

Cât dură călătoria de la Berlin la New York, Julia și tatăl ei nu schimbă o vorbă. Cu excepția unei fraze pe care Anthony o rosti de câteva ori: „cred că iar am făcut o tâmpenie”, și asta fără ca fiica lui să-i priceapă pe deplin sensul. Sosiră pe la jumătatea după-amiezii, într-un Manhattan udat de ploaie.

— Julia, tu mă auzi? La urma urmei, spune și tu ceva! Protestă Anthony, intrând în apartamentul din Horatio Street.

— Nu! Răspunse Julia, punându-și jos bagajul.

— L-ai revăzut aseară?

— Nu!

— Spune-mi ce s-a întâmplat, poate îți dau vreun sfat.

— Tu?! Asta ar însemna că s-a întors lumea pe dos!

— Nu fi încăpățânată! Tu nu mai ai cinci ani, iar eu nu mai am decât douăzeci și patru de ore.

— Nu l-am revăzut pe Tomas, și acum o să-mi fac un duș. Punct!

Anthony se așeză în ușa, oprindu-i trecerea.

— Și, după aia, ai de gând să rămâi în baie următorii douăzeci de ani?

— Dă-te!

— Până nu-mi răspunzi, nu!

— Vrei să știi ce o să fac după aia? O să încerc să adun cioburile vieții pe care mi-ai spulberat-o cu atâta savantlâc, într-o săptămână. Probabil că n-am să le pot lipi pe toate, pentru că întotdeauna vor lipsi câteva, și nu-mi face nutra asta ca și cum n-ai înțelege, că doar ți-ai reproșat-o tot timpul zborului.

— Nu vorbeam despre călătoria noastră...

— Atunci despre ce?

Anthony nu răspunse.

— Asta-mi închipuiam și eu! Spuse Julia. Între timp, îmi pun jartiere, cel mai sexy sutien push-up pe care-l am, îl sun pe Tomas și mă duc să mi-o trag cu el. Și, dacă mai reușesc să-l mint așa cum am învățat s-o fac de când sunt cu tine, poate că o să accepte să vorbim din nou despre căsătorie.

— Ai zis Tomas!

— Ce?

— Iar ai avut un lapsus; cu Adam trebuia să te căsătorești.

— Dă-te din ușa asta, că te omor!

— Ți-ai pierde timpul, sunt deja mort. Și, dacă-ți închipui că ai să mă șochezi povestindu-mi viața ta sexuală, te înșeli amarnic, scumpo!

— Cum ajung la Adam, continuă Julia, sfidându-și tatăl, îl lipesc de perete, îl despoi...

— Gata! Zbieră Anthony. N-am nevoie să cunosc chiar toate detaliile, adăugă el, recăpătându-și calmul.

— Acum mă lași să-mi fac dușul?

Anthony își dădu ochii peste cap și o lăsă să treacă. Cu urechea lipită de ușa, o auzi pe Julia dând un telefon.

Nu, Adam nu trebuia să fie deranjat în nici un caz, dacă era în ședință; doar să fie anunțat că ea se întorsese la New York. Dacă era liber în seara asta, putea veni s-o ia de acasă, la ora opt. Ea avea să-l aștepte în fața intrării. În caz că nu izbutea să ajungă, putea s-o sune.

Anthony se duse iar în salon, pășind în vârful picioarelor, și se așeză pe canapea. Luă telecomanda ca să deschidă televizorul, însă își dădu seama imediat că nu era cea bună. Privi faimoasa cutiuță albă și zâmbi, punându-și-o chiar alături.

După un sfert de oră, Julia își făcu din nou apariția, cu un impermeabil pe umeri.

— Te duci undeva?

— La muncă.

— Sâmbăta? Pe o asemenea vreme?

— La birou, e întotdeauna lume în weekend. Am de rezolvat corespondența și mail-urile cu care am rămas în urmă.

Când să iasă, Anthony o chemă înapoi.

— Julia!

— Ce mai e?

— Înainte să faci, cu adevărat, o tâmpenie, află că Tomas continuă să te iubească.

— Cum de știi asta?

— Ne-am întâlnit azi-dimineață. De altfel, m-a și salutat cu toată amabilitatea, când a ieșit din hotel! Îmi închipui că m-a văzut de la fereastra camerei tale, când așteptam pe stradă.

Julia își fulgeră tatăl cu privirea.

— Pleacă de aici! Când mă întorc, nu vreau să te mai găsesc!

— Și unde să mă duc! Sus, în podul ăla abject?

— Nu, la tine acasă! Spuse Julia și trânti ușa.

Anthony luă umbrela agățată în cuierul de lângă intrare și ieși pe balcon. Aplecat peste balustrada, o urmări pe Julia, care se îndrepta spre intersecție. De îndată ce nu-și mai zări fiica, se duse în camera ei. Telefonul era pe noptieră. Ridică receptorul și apăsă pe tasta „redial”

I se prezentă interlocutoarei drept asistent al domnișoarei Walsh. De bună seamă, știa că ea tocmai sunase și că Adam nu era disponibil; totuși, era foarte important să-i spună că Julia îl va aștepta mai devreme decât îl anunțase, adică la ora optsprezece, și nu în stradă, ci în casă, fiindcă ploua. Într-adevăr, asta era peste patruzeci și cinci de minute, dar, luând în considerație toate aspectele problemei, era preferabil să fie deranjat din ședință. Nu era cazul s-o mai sune Adam, ea era plecata la cumpărături, iar mobilul îi rămăsese fără baterie. Anthony o rugă de două ori pe secretară să-i promită că mesajul va ajunge la destinatar și încheie convorbirea cu un zâmbet deosebit de satisfăcut.

După ce puse telefonul în furcă, ieși din cameră, se instalează confortabil într-un fotoliu și nu-și mai luă ochii de la telecomanda pusă pe canapea.

Julia își întoarse scaunul și deschise computerul. Pe ecran defilă o listă interminabilă de mail-uri; ea aruncă o privire rapidă pe masa de lucru: coșulețul pentru corespondență dădea pe dinafară, iar ledul robotului clipea frenetic.

Își luă mobilul din buzunarul impermeabilului, pentru a-l chema în ajutor pe prietenul el cel mal bun.

— Ai lume în magazin? Îl întrebă.

— Cu vremea de pe aici, nu-i nici măcar o broască, după-amiaza asta e bulită.

— Știu, sunt learcă.

— Te-ai întors! Exclamă Stanley.

— Nu-i nici o jumătate de oră de atunci.

— Ar fi trebuit să mă suni mai de mult!

— Ți-ai închide prăvălia ca să te întâlnești la Pastis cu o veche amică?

— Comandă-mi un ceai, nu, un cappuccino, în fine, ce vrei tu. Vin imediat.

Și, zece minute mai târziu, Stanley se întâlnea cu Julia, care îl aștepta în fundul vechii braserii.

— Ai aerul unui spaniel căzut în lac, spuse ea, sărutându-l.

— Și tu al unui cocker care s-a dus după el. Ce ai comandat pentru noi? Întrebă Stanley, așezându-se.

— Crochete!

— Am vreo două-trei bârfe picante despre cine cu cine s-a mai culcat săptămâna asta; dar, mai întâi, spune tu. Vreau să știu tot. Stai să ghicesc! L-ai găsit pe Tomas, fiindcă n-am primit nici un semn de viață de la tine, astea două zile. Și, după cum îți văd mutra, lucrurile nu s-au petrecut chiar cum plănuiai tu.

— Nu plănuisem nimic...

— Mincinoaso!

— Dacă voiai să petreci un moment în tovărășia unei adevărate imbecile, profită, pentru că ai ocazia chiar acum!

Julia își povesti aproape toată călătoria: vizita la sindicatul de presă, prima minciună a lui Knapp, motivul pentru care Tomas avea dublă identitate, vernisajul, mașina pe care o comandase în ultima clipă receptionerul ca s-o ducă acolo... Când pomeni despre pantofii pe care îi purtase cu rochia lungă, Stanley își împinse deoparte, scandalizat, ceașca de ceai și comandă un vin alb sec. Afară, ploaia se întetise. Julia îi istorisi despre prima ei vizită în Est, despre strada de pe care dispăruseră casele, despre decorul bătrânicios dintr-un bar care rămăsese în picioare, despre conversația cu cel mai bun prieten al lui Tomas, cursa ei nebună până la aeroport, despre Marina și, în sfârșit – mai înainte ca Stanley să leșine – despre reîntâlnirea cu Tomas, din parcul Tiergarten. Julia continuă, descriind de data asta terasa restaurantului care servea cel mai bun pește din lume, chiar dacă ea abia îl gustase, plimbarea nocturnă din jurul unui lac, camera de hotel în care făcuse dragoste cu o

noapte înainte și, în cele din urmă, micul dejun care nu mai avusese loc. Și, când chelnerul se apropie să întrebe pentru a treia oară dacă totul era în ordine, Staneley îl amenință cu furculița, dacă mai îndrăznește să-l deranjeze.

— Ar fi trebuit să merg cu tine, spuse Stanley. Dacă mi-aș fi putut imagina o asemenea aventură, nu te-aș fi lăsat să pleci acolo singură.

Julia își învărtea întruna lingurița în ceașca de ceai. El o privi cu atenție și o opri.

— Julia, tu nu bei ceaiul cu zahăr... te simți cam pierdută, nu-i așa?

— Ai putea renunța la cuvântul „cam”.

— În orice caz, te asigur că nu-l văd întorcându-se la Marina aia, încredete în experiența mea.

— Care experiență? Zâmbi Julia. Oricum, la ora asta, Tomas e în avionul de Mogadiscio.

— Iar noi la New York, în ploaie! Răspunse Stanley, uitându-se la aversa care lovea în geamuri.

Câțiva trecători se refugiaseră pe terasă, la adăpostul copertinei. Un domn bătrân își strângea soția lângă el, ca să-o protejeze mai bine.

— O să-mi fac ordine în viață cât mai bine cu putință, continuă Julia. Presupun că asta e singurul lucru pe care-l am de făcut.

— N-ai greșit deloc adineauri: stau la masă cu o adevărată imbecilă. Ai și tu o dată șansa nemaipomenită de a-ți răsturna viața cu cracii-n sus, și, când acolo, pe tine te roade grija ordinii. Ești complet neghioabă, sârmana de tine. Și te rog, scumpo, șterge-ți ochii ăia imediat, că e destulă udătură afară. Nu e chiar deloc momentul să plângi, că am încă mult prea multe întrebări de pus.

Julia se șterse la ochi cu dosul mâinii și îi zâmbi din nou amicului său.

— Ce ai de gând să-i spui lui Adam? Continuă Stanley. Chiar am și crezut că aveam să-l iau la mine în subzistență, dacă tu nu te-ai mai fi întors. Pentru mâine, m-a invitat la țară, la părinții lui. Te previn, ca să nu faci vreo gafă, mi-am născocit o boală de stomac.

— Am să-i mărturisesc acea parte din adevăr care îi va face rău în cea mai mică măsură.

— Ceea ce te face să suferi cel mai tare în dragoste e lașitatea. Vrei să-ți încerci încă o dată norocul cu el? Da sau nu?

— Poate că spun o adevărată porcărie, dar nu mă simt în stare să fiu din nou singură.

— Atunci, o să aibă de pățimit; nu acum, dar, mai devreme sau mai târziu, tot o să aibă de pățimit!

— Am să fac în așa fel, încât să-l protejez.

— Pot să te întreb ceva puțin mai intim?

— Doar știi prea bine că nu-ți ascund niciodată nimic...

— Noaptea cu Tomas cum a fost?

— Tandră, dulce, magică; și tristă, de dimineață.

— Eu îți vorbeam despre sex, scumpo.

— Tandru, dulce, magic...

— Și tu vrei să mă faci să cred că nu știi pe ce lume ești?

— Eu sunt la New York, Adam la fel, iar Tomas este, de acum, foarte departe.

— Scumpo, important nu e să știm în ce oraș sau în ce colț al lumii se află celălalt, ci să știm unde îl situează dragostea care ne leagă de el. Julia, greșelile nu contează; contează doar ceea ce trăim.

Adam coborî din taxi în ploaia care cădea cu nemiluita. Canalele dădeau pe dinafară. El sări pe trotuar și sună cu insistență la interfon. Anthony Walsh se ridică de pe fotoliu.

— Gata, gata, o clipă! Bombăni, în timp ce apăsă pe butonul de comandă care deschidea ușa de la parter.

Auzi pașii vizitatorului care urca scara și îi ieși în întâmpinare, cu un zâmbet larg.

— Domnule Walsh? Exclamă Adam, trăgându-se, năucit, înapoi.

— Adam, ce vânt bun te aduce?

Adam stătea, fără glas, pe palier.

— Ți-ai înghițit limba, amice?

— Dar sunteți mort! Bâigui Adam.

— Ah, nu fi nesuferit. Știu eu că nu ne iubim cine știe ce, dar, totuși, să mă trimiți, chiar așa, la cimitir!

— Tocmai! În ziua Însmormântării dumneavoastră, eram la cimitir! Bâigui Adam.

— Ei, gata! Acum, chiar că devii grosolan, moșule! Bun, doar n-o să stăm proțâpiți aici toată seara, intră, ești palid ca un mort.

Adam păși în salon. Anthony îi făcu semn să-și scoată trenciul care șiroia de apă.

— Scuzați-mă că insist, spuse Adam, agățându-și impermeabilul în cuier. Trebuie să-mi înțelegeți surprinderea, căsătoria mea a fost anulată din cauza însmormântării dumneavoastră...

— Era într-o câțva și a fiicei mele, nu?

— Totuși, ea n-a inventat toată povestea asta doar pentru...

— Ca să te părăsească? Nu-ți acorda chiar atâta importanță. În familia noastră, avem un spirit deosebit de inventiv, dar înseamnă că n-o cunoști prea bine pe Julia, dacă-ți imaginezi că putea face un lucru atât de bizar. Pesemne că există alte explicații și, dacă taci o clipă, îți voi oferi chiar eu vreo două-trei.

— Unde e Julia?

— Din păcate, în curând vor fi douăzeci de ani de când fiica mea a pierdut obiceiul de a mă informa în privința programului său. Ca să-ți spun totul, eu o credeam cu dumneata. Ne-am întors la New York de vreo trei ore bune.

— Ați fost împreună cu ea în călătorie?

— Bineînțeles, nu ți-a spus?

— Cred că i-ar fi venit cam greu, dat fiind că am fost cu ea la aeroport, când a așteptat avionul care vă aducea rămășițele pământești din Europa, și, apoi, am însoțit-o în dricul care ne-a dus la cimitir.

— Din ce în ce mai încântător! Și ce altceva ai mai făcut? Ai apăsat chiar dumneata pe butonul cuptorului de incinerare, dacă tot veni vorba?

— Nu, însă am aruncat un pumn de pământ pe sicriul dumneavoastră!

— Mulțumesc pentru această delicată atenție.

— Cred că nu mă simt prea bine, mărturisi Adam, care se cam înverzise la față.

— Atunci, ia loc, nu mai sta în picioare ca un nătărău.

Îi arată lui Adam canapeaua.

— Da, acolo. Mai ești încă în stare să recunoști un loc în care să-ți așezi posteriorul ori ți-au paralizat toți neuronii de când m-ai văzut pe mine?

Adam se supuse. Se lăsă, greoi, în perne și, făcând asta, se așeză pe butonul telecomenzii.

Anthony tăcu instantaneu, ochii i se închiseră și se prăbuși cât era de lung pe covor, în fața lui Adam, care înmărmurise.

— Îmi închipui că nu mi-ai adus nici o poză de-a lui, nu? Întrebă Stanley. Tare aș fi vrut să văd a ce seamănă. Ei, spun și eu prostii, dar, ce să fac, nu-mi place deloc când ești așa de tăcută!

— De ce?

— Pentru că nu mai izbutesc să număr câte gânduri îți trec prin cap.

Conversația le fu întreruptă de Gloria Gaynor, care lălăia I Will Survive în geanta Juliei.

Ea își luă mobilul și îi arată lui Stanley ecranul, care afișa numele lui Adam. Stanley dădu din umeri, iar Julia preluă apelul. În aparat, auzi glasul îngrozit al logodnicului ei.

— Tu și cu mine, dar în special tu, avem de vorbit o mulțime de lucruri. Însă asta mai poate aștepta: tatălui tău i-a venit rău.

— În altă împrejurare aș fi considerat că glumești, dar, acum, mi se pare ceva de prost gust.

— Sunt în casa ta, Julia...

— Ce faci la mine, n-aveam întâlnire într-o oră? Întrebă Julia, înlemnită.

— A sunat asistentul tău și mi-a transmis că vrei să ne întâlnim mai devreme.

— Asistentul meu? Ce asistent?

— Da' ce mai contează? Eu îți spun că taică-tău e lungit pe jos, nemișcat, în mijlocul salonului. Vino cât mai repede. Eu o să sun la salvare.

Stanley tresări când amica lui urlă.

— În nici un caz! Vin imediat!

— Ți-ai ieșit din minți? Julia, îl scutur, dar degeaba, nu reacționează. Sun imediat la 911!

— Nu suni nicăieri și mă aștepti pe mine, că sunt acolo în cinci minute, răspunse Julia, ridicându-se de la masă.

— Unde ești?

— Peste drum de casă, la Pastis. Traversez strada și urc. Până atunci, nu faci nimic și nu te atingi de nimic, mai ales de el!

Stanley, care nu pricepea nimic din ceea ce se întâmpla, îi șopti că se ocupă el de notă. Și, în timp ce ea o și luase la goană, îi strigă să-l sune imediat ce incendiul va fi stins!

Julia urcă treptele patru câte patru. Când intră, văzu trupul neclintit al tatălui ei zăcând în mijlocul salonului.

— Unde e telecomanda? Spuse, dând buzna în cameră.

— Ce? Întrebă Adam complet buimac.

— O cutiuță cu butoane pe ea, în cazul de față unul singur, mai știi ce-i aia? Răspunse, aruncând priviri peste tot, în jurul ei.

— Taică-tău zace fără suflare, și tu vrei să te uiți la televizor? Chem salvarea și le spun să trimită două ambulanțe.

— Te-ai atins de ceva? Cum s-a întâmplat? Întrebă Julia, deschizând sertarele unul după altul.

— N-am făcut nimic deosebit, doar am discutat cu taică-tău – pe care l-am îngropat săptămâna trecută ceea ce, la urma urmei, e totuși o chestie destul de neobișnuită.

— Mai târziu, Adam; o să faci glume imediat, dar, pe moment, avem o urgență.

— Nu încercam deloc să fac goange. Ai de gând să-mi explici ce se petrece aici? Sau măcar spune-mi că o să mă trezesc din somn și o să râd de unul singur de coșmarul pe care îl am acum...

— La început, și eu mi-am spus același lucru! În fond, unde este?

— Despre ce vorbești?

— Despre telecomanda tatei.

— De data asta, chiar că sun la salvare! Jură Adam, ducându-se spre telefonul din bucătărie.

Cu brațele depărtate, Julia îi bară drumul.

— Nu mai faci un pas! Și-mi explici exact ce s-a întâmplat.

— Ți-am spus deja, se înfurie Adam, taică-tău mi-a deschis ușa. Ai să mă scuzi pentru că am fost uluit când l-am văzut... El mi-a spus să intru și mi-a promis că-mi spune cărui fapt se datora prezența lui aici. Pe urmă, mi-a ordonat să iau loc și, în timp ce eu m-am așezat pe canapea, el s-a prăvălit fără să-și mai termine fraza.

— Canapeaua! Dă-te! Țipă Julia, îmbrâncindu-l pe Adam.

Și începu să dea deoparte, surescitată, pernele, una după alta, suspinând de ușurare când găsi, în sfârșit, obiectul dorit.

— Am eu dreptate când spun că te-ai țicnit de tot, bodogăni Adam, ridicându-se.

— Dă, Doamne, să meargă! Se rugă Julia, apucând cutiuța albă.

— Julia! Zbieră Adam. Ai de gând să-mi spui ce joacă-i asta? Ei, fir-ar al dracu'.

— Taci din gură, spuse ea, gata să plângă. O să fac economie de cuvinte fără rost, fiindcă ai să înțelegi în două clipe. Și, ca să înțelegi, mă rog la Dumnezeu să funcționeze drăcia asta...

Și imploră cu o privire cerul ce se vedea pe fereastră. Apoi, închise ochii și apăsă pe butonul de pe cutiuța albă.

— Vezi, așadar, Adam, micuțule, că lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par... spuse Anthony, deschizând din nou ochii și întrerupându-se când o descoperi pe Julia în mijlocul salonului.

Tuși ușor și se sculă de jos, în timp ce Adam se abandona, moale ca o cârpă, în fotoliul care-i întindea brațele.

— Ei, drăcie, continuă Anthony, cât să fie ceasul? E deja opt? Nici n-am văzut când a trecut timpul, adăugă, scuturându-și de praf manșetele.

Julia îi aruncă o privire neagră de furie.

— Eu o să vă las, e mai bine, adăugă el foarte încurcat. De bună seamă, aveți de povestit o groază de lucruri. Dragul meu Adam, ascultă bine ce are de spus Julia, fii atent și n-o întrerupe. La început, o să-ți fie cam greu să admiți lucrurile astea, dar, ai să vezi, cu puțină concentrare, totul se va lămuri. Uite, doar să-mi caut pardesiul, și am plecat...

Anthony luă trenciul lui Adam, care stătea agățat în cuier, traversă camera în vârful picioarelor, ca să ia umbrela uitată lângă fereastră, și ieși.

Julia arătase la început spre lada din mijlocul salonului și încercase să explice inexplicabilul. Apoi, se lăsase pe canapea, la rândul ei, în timp ce Adam umbla de colo-colo.

— Ce ai fi făcut în locul meu?

— Habar n-am, nici măcar nu mai știu care e locul meu în toată povestea asta. M-ai mințit o săptămână întreagă, și, acum, vrei să cred parascovenia asta.

— Adam, dacă tatăl tău ți-ar suna la ușa a doua zi după ce a fost îngropat, dacă viața ți-ar mai oferi posibilitatea de a petrece încă vreo câteva momente alături de el, șase zile, ca să vă puteți spune toate lucrurile pe care nu vi le-ați mărturisit, ca să reînviați toate tainele din copilărie, nu ai folosi această șansă, n-ai accepta această călătorie, oricât ar fi situația de absurdă?

— Credeam că-l urai pe taică-tău.

— Și eu credeam la fel; și totuși, vezi, acum mi-ar plăcea să mai fiu câteva clipe cu el. Eu n-am făcut altceva decât să-i vorbesc despre mine, când, de fapt, erau atâtea alte lucruri despre el, despre viața lui, pe care aș vrea să le înțeleg. Pentru prima oară, eliberată de aproape toate egoismele mele, l-am putut privi cu ochi de adult. Am admis că tatăl meu avea defecte, cum am și eu, dar asta nu înseamnă că nu-l iubesc. La înapoiere, îmi spuneam că, dacă aș avea siguranța de a găsi la copiii mei, într-o zi, aceeași toleranță, atunci poate că mi-ar fi mai puțin frică să devin la rândul meu părinte, poate că aș fi mai demnă de acest rol.

— Ești încântător de naivă. Tatăl tău ți-a orchestrat viața din ziua în care te-ai născut; nu asta spuneai în rarele ocazii când îmi vorbeai despre el?

Admițând că povestea asta absurdă ar fi adevărată, probabil că el va fi câștigat improbabilul pariu de a-și continua opera chiar și după moarte. Tu n-ai împărțit nimic cu el, Julia, e o mașinărie! Tot ceea ce a-ți putut spune a fost înregistrat în prealabil. Cum de te-ai lăsat prinsă în capcana asta? Între voi nu era o conversație, ci un monolog. Tu, care concepi personaje de ficțiune, îi pui pe copii să discute cu ele? Bineînțeles că nu, pur și simplu le anticipezi dorințele, născocesci fraze care îi vor amuza, le vor da sentimentul de siguranță. În felul lui, și taică-tău a folosit aceeași stratagemă. Te-a manipulat o dată în plus. Săptămâna pe care ați petrecut-o în doi n-a fost decât o parodie a regăsirii, prezența lui a fost un miraj, ceea ce a existat întotdeauna s-a continuat câteva zile în plus. Iar tu, lipsită de acea dragoste pe care nu ți-a dăruit-o, ai înghițit momeala. Până într-atât, încât l-ai lăsat să ne strice proiectele de nuntă, și asta n-a fost prima lui încercare reușită.

— Nu fi caraghios, Adam, tata nu a decis să moară doar ca să ne despartă pe noi.

— Unde ați fost amândoi săptămâna asta, Julia?

— Ce contează?

— Dacă nu poți să-mi mărturisești, fii pe pace, că a făcut-o Stanley în locul tău. Nu-i poți reproșa nimic, era beat mort. Tu mi-ai spus că nu rezistă în fața unui vin bun, iar eu am ales unul dintre cele mai de soi. L-aș fi comandat chiar și din Franța, doar ca să te regăsesc, ca să înțeleg de ce te îndepărtezi de mine, ca să știu dacă mai trebuie să te iubesc în continuare. Ca să mă pot însura cu tine, aș fi așteptat un veac. Astăzi, nu mai simt decât un gol imens.

— Îți pot explica, Adam.

— Acum poți? Dar când ai trecut pe la biroul meu ca să-mi spui de plecarea ta în călătorie; dar în ziua următoare, când am trecut unul pe lângă altul la Montréal; dar în toate celelalte zile, când te sunam și nu-mi răspundeai la telefoane sau la mesaje? Ai decis să te duci la Berlin, ca să-l găsești pe bărbatul ăla care ți-a bântuit trecutul, și nu mi-ai spus nimic. Ce am fost eu pentru tine? O pasarelă între două etape ale vieții tale? O prezență liniștitoare de care te agăț ai sperând că, într-o zi, cel pe care n-ai încetat să-l iubești avea să se întoarcă?

— Nu poți să gândești asemenea lucruri, protestă, rugătoare, Julia.

— Și dacă el ar bate la ușa ta chiar în clipa asta, ce-ai face?

Julia rămase tăcută.

— Atunci, cum să știu eu, dacă nu știi tu însăși?

Adam se îndreptă spre ușă.

— Să-i spui lui taică-tău sau robotului său că-i fac cadou impermeabilul meu.

Adam plecă. Julia îi numără pașii pe scară și auzi zgomotul ușii de la parter, care se închidea în urma lui.

Anthony ciocăni cu delicatețe la ușă, înainte de a intra în salon. Julia stătea rezemată de fereastră, cu privirea pierdută în lungul străzii.

— De ce ai făcut asta? Murmură ea.

— N-am făcut nimic, a fost o întâmplare, răspunse Anthony.

— Da, din întâmplare vine și Adam la mine acasă cu o oră mai devreme; tot din întâmplare îi deschizi chiar tu ușa; tot din întâmplare, se așază și el pe telecomandă, iar tu, din aceeași întâmplare, te lungești pe jos, în mijlocul salonului.

— Mărturisesc că asta este o succesiune de semne destul de consecventă... poate că noi doi ar trebui să-i înțelegem importanța...

— Termină cu ironiile, nu mai am deloc chef de râs. Îți pun din nou, pentru ultima oară, întrebarea: de ce ai făcut asta?

— Ca să te ajut să-i spui adevărul, ca să te confrunți cu adevărul tău. Hai, zi că nu te simți cu sufletul mai liniștit! În aparență, probabil că ești mai singură ca niciodată, dar cel puțin împăcată cu tine însăși.

— Nu vorbesc doar despre teatrul tău din seara asta...

Anthony oftă din răputeri.

— Pe mama ta, boala a făcut-o să nu mai știe, înainte de a muri, cine eram eu, dar sunt convins că, în străfundul inimii, nu uitase cât de mult ne-am iubit. Eu n-am s-a uit niciodată. N-am fost un cuplu perfect și nici niște părinți model, departe de asta. Am avut momentele noastre de incertitudine, uneori ne-am mai și certat, dar niciodată – mă auzi?

— Niciodată nu ne-am îndoit de alegerea pe care o făcuserăm amândoi, de dragostea unuia pentru celălalt. Faptul că am cucerit-o, că am iubit-o, că am avut un copil cu ea este cea mai importantă alegere din viața mea, cea mai frumoasă, chiar dacă mi-ar trebui secole întregi ca să găsesc cuvintele potrivite pentru a spune asta.

— Și în numele acestei minunate iubiri, mi-ai distrus viața în asemenea hal?

— Îți amintești de faimosul petic de hârtie despre care îți vorbeam în timpul călătoriei noastre? Știi tu, cel păstrat întotdeauna undeva, lângă tine, în portofelul tău, în buzunar, în minte; pentru mine, acesta era bilețelul mâzgălit de mama ta în seara când n-am avut cu ce plăti consumația dintr-o braserie de pe Champs-Élysées (acum înțelegi mai bine de ce visam să-mi sfârșesc viața la Paris). Pentru tine, peticul acesta să fi fost oare vechea deutsche mark, pe care n-ai scos-o niciodată din geantă, sau teancul de scrisori de la Tomas, pe care le-ai pus bine în camera ta?

— Le-ai citit?

— Nu mi-aș fi îngăduit niciodată un asemenea lucru. Dar le-am zărit când am intrat în camera ta, după ce am primit ultima scrisoare de la tine, invitația la nuntă. În mijlocul acestui univers care mă aducea din nou aproape de tine, aproape de tot ceea ce n-am uitat și nu voi uita niciodată, m-am întrebat întruna ce ai face în ziua când ai afla de existența acestei scrisori de la Tomas, dacă ar trebui s-o distrug ori să ți-o dau, dacă n-ar fi fost cel mai bine să ți-o arăt în ziua nunții tale? N-aveam prea mult timp de gândire pentru a mă hotărî. Dar, vezi și tu, când îi acorzi puțină atenție vieții, ea îți trimite – după cum zici tu atât de bine – niște semne uluitoare. La Montréal, am găsit, în

parte, răspunsul la întrebarea pe care mi-a puneam: în parte numai. Urmarea îți aparține. M-aș fi putut mulțumi să-ți expediez prin poștă scrisoarea lui Tomas, dar tu izbutiseși să rupi atât de bine punțile dintre noi, încât, până să fiu invitat la nunta ta, nici măcar nu-ți știam adresa. Pe de altă parte, ai fi deschis oare un plic trimis de mine? Și, pe urmă, nu știam că o să mor!

— O să ai întotdeauna răspunsuri pentru toate, nu-i așa?

— Nu, Julia, tu ești singură în fața alegerii pe care o ai de făcut, și asta de mult mai multă vreme decât îți închipui. Puteai să mă inactivezi, îți amintești? Era suficient să apeși pe un buton. Aveai libertatea de a nu face călătoria la Berlin. Te-am lăsat singură când ai hotărât să-l aștepti pe Tomas la aeroport; n-am fost cu tine nici când te-ai întors la locul primei voastre întâlniri, și cu atât mai puțin când l-ai adus la hotel. Julia, îți poți renega copilăria, îți poți acuza la nesfârșit părinții pentru toate relele din viața ta, îi poți învinovăți pentru încercările dureroase, pentru propriile slăbiciuni, pentru propria lașitate, dar, în cele din urmă, ești responsabil pentru propria existență, devii ceea ce ai hotărât să fii. Și, apoi, trebuie să înveți să nu mai dramatizezi atâta, întotdeauna vor exista familii mai rele decât a ta.

— Ca a cui, de exemplu?

— Ca a lui Tomas, de exemplu. Pe care îl trăda propria bunică.

— Cum ai aflat?

— Ți-am mai spus: nici un părinte nu poate trăi în locul copiilor săi, dar asta nu ne împiedică să fim îngrijorați și să suferim de fiecare dată când sunteți nefericiți. Uneori, asta ne împinge să acționăm, să încercăm să vă luminăm drumul. Poate că e mai bine să ne înșelăm, să facem stângăcii din exces de dragoste, decât să asistăm fără să facem nimic.

— Dacă intenția ta era să-mi luminezi drumul, atunci ai zbârcit-o. Mă aflu în întunericul cel mai deplin.

— În întuneric, însă nu mai ești oarbă!

— Bine zicea Adam; săptămâna asta, între noi doi n-a fost niciodată un dialog...

— Da, poate că avea dreptate. Julia, eu nu mai sunt tatăl tău pe de-a-ntregul, doar ce a rămas din el. Dar oare n-a fost capabilă mașinăria asta să găsească o soluție pentru fiecare dintre problemele tale? S-a întâmplat măcar o dată, în aceste câteva zile, să nu-ți pot răspunde la vreo întrebare? Fără nici o îndoială, te cunosc mai bine decât credeai tu și poate, poate, într-o zi, asta o să-ți dezvăluie că te-am iubit mult mai mult decât îți imaginai. Acum, că știi asta, pot muri de-a binelea.

Julia își privi îndelung tatăl și se duse să se așeze lângă el. Rămaseră amândoi, multă vreme, în tăcere.

— Ai crezut cu adevărat ceea ce i-ai spus lui Adam despre mine? Întrebă Anthony.

— Lui Adam? Pe lângă toate metehnele tale, mai ascuți și pe la uși?

— Prin tavan, ca să fiu mai exact! Am urcat la tine în pod; doar nu era să aștept afară, pe ploaia asta. M-aș fi putut pricopsi cu un scurtcircuit, spuse Anthony, zâmbind.

— De ce nu te-am cunoscut mai de mult? Întrebă Julia.

— Părinții și copiii au uneori nevoie de ani de zile ca să se întâlnească.

— Aș fi vrut să avem câteva zile în plus.

— Cred că le-am avut, scumpa mea Julia.

— Măine cum se vor petrece lucrurile?

— Nu fi îngrijorată, tu ai avut noroc. Moartea unui tată este întotdeauna un moment greu de trecut, dar, cel puțin pentru tine, treaba e făcută.

— Nu mai am poftă de răs.

— Măine va fi o nouă zi, vom vedea.

În întunericul care se lăsa tot mai mult, mâna lui Anthony se strecură spre mâna Juliei și i-o cuprinse. Degetele li se strânsură și rămăseră așa, împletite. Și, mai târziu, când Julia adormi, capul ei se lăsă pe umărul tatălui ei.

Zorii încă nu se iviseră. Când se ridică, Anthony Walsh își luă mii de precauții ca să nu-și trezească fiica. O întinse cu grijă pe canapea și o acoperi cu o cuvertură. Julia mormăi prin somn și se răsuci.

După ce se asigură că ea doarme în continuare, Anthony se așeză la masa din bucătărie, luă o foaie de hârtie, un pix și începu să scrie.

Când termină scrisoarea, o așeză la vedere, pe masă.

Apoi, își deschise valiza, scoase un pachetel cu altă sută de scrisori legate cu fundă roșie și se duse în camera fiicei sale. Le puse bine, având grijă să nu îndoiaie poza îngălbenită a lui Tomas, care le însoțea, și zâmbi, închizând sertarul comodei.

Întors în salon, se duse spre canapea, luă telecomanda albă, pe care și-o puse în buzunarul de sus al vestonului, și se aplecă către Julia, ca să-i dea o sărutare pe frunte.

— Dormi, scumpa mea. Te iubesc.

Julia deschise ochii și se întinse îndelung. Camera era goală, iar capacul lăzii închis.

— Tată!

Dar nici un răspuns nu veni să tulbure tăcerea care domnea. Micul dejun era pregătit pe masa din bucătărie. De borcanul de miere, între cutia de cereale și cea de lapte, era rezemat un plic. Julia se așeză, recunoscând scrisul.

Fiica mea, Când vei citi această scrisoare, puterile mă vor fi părăsit. Sper că n-ai să te superi pe mine, am preferat să evit o despărțire inutilă. E de-ajuns că ți-ai înmormântat tatăl o dată. După ce vei citi aceste ultime cuvinte, pleacă de acasă câteva ore. Or să vină după mine și nu vreau să fii de față. Nu mai deschide această cutie; în ea, dorm liniștit mulțumită ție. Scumpa mea Julia, îți mulțumesc pentru aceste zile pe care mi le-ai dăruit. Le așteptam de atâta vreme, visam de atâta vreme s-o cunosc pe acea femeie minunată care ai devenit. Asta e unul dintre marile mistere ale vieții de părinte, pe care l-am

aflat în ultimele zile. Trebuie să știi cum să îmbunezi clipa în care îl vei întâlni pe adultul în care s-a transformat copilul tău, să înveți să-i cedezi locul. Iartă-mă pentru toate neajunsurile din copilăria ta, de care sunt responsabil. Am făcut ce m-am priceput și eu mai bine. N-am fost îndeajuns lângă tine, nu atât cât ai fi dorit. Aș fi vrut să-ți fiu prieten, complice, confident, și nu ți-am fost decât tată, însă voi fi pentru totdeauna. De acum, oriunde m-aș duce, iau cu mine amintirea acestei iubiri nesfârșite, a iubirii ce-ți port. Îți amintești de legenda aia chinezească, povestea atât de frumoasă, care istorisea despre virtuțile razelor de lună reflectate în apă? Am greșit că n-am crezut în ea; chiar și în privința asta, totul nu era decât o chestiune de răbdare. Dorința mi s-a împlinit, căci femeia aceea, pe care speram atât de mult s-o văd reapărând în viața mea, erai tu.

Te revăd fetiță, alergând în brațele mele. Poate că spun o prostie, dar ăsta e cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat în viață. Nimic nu mă făcea mai fericit decât hohotele tale de râs, decât mângâierile tale de copil, cu care mă primeai seara, când veneam acasă. Știu că, într-o zi, când suferința te va părăsi, amintirile se vor reîntoarce. Și mai știu că n-ai să uiți niciodată visele pe care mi le povesteai când mă așezam pe marginea patului tău. Chiar și așa, lipsind de lângă tine, nu eram atât de departe pe cât credeai tu. Chiar și așa, stângaci, chiar și așa, nepriceput, cum sunt, te iubesc. Nu mai vreau să-ți cer decât un singur lucru: făgăduiește-mi că vei fi fericită.

Tata.

Julia împături scrisoarea. Se duse spre lada din mijlocul salonului. Mângâie lemnul cu mâna și îi murmură tatălui ei că-l iubește. Cu inima grea, îi respectă ultima dorință: coborî scara și avu grijă să lase cheia la vecinul ei. Îl preveni pe domnul Zimoure că, în cursul dimineții, va veni un camion să ia coletul din casa ei și îl rugă să le deschidă el muncitorilor. Nu-i lăsă timp de discuții și plecă imediat pe jos, în direcția unui anumit magazin de antichități.

Trecuse un sfert de oră. Acum, tăcerea domnea din nou în apartamentul Juliei. Deodată, se auzi un ușor declic, urmat de un scârțâit, și ușa lăzii se deschise. Anthony ieși, își scutură praful de pe umăr și se duse la oglindă, să-și aranjeze nodul cravatei. Așeză la loc, pe etajeră, fotografia care îl înfățișa și se uită de jur împrejur.

Ieși din casă și coborî în stradă. În fața clădirii, îl aștepta o mașină.

— Bună ziua, Wallace, spuse, instalându-se pe bancheta din spate.

— Sunt fericit să vă revăd, domnule, răspunse secretarul său particular.

— Transportorii au fost anunțați?

— Camionul e chiar în spatele nostru.

— Perfect, declară Anthony.

— Vă duc la spital, domnule?

— Nu, am pierdut, și așa, destul timp. Mergem la aeroport, dar, mai întâi, trecem pe acasă, trebuie să-mi schimb valiza. Să-ți faci și tu bagajele, te iau cu mine, nu-mi mai place să călătoresc singur.

— V-aș putea întreba unde plecăm, domnule?

— Îți explic pe drum. Să nu uiți să-ți iei pașaportul.

Mașina o coti pe Greenwich Street. La intersecția care urmă, se deschise un geam și o telecomandă albă ateriză într-o rigolă.

De când se știau newyorkezii pe lume, niciodată octombrie nu fusese atât de blând. Vara indiană era una dintre cele mai frumoase pe care le cunoscuse orașul. Ca în toate weekendurile din ultimele trei luni, Stanley își lua brunch-ul în compania Juliei. Astăzi, masa care le era rezervată la Pastis avea să mai aștepte. Duminica asta era deosebită, domnul Zimoure își inaugura perioada de solduri și, pentru prima oară, Julia bătea la ușa lui fără să-i anunțe vreo catastrofă: el acceptase să deschidă prăvălia cu două ore mai înainte de ora oficială, anume pentru ea.

— Ei, cum ți se pare?

— Întoarce-te și lasă-mă să mă uit.

— Stanley, de o jumătate de oră îmi tot examinezi picioarele. Nu mai suport să stau proțăpită pe podiumul ăsta.

— Scumpo, vrei sau nu vrei să-ți spun părerea mea? Mai întoarce-te o dată, să te văd din față. Este chiar așa cum îmi imaginasem, asta nu-i deloc înălțimea de toc care îți trebuie.

— Stanley!

— Mania asta de a cumpăra de la solduri mă înfioară.

— Doar ai văzut ce prețuri sunt aici! Scuză-mă, însă n-am încotro, cu salariul meu de infograficiană, șopti ea.

— Ah, nu începe iar!

— Bun, îi luați? Întrebă domnul Zimoure, epuizat. Cred că vi i-am arătat pe toți, voi doi ați reușit să-mi întoarceți magazinul pe dos.

— Nu, ripostă Stanley, încă n-am încercat escarpenii ăia încântători, pe care-i văd pe raftul de acolo, da, cel mai de sus.

— Nu mai am numărul domnișoarei.

— Dar în depozit? Îl imploră Stanley.

— Trebuie să cobor să văd, oftă domnul Zimoure, făcându-se nevăzut.

— ăsta are noroc că este eleganța personificată, altfel, cu un asemenea caracter...

— Ți se pare că este eleganța personificată? Râse Julia. De atâta vreme, de când îl cunoaștem, poate ar trebui să-l invităm măcar o dată să ia cina la tine acasă.

— Glumești?

— Nu sunt eu ăla care spune întruna că el vinde cei mai frumoși pantofi din New York, după câte știu.

— Și de-aia vrei...

— Doar n-o să rămân văduv toată viața. Ai ceva împotriva?

— Absolut nimic, dar, în fine, domnul Zimoure...?

— Uită de Zimoure! Spuse Stanley, aruncând o privire spre vitrină.

— Deja?

— Nu te întoarce, dar bărbatul ăla care se uită la noi, prin vitrină, e absolut irezistibil!

— Ce bărbat? Întrebă Julia, care nu îndrăznește să facă nici cea mai mică mișcare.

— ăla care stă cu fața lipită de vitrină și se uită la tine, de vreo zece minute, de parcă ar fi văzut-o pe Maica Precistă... După câte știu, ea n-ar fi purtat escarpeni de trei sute de dolari perechea sau chiar mai puțin, luați de la solduri! Ți-am spus să nu te întorci, eu l-am văzut primul!

Julia ridică ochii și buzele începură să-i tremure.

— Ah, nu, spuse ea, cu glasul slab, pe ăsta eu l-am văzut cu mult înaintea ta.

Apoi, lăsându-și pantofii pe estradă, dădu deoparte zăvorul de la ușa magazinului și se năpusti în stradă.

Când domnul Zimoure se întoarce în magazin, îl găsi pe Stanley, stând de unul singur pe estradă, cu o pereche de escarpeni în mână.

— Domnișoara Walsh a plecat? Întrebă, uluit, Zimoure.

— Da, îi răspunse Stanley, dar nu fiți îngrijorat, vine ea, probabil că nu astăzi, dar vine.

Domnul Zimoure scăpă cutia pe care o ținea în mână. Stanley o ridică de jos și i-o întinse.

— Păreți atât de disperat, hai, o să vă ajut să faceți ordine peste tot și, apoi, vă invit să bem o cafea sau un ceai, dacă preferați.

Tomas atinse buzele Juliei cu vârful degetelor și îi sărută pleoapele.

— Am încercat să mă conving că pot trăi fără tine, dar vezi și tu că nu pot.

— Și Africa, reportajele; ce-o să spună Knapp?

— La ce-mi folosește să umblu prin toată lumea, ca să le aduc celorlalți adevărul, dacă mă mint pe mine însumi? La ce-mi folosește să umblu dintr-o țară în alta, când cea pe care o iubesc nu este acolo?

— Atunci, nu-ți mai pune alte întrebări, ăsta a fost cel mai frumos mod de a-mi spune bună ziua, zise Julia, înălțându-se pe vârful picioarelor.

Se sărutară. Și sărutul lor fu lung, aidoma celui pe care și-l dau doi amanți care se iubesc atât de mult, încât uită de restul lumii.

— Cum m-ai găsit? Întrebă Julia, ghemuită în brațele lui Tomas.

— Te-am căutat douăzeci de ani, așa că, acum, ajuns în fața casei tale, nu mi-a fost prea greu, răspunse el.

— Optsprezece și, crede-mă, au fost, și-așa, destul de mulți!

Julia îl sărută din nou.

— Dar pe tine, Julia, ce te-a făcut să vii la Berlin?

— Ți-am spus, un semn al destinului... Am văzut un portret de-al tău, uitat pe masa unei desenatoare de pe stradă.

— Nu mi-am făcut niciodată portretul.

— Cum să nu? Era chipul tău, gura ta, avea până și gropița ta din bărbie.

— Și unde se afla desenul ăsta care-mi semăna atât de mult?

— În portul vechi din Montréal.

— N-am fost niciodată la Montréal...

Julia ridică ochii; un nor trecea pe cerul New Yorkului. Ea zâmbi, privind la forma pe care o căpătase acesta.

— Tare o să-mi mai lipsească.

— Cine?

— Taică-meu. Hai, vino să ne plimbăm, acum trebuie să i te prezint orașului meu.

— Ești în picioarele goale!

— Asta chiar că nu mai are vreo importanță, răspunse Julia.

SFÂRȘIT

1 Ich Bin ein Berliner (germ.) – Sunt Berlinez! — Frază rostită de John Kennedy, cu ocazia vizitei sale la Berlin. (N. t.)

2 Pacemaker (engl.) – stimulator cardiac. (N. t.)

3 GI (engl.) – soldat american (infanterist). (N. t.)

4 Tiergarten Park (germ.) – grădina zoologică. (N. t.)

5 În original: apprehender (fr.) – a înțelege, dar și a se teme. (N. t.)